

Bağımsız sosyalist Türkiye!..

“Komünistler, AB üzerine, onun demokrasi ve refah getireceğine dair dayanaksız hayallerin içyüzünü sergilemenin yanısıra, işbirlikçi burjuvazinin Türkiye emekçilerini emperyalizmin stratejileri doğrultusunda bölge halklarına karşı maceraya ve savaşa sürükleyen dış politikasına karşı da sistematik bir mücadele yürütürler...”

“Komünistler, AB’ye ilişkin olarak yaratılan hayallerin ve bu yoldaki girişimlerin karşısına, ‘Tekellerin emperyalist Avrupası’na hayır!’ anti-emperyalist şiarıyla ve işçi sınıfı enternasyonalizmiyle çıkarlar.

Türk burjuvazisinin emperyalist stratejiler bağlanmış saldırgan ve yayılmacı dış politikasının karşısına, bölge halklarının en sıkı devrimci birliği ve dayanışması politikasıyla çıkarlar...

“İşbirlikçi burjuvazinin tümüyle emperyalist merkezlere bağlanmış politikası içerde işçi sınıfına ve emekçi kitlelere sosyal yıkım ve sistematik devlet terörü, dışarda ise bölge halklarına karşı saldırı ve savaş demektir.

Komünistler, emperyalizme kölece bağımlılığın ürünü bu gerici politikanın karşısına, ‘Bağımsız sosyalist Türkiye!’ stratejik sloganıyla çıkmaktadırlar...”

(Ekim, sayı: 211, Aralık 1999)

İÇİNDEKİLER

AB ve ABD emperyalizminin kısılcında Kıbrıs	3
Derinleşen istikrarsızlık tablosu ve düzenin çözümsüzlüğü.	4
Sahte tartışmaların ardındaki gerçekler ..	5
İSDEMİR işçisi işyeri komitelerini kurdu!... ..	6
DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplandı... ..	7
Öncüden yoksunluk işçilerin belini büküyor	8
Birleşik Metal-İş Temsilciler Kurulu toplantısı ve devrimci görevler.	9
Sınavsız üniversite, parasız eğitim hakkı istiyoruz!	10
Arafat dayatmalara boyun eğiyor	11
Gelişme tarihi içinde ve kapitalizmde futbol... ..	12
Kapitalizm ve futbol.	13
Emperyalist stratejilerin kısılcındaki Türkiye (Orta sayfa).	14-16
TC, AB ve ortaya çıkan çekişmenin gerçek anlamı... ..	17
TMMOB'un yeri emekçilerin yanındır ..	18
TMMOB emekten ve halktan yana mücadelesini sürdürmeye kararlıdır!..	19
Almanya'da paralı eğitime ve eğitimde özelleştirmeye karşı kitlesel eylemler... ..	20
Paralı eğitime karşı öfke orta öğrenime de yayılıyor.... ..	21
Sefaköy İşçi Kültür Evi açılmadan kapatıldı!.... ..	22
"Yurtsever Gençlik"ten zorbalık!.. ..	23
Enternasyonal kurtulur insanlık!... ..	24
"Gerçek insanlığın ne olduğunu mu bilmek istiyorsunuz -Clara Zetkin'in yaşamı size örnek olsun!"	25
Burada, bu kuytuda bir gün	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/23 (63) • 15 Haziran 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

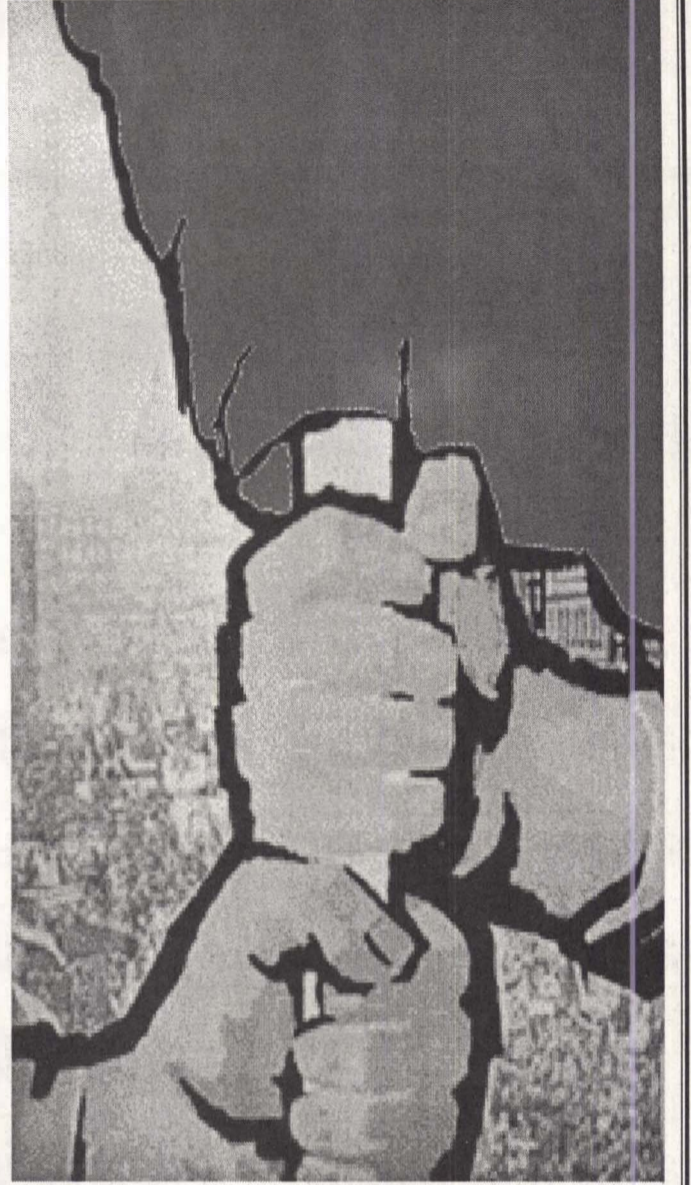
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kbl@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Geçen sayımızda sivil inisiyatif adına yapılan AB gündemli toplantı ve açıklanan kararlar nedeniyle kimi meslek kuruluşu ve demokratik kitle örgütünün imzacılar arasında bulunmasını yadırgamış ve eleştirmiştik. Bunlardan TMMOB, daha sonra yaptığı bir yazılı açıklama ile başkanı Kaya Güvenç'in söz konusu metni imzalamadığı gibi toplantıya da katılmadığını duyurmuş bulunuyor. Bu açıklamanın bazı bölümlerini bu sayımızda yayınlamış bulunuyoruz. Ancak geçen sayımızdaki eleştirilerimiz için de kendilerine bir özür borcumuz var. Sivil inisiyatif toplantısı ve açıklaması ile gazetemizin yayın tarihinin ardarda gelmesi nedeniyle TMMOB'un açıklamasına zamanında ulaşamamaktan kaynaklanan bir eksiklik ve yanlışlıkla yüzyüze kalmış olduk. Açıklamada ortaya koydukları tutumdan dolayı da kendilerini kutluyoruz.

Sınıf mücadelesi tarihimizde önemli bir olayın, 15-16 Haziran'ın yıldönümündeyiz. Bugün sınıf hareketi bu tarihi gelişmenin çok uzağında ve gerisinde görünse de, o, öneminden hiçbir şey yitirmeden tarihteki ve hafızalardaki yerini koruyor. Ve Türkiye işçi sınıfının bugünkü birikimi 15-16 Haziranları da aşacak bir düzeye çoktan ulaşmış durumda. Kastettiğimiz siyasal önderliktir. 15-16 Haziran devrimci bir örgüt ve önderlikten yoksunluk koşullarında yaratılmıştır. Yarın devrimci önderlik altında işçi sınıfımız elbette onu kat kat aşacak eylem ve zaferlere imzasını atacaktır.

9 Haziran'da açılışı yapılmak için hazırlanan Sefaköy İşçi Kültür Evi, 7 Haziran günü Küçükçekmece emniyetinden gelen polislerce "izinsiz kahve açılacağı" bahanesi ile daha açılmadan kapatıldı. Kurumda bulunan 3 kişiyi de gözaltına aldı. Ertesi gün savcılıktan serbest bırakılan arkadaşların olayla ilgili anlatımları ve basın açıklaması metni iç sayfalarımızda yer alıyor. Sistemin sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik daha genel iktisadi, sosyal, siyasal saldırıların yanı sıra, sendika, dernek, kültür evi gibi kurumlarına yönelik de sık sık yıldırma operasyonlarına giriştiği biliniyor. Ancak, bu güne dek pek çok kurum benzer saldırılardan nasibini almasına rağmen varolan kurumların

engellenmesi mümkün olmadığı gibi yeni girişimlerin önü de alınabilmiş değildir. Çeşitli il ve bölgelerde ardardına faaliyete geçen işçi kültür evleri de bugüne dek engellenemediği gibi bundan sonra da engellenemeyecektir. Kızıl Bayrak olarak Sefaköy İşçi Kültür Evi girişimcilerinin arkasındayız.

Çıkıyor!..

**Aymanın'da kazandık...
Aymanlar'da kazanacağız!**

Bir direngen soluk

EKSEN YAYINCILIK

İstanbul, 1. YOL 50/10 TL (EFT) 4440

ABD'den Türkiye'ye bir de Kıbrıs kementi...**AB ve ABD emperyalizminin kiskacında Kıbrıs**

Düzen cephesinden devam eden AB tartışmalarının temel gündemlerinden birini de Kıbrıs sorunu oluşturuyor. Türk burjuvazisinin dış politika alanında kendine özgü inisiyatifinin bu özel örneği, gelinen yerde artık sınırlarına dayanmış bulunuyor. AB ve ABD emperyalizmi ile girilen kölece ilişkilerin aldığı boyutlar, bu özel inisiyatif alanı için de artık denizin bittiğini işaret ediyor. İşgalci askeri güç ve bu güce dayanılarak sürdürülen ilhak tehditleriyle uzun dönemdir korunmaya çalışılan adadaki statü hızla zayıflıyor.

Kıbrıs'a AB kiskacı

Türk sermaye devletinin AB'ye adaylık sürecinin başlatılması Kıbrıs sorununda bir dönüm noktası oldu. Türkiye ve Kıbrıs Rum tarafının üyelik süreci karşılıklı tavizlerle birlikte başlatılmıştı. Yunanistan'ın Türkiye'nin üyelik sürecine olur vermesi karşılığında Kıbrıs da AB'nin genişleme sürecinin bir parçası haline getirildi. Böylelikle AB emperyalistlerinin Kıbrıs sorunundaki inisiyatifi de önemli ölçüde artmış oldu.

AB, Türkiye'nin önüne Katılım Ortaklığı Belgesi ile birlikte bir dizi siyasi, iktisadi ve idari ön şart sürüp bunu bir takvime bağlarken, aynı düzenleme Kıbrıs için de yapıldı. Bu haliyle Güney Kıbrıs'ın üyelik görüşmelerinin başlatılması bir takvime bağlandı. Bu takvimin gereği olarak sorunun çözümü doğrultusunda herhangi bir adım atılmasa dahi, Güney Kıbrıs'ın AB'ye üyelik müzakereleri bu yılın Aralık ayında toplanacak genişleme gündemli AB zirvesinde karara bağlanacak.

Bu durum Türk sermaye devleti ve Kuzey Kıbrıs yönetiminin elini kolunu bağlamış durumda. Ya bugüne kadar büyük bir katılıkla savunulan tezler önemli ölçüde bir yana itilerek Güney Kıbrıs yönetimiyle anlaşılacak; ya da tezlerinde ısrar edecek. Böylece hem Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecinin önü tıkanmış, hem de Kıbrıs sorunu AB'nin bir iç sorunu haline gelerek güçler dengesi Yunanistan lehine önemli ölçüde değişmiş olacak. İşte Kıbrıs sorunu AB tarafından sermaye devletinin önüne böyle bir çıkmazla birlikte getiriliyor.

Denktaş ve Klerides arasında gürültülü patırtılı şovlarla parlatılan dolaysız görüşmeler böyle bir ortamın ürünü olarak başlatıldı. Büyük umutlar bağlanan görüşmelerde bugüne kadar herhangi bir ilerleme sağlanabilmiş değil. Oluşturulacak merkezi yönetimin niteliği, biçimi ve yetkileri konusunda taraflar karşıt tezlerinden geri adım atmıyorlar. Denktaş, iki devletli gevşek bir federasyon tezini; Klerides iki bölge, bölgelerin geniş bir özerkliğe sahip olduğu, dış politikada ise oluşturulacak merkezi yapının belirleyici olacağı federal devlet tezini savunuyor. Bu kadarı uzun yıllardır devam eden dolaylı ya da dolaysız görüşmelerin alışıldık tablosu. Bununla beraber, geçmişten farklı olarak hem bölgesel, hem uluslararası dengeler ve hem de tarafların kendi iç sorunları, bu alışıldık tabloyu öncekilerden farklı kılıyor.

AB emperyalizmi, uluslararası planda etki ve inisiyatifi geliştirmek ve ABD emperyalizmini siyasal-askeri açıdan dengelemek için Kıbrıs sorununu

özel bir müdahale alanını olarak görmektedir. Birliğin genişleme süreci böyle bir müdahalenin özel bir imkanı olarak kullanılmaktadır. Ancak AB emperyalizminin bu alanda kullanacağı inisiyatifin sınırlarını bir kez daha ABD emperyalizminin çıkarları belirleyecektir.

ABD'den Türkiye'ye Kıbrıs kementi

ABD emperyalizmi için Kıbrıs sorunu, Ortadoğu'ya yönelik askeri bir müdahaleye bağlanmış hesapların gerçekleştirilmesi çerçevesinde, geçmişten farklı olarak ayrı bir önem kazanmış bulunuyor. Kıbrıs'ın stratejik konumu, Türk sermaye devletine savaş planlarında verilen özel rolün bir karşılığı olarak Kıbrıs konusundaki Türk tezlerine ABD desteğini bir pazarlık konusu haline getirmektedir. Türk devletinin ABD hesabına yapılacak bir savaşta taşeronluk yapması için atılan her adım, ABD'nin Kıbrıs sorunundaki inisiyatif kullanımının bazı özel örnekleriyle birleşmektedir. Bu örneklerin en çarpıcı olanlarından birisi, geçtiğimiz haftalarda Kofi Annan'ın adayı ziyaret etmesiyle yaşandı. 23 yıldan sonra ilk kez bir BM Genel Sekreteri Kuzey Kıbrıs'a geçerek Türk tarafını ziyaret etti.

Uluslararası politikada Türk sermaye devletinin Kıbrıs tezlerine sembolik bir destek anlamına gelen bu ziyaretle aynı günlerde, Güney Kürdistan'daki Kürt silahlı aşiret liderleri CIA tarafından ABD'ye götürüldüler. Irak'a yönelik bir savaşta etkin rol ve bunun karşılığı olarak tuttukları bölgelerde daha geniş bir inisiyatif ve yetki almaları karşılığında, Türk devletinin olası rahatsızlıkları için ABD bu işbirlikçi aşiret beylerine güvence verdi. İtalyan *Il Sole 24 Ore* gazetesinin haberine göre Türkiye'nin Irak'ta kurulacak yeni düzene karşı muhalefet yapma olasılığının Kürt beylerince öne sürülmesi karşısında, CIA yetkilileri "Amerikan hükümeti Türklerin talep ettiği bedeli ödemeyi kabul etti" biçiminde bir yanıt verdi. Aynı gazete bu "bedel"i Türkiye lehine Kıbrıs sorununa müdahale olduğunu ileri sürmektedir.

Bununla birlikte Kıbrıs sorununda yaşanan son gelişmelerin alacağı seyir bugünden

kestirilememektedir. Çünkü ABD'nin Türkiye'den yana koyacağı ağırlık, stratejik çıkarlarıyla çelişecek biçimde olmayacaktır. ABD'nin bugünkü tutumu, Türk sermaye devletinin yanında açıktan tavır belirlemek değil, Güney Kıbrıs'ın üyelik sürecinin başlatılmasıyla birlikte Türkiye'de yaşanacak iktisadi ve siyasi olumsuzlukları karşılamak biçimindedir. Bu da bugün için altı boş bir vaatten öteye gitmemektedir. Aynı İtalyan gazetesinin KKTC Cumhurbaşkanlığı Siyasi İşler Sorumlusu Akir Alemdar ile yaptığı görüşmede, bu yetkili şunları söylüyor: "ABD'nin stratejik bir vizyonu var ve ABD'nin şu anda yardım edebilecek durumda olduğu konusunda hiç kuşum yok." Aynı gazete haberinin devamında, "Kıbrıslı Türkler'in", "ABD'nin, onların (Kuzey Kıbrıs'ın) meşruiyetinin tanınması görevini üstlendiğini açıkça söylediklerini ve ayrıca Kıbrıs'ın Türklere ait kısmının

geliştirilmesi için yapılacak yüz milyonlarca dolarlık Amerikan yatırımlarından sözettiklerini" belirtiyor.

ABD sadece Kıbrıs değil, bir bütün olarak sermaye devletinin AB ile ilişkilerini onun kölelik zincirlerini kalınlaştırmanın bir fırsatı sayıyor. Kendisine kölece bağlı Türk sermaye devletinin AB üyesi olarak bir ajan rolü görmesi elbet işine geliyor, ama AB'den uzaklaşmış bir Türkiye'nin de Ortadoğu'ya yönelik maceracı hesapların daha aktif bir piyonu haline geleceğini de biliyor. ABD'nin dönemsel önceliği bugün için budur.

Türk tekeli burjuvazisinin AB konusundaki ısrarının arkasında öncelikle ekonomik gerekçelerin olduğu bir gerçektir. AB fonlarından yararlanma isteği, Türk tekeli burjuvazisi açısından yaşanan derin iktisadi krize bir merhem olarak görülmektedir. Bunun bilincinde olan ABD yetkilileri ise işbirlikçi tekeli burjuvazinin bu ihtiyacını kullanma çabasıdır. Anadolu Ajansı'nın haberine göre Pentagon'un danışmanlarından Richard Perle yaptığı bir konuşmada, AB'nin Türkiye'yi üyeliğe almayacağını ve bu çerçevede Türk-Amerikan ilişkilerinin, serbest ticaret anlaşması benzeri anlaşmalarla güçlendirilmesi gerektiğini söylemiştir.

Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs halkları tayin etmelidir!

Kıbrıs sorunu üzerinden güncel planda yaşanan gelişmeler, tümüyle emperyalist çıkarlar, bu çıkarlara dayalı rekabet ve buna bağlı olarak soruna taraf bölge devletler tarafından çok yönlü bir kirli pazarlık süreci olarak yaşanıyor. Kıbrıs'ın emekçi halkları için tüm bu pazarlıklar tek bir adrese çıkıyor: Kendi kaderini tayin hakkından yoksun olarak şu ve ya bu emperyalist odağa kölece boyun eğmek. Bunun dışında emperyalist masalarda emekçi halklar için en küçük bir kurtuluş kırıntısı dahi yoktur.

Özgürlüğün ve kurtuluşun yolunu Kıbrıs'taki farklı milliyetlerden emekçi halkların iradesi açacaktır. Bunun için emperyalistler ve işbirlikçilerinin ada üzerindeki her türlü tahakkümüne ve varlığına son verilmelidir.

Derinleşen istikrarsızlık tablosu ve düzenin çözümsüzlüğü

Devlet ve düzen cephesinde AB gündemi üzerinden siyasal boşluğu doldurma çabalarının en önemlilerinden biri cumhurbaşkanının düzenlediği liderler zirvesi idi. Bu zirvenin hemen öncesinde, Mayıs ayı olağan toplantısında MGK, olağanüstü halin iki ilde daha kaldırılması kararıyla birlikte, uyum yasalarının bir an önce çıkarılması "tavsiye kararı"yla AB'cilere yeşil ışık yakmıştı. TÜSIAD ise her zamanki gibi "görüş ve öneri"lerini tüm bu önemli toplantılar öncesinde açıkladı. Ancak düzen bu kez, sahiplerinin ve hizmetlilerinin bu gayretleriyle de yetinmedi. Pek çoğunun yönetimi düzen tarafından satın alınmış olsa bile aslında "düzen kurumu" sayılmaması gereken meslek örgütleri, sendikalar ve kimi DKÖ'lerin de katılımıyla, tarihinin en kapsamlı sivil inisiyatifi de toplanarak, güya toplumun AB'ye girmekte ne kadar istekli olduğu ispat ve ilan edilmiş oldu.

Bu tablodan, düzenin AB uğrunda yekvücut olmuş, hatta kimi muhaliflerini bile yanına alarak istikrarlı bir yol tutmuş görüntüsü çıkması gerekmez mi? Oysa sonuç tam bir istikrarsızlık halidir. Tartışmalar, tarihinin "en uyumlu" koalisyon hükümetini dahi dağılma noktasına getirmiş durumdadır. Düzen ve çevresinde oluşturulmuş görünen toparlanmanın tersine, burjuva siyasal arenada tam bir dağınıklık durumu yaşanmaktadır. Muhalefetin Ecevit'in sağlığı üzerinden yürüttüğü saldırıya sonuna kadar direnen koalisyon partileri, muhalefetin arzulanı "değişiklik" ortamını AB tartışmaları üzerinden bir bakıma kendileri yaratmış oldular.

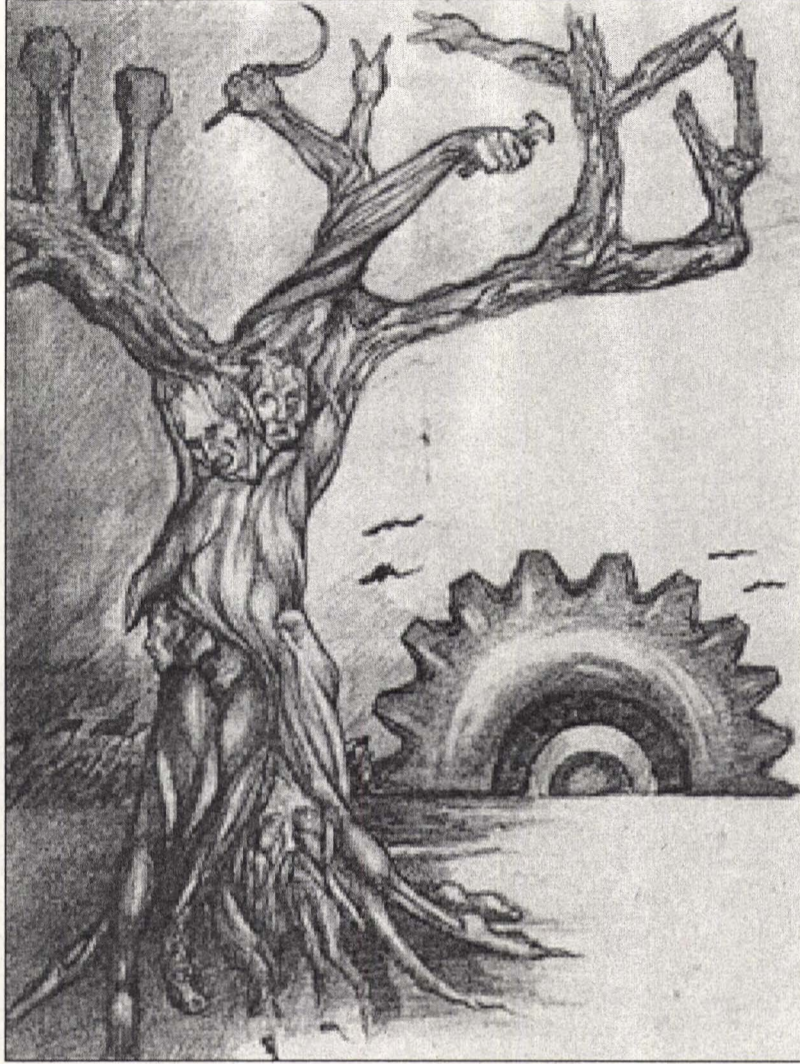
Fakat sadece bu kadar da değil. Hükümet içinde MHP ile ANAP arasında süren AB tartışmalarında kullanılan argümanlar, yaratılmaya çalışılan yekvücutluk tablosunu baştan bozacak biçimde toplam tartışmalara da yayılmış durumda. AB yanlılarına göre, AB'ye giremezsek ülke bölünür, karşıtlarına göre de girersek. Türkiye'deki burjuva düzenin en hassas sorunu olduğu döne döne vurgulanan ulusal sorun, görüldüğü gibi, artık ucuz politika malzemesi haline getirilmiş durumda. Yoksa ne MHP ve yandaşları AB koşullarının ülkeyi böleceğine inanmaktadır, ne de karşıtları kendi ileri sürdükleri sava. Sadece, siyasal istikrarsızlığın yakınlaştırdığı seçimlere yönelik her biri kendince yatırım yapmaya çalışıyor.

MHP'nin tutarsız argümanları

Bu, bu kadar açık olmakla birlikte, özellikle MHP'nin argümanları belli yönleriyle ele alınabilir. Çünkü onlar, ulusal sorun dışında kendi uygulamalarıyla taban tabana zıt olduğu halde, özelde işçi ve emekçilerin hassas olduğu emperyalist sömürü argümanına da sık sık başvurmaya başlamışlardır.

MHP'ye göre, AB'nin her istediğini koşulsuz verirsek bu isteklerin sonu gelmeyecektir. Ve bu şekilde bir AB üyeliği, eğer gerçekleşirse, Türkiye'yi Avrupa'nın sömürgeci haline getirecektir. Bilindiği gibi, MHP'nin AB şartları konusunda sorun çıkardığı maddeler, idam, Kürtçe eğitim ve yayın gibi, sözde demokratik alana ilişkin olanlardır. Dolayısıyla, örneğin idam cezasını yasalardan kaldırdığı için bir ülkenin sömürge haline geleceğini iddia etmek, son derece gülünçtür. Ya da Kürtçe eğitim ve yayın hakkı tanıdığı için, ya da Avrupa'nın başka herhangi bir sözde demokratik dayatması için... Kısacası, MHP'nin karşı çıktığı maddelerle getirdiği ithamlar birbirini karşılamıyor.

Peki, sömürgeleşme ithamını ne karşılayabilir? Tabii ki, MHP'nin de koalisyon ortağı olarak imza attığı, örneğin uluslararası tahkim yasası; ya da koşulsuz

şartsız kabul edilen ve uygulanan İMF-TÜSIAD yıkım programları; ya da tüm kilit sektörlerin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesini koşullayan İMF dayatması özelleştirme kararları; ya da yerli tarımın yıkımı kararları... Bu tür kölelik yasa ve uygulamaları MHP'nin de ortak olduğu koalisyon hükümetinin üç yıllık icraatının bir özeti olduğuna göre, bu faşist parti, aslında AB tartışmalarında kullandığı argümanın tam tersi bir ithamı fazlasıyla hak etmiş durumdadır.

Emperyalizme köleliğin baş mimarlarından biri olarak MHP, sömürgeleşmekten bahis açabilecek son parti bile değildir. Bugün olduğu gibi, yeri geldikçe yaygarası koparılan milliyetçilik, MHP'nin literatüründe salt şovenistliktir. Yani, Türk ulusunun hak ve çıkarlarının savunusu temelinde yükselen bir ulusalcılık değil, Kürt ulusunun hak ve çıkarlarının çığnemesi üzerinden yürütülen bir faşist saldırganlık.

AB konusundaki yaygarada da görülebileceği gibi, MHP ve yandaşlarının karşı çıktığı düzenlemelerin (idam, anadil) Türk halkının hak ve çıkarlarına ters düşen herhangi bir yanı bulunmamaktadır. Oysa, MHP'nin iktidar ortağı olarak onayladığı ve hayata geçirdiği pek çok yasa ve kararın, ulusal değer ve birikimlerin yağmalatılmasına yolaçtığı, dolayısıyla ulusal çıkarlara zarar verdiği yeterince açıktır.

AB tartışmalarıyla yaratılan yanılsama

Ancak, sermaye egemenliğinin bir biçimi olarak ulusal devletler, çıkarlarını uluslararası birliklerde arıyor ve görünür kayıplara rağmen bu yönde ilerlemeye çalışıyorlarsa, bu yöndeki gelişmelere "ulusal çıkarlar" adına karşı çıkmak işçi sınıfına düşmemelidir. İşçi sınıfı ve emekçiler, ABD, AB, İMF gibi emperyalist devlet, birlik ve kuruluşlarla girilen ilişkileri kendi sınıfsal hakları ve çıkarları üzerinden değerlendirmek durumundadırlar. Ve elbette böyle bir değerlendirmeden, emperyalizmle girilen tüm kölelik ilişkilerinin sınıf ve emekçi kitlelerin hak ve

çıkarlarında açtığı büyük gedikler tablosu ortaya çıkar.

ABD ile ilişkiler Türk devletinin maşalık rolünü üstlenmesini getirmekte, dolayısıyla sınıfı ve kitleleri savaş yıkımlarına mahkum etmektedir. İMF, DB gibi emperyalist mali kuruluşlarla geliştirilen ilişkiler, ekonomik krizlere, dolayısıyla sınıf ve kitlelerin hızla yoksullaştırılmalarına ve kazanılmış hakların kaybına yolaçmaktadır. Bu nedenle Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu emperyalist devlet ve kuruluşlarla kölelik ilişkilerine şiddetle karşıdılar. Bu karşıtlık son yılların hemen tüm işçi ve emekçi eylemlerinde çarpıcı biçimde ortaya konulmuş bulunmaktadır. Kitle eğilimlerinin aynası kitle eylemleridir. Düzen tarafından çarpıtılarak yansıtılmaya çalışıldığı gibi, düzenin bir uzantısı haline gelmiş hain sendika yöneticilerinin beyanatları ise, kitlelerin eğilimlerini değil sadece uşaklığını yaptıkları düzenin arzularını yansıtmaktadır.

Sınıf ve kitle hareketi nezdinde ABD, İMF ve DB ile kölelik ilişkilerine karşıtlık önplana çıktığı halde AB ile ilişkilerin gündeme getirilmemesi, ilişkinin henüz somut sonuçlarının ortaya çıkmamış olmasındandır. Bir de, düzen cephesinden AB tartışmaları tek yönlü ve kitleleri yanıltıcı bir mecrada sürdürülmektedir. AB dayatmaları hep Kopenhag Kriterleri üzerinden tartışılıyor, ekonomik getirisi-götürüsü hiç gündeme getirilmemektedir. TÜSIAD üzerinden getirildiği kadarıyla da,

oluk oluk yabancı sermaye akacakmış gibi sunulmaktadır.

Oysa, Kopenhag Kriterleri'yle dayatılanın aslında ne menem bir demokrasi olduğunu, meclisin harıl harıl üzerinde çalıştığı mini demokrasi paketleriyle parça parça gaspedilen demokratik hak ve özgürlükler göstermektedir. Örneğin, demokratik adalet adına çıkarılan tüm yasalar, eşitlik adına kalan ne kadar kırıntı hak varsa silip süpürmüş, cezaevlerinde çağın en ilkel ve kanlı sistemi olan hücreleri devreye sokmuş, sanığın savunma hakkıyla birlikte avukatların özlük ve hatta kişisel haklarını nerdeyse tümüyle ortadan kaldırmıştır. Buna rağmen sistem, sanki AB uyum adına demokratik bir rejimi dayatıyormuş, çoğunluk da demokrasiden ve esasen AB'den yana imiş, fakat kimi çevreler AB'yi dolayısıyla da Türkiye'de demokratik dönüşümleri istemiyor, önünü kesmeye çalışıyormuş gibi göstermeyi tercih etmektedir.

Tartışmaların bu biçimi ve bu yolla yaratılan belirsizlik ortamı, işçi ve emekçi kitleler nezdinde AB sorununun karışık ve anlaşılabilir bir hale gelmesine yol açabilmektedir. Sınıf devrimcileri, emperyalizmle kölelik ilişkilerinin her biçimi ve türü konusunda sınıf kitlelerini bilinçlendirmek ve bu ilişkilerin karşısında eylemli tutum alınması için daha fazla çaba göstermek durumundadırlar. Bunun bir yönü de düzen tarafından yaratılan yanılsamaların ortadan kaldırılmasıdır.

Ancak, bugünkü siyasal tablodan sınıf için çıkarılacak daha önemli ders, düzenin açmazları ve çözümsüzlüğüdür. Burjuva politikası, iktidarı ve muhalefetiyle, sorunlara hiçbir çözüm üretememekte, tersine istikrarsızlığı daha da derinleştirmektedir. Sermaye sınıfı ve düzeni ülkede ekonomik refah, siyasal istikrar ve demokratik bir yaşam sağlamak imkanlarından tümüyle yoksundur, zaten böyle bir iddia da taşımamaktadır. Bu iddiaya sahip çıkabilecek ve gerçekleştirebilecek tek sınıf işçi sınıfıdır.

Sahte tartışmaların ardındaki gerçekler

AB'ye üyelik tartışmaları yer yer hükümetin geleceğini ve seçim tarihini de etkileyecek bir çerçevede sürüyor. Şu ya da bu kesim adına konuşanlar "Türkiye'nin geleceği" demagojisini kullanarak, tartışmada ve gelişen süreçte kendince bir yer tutmaya çalışıyorlar. AB üyeliği ekseninde süren tartışmaya katılanların lehte ya da aleyhte ileri sürdükleri argümanlar bütünüyle düzen içi bir çerçevede duruyor. AB karşıtlarıyla AB yandaşları arasında adeta herkesin kendi rolünü oynadığı bir gölge oyunu sahneleniyor. Oyunun da, sahnenin de bütünüyle sermayenin çıkarlarına göre düzenlendiği açık.

Öyle de olsa, sorun ve tartışmalar hayli önemli sonuçları da beraberinde getiriyor. Düzenin açmazlarına, bundan kaynaklanan gerçek bir çatışma alanına ayna tutuyor. Bu nedenle, emperyalist efendiler ve yerli işbirlikçileri, bu sorunu mümkün mertebe yeni bir siyasal krize ya da hükümette bir dağılmaya yol açmayacak bir çerçevede hal yoluna koyma telaşı içindeler. Şimdiye kadar dikte ettirilen hemen herşeyi eksiksiz biçimde yerine getiren ve böylece uşaklıkta benzersiz bir yer ve konum kazanan bugünkü hükümetten sonuna kadar yararlanmak istiyorlar. Bu konuda bir "ulusal mutabakat" çizgisi oluşturmaya, mevcut bazı çatlakları kapatmaya çalışıyorlar. Bunun bir gereği olarak, faşist MHP gibi siyasal sıkışmışlık içinde demagojik manevralara başvuran, fakat bunu yaparken de işin ucunu biraz fazla kaçırın "oyuncular"ı hizada tutmak ihtiyacı duyuyorlar.

Ne var ki, AB'ye üyelik süreciyle başlayan emperyalist dayatmaların yürürlüğe konulması yine de o kadar kolay değil. Kolay olmamasının asıl nedeni, hiç de şu ya da bu düzen içi güç odağının meseleyi iç politika malzemesi yapması, bir takım çıkar hesaplarıyla hareket etmesi, bunların yol açtığı sözde uyumsuzluklar ve anlaşmazlıklar ya da sermaye medyasının yanıltıcı tabiriyle "AB savaşları" değil. Üyeliğin iktisadi ve mali kriterlerini yerine getirmede uyum içinde canla başla çalışan hükümetin ve bir bütün olarak düzen kurumlarının, bir takım siyasal açılımlar konusunda elbette belli hassasiyetleri ve siyasal eğilim farklılıkları var. Bu meselede, esasa ilişkin olmasa da, düzen içinde süren bir tartışma ve dışarıya farklı yansıtılmaya çalışılan sınırları belli bir çatışma da var. Fakat gerçekte bunun meselenin esası üzerinde belirleyici bir etkisi yok.

Güçlüğün nedenlerinden ilki, üyelik sürecinin tamamıyla emperyalistler arası rekabet ve çatışmalara bağlı bir seyir izlemesinin yarattığı sorunları beraberinde getirmesidir. İkincisi, üyeliğe uyum süreci adına yapılan dayatmaların ürünü bütün bir iktisadi ve sosyal faturanın emekçi yığınlarına çıkarılmasının yarattığı ve yaratacağı sonuçlardır. Üçüncüsü ise, bir takım siyasal kriterlerin yerine getirilmesi durumunda bile üyeliğin gerçekte hiçbir garantisi olmadığını bilmenin yarattığı çelişkili ve sıkıntılı durumdur. Buna ayrıca Türk burjuvazisinin Kıbrıs'taki konum ve ayrıcalıklarından vazgeçilmesi dayatmasını da eklemek gerekir. (Düzen partilerinin hemen tümü gerçekte AB'ye karşı olmadıkları halde, onları bir takım farklı eğilimler dile getirmeye iten tam da meselenin bu hassas yönüdür.)

Bu açıdan üyelik süreci, siyasal kriterlere uyulup uyulmaması, yani iddia edildiği gibi bir demokratik siyasal reformlar meselesi değil, fakat AB'li emperyalistlerin kendi çıkar, ihtiyaç ve tercihlerine göre ilerletmeye çalıştığı bir tek yanlı dayatmalar sürecidir. Sonu olmayan bir tavizler sürecidir bu. Ve

Sonuç olarak, hangi saiklerle savunulursa savunulsun, hangi kılığa bürünürse bürünsün, politik sahneyi işgal eden taraflar arasında esasa ilişkin hiçbir ciddi farklılık bulunmuyor. TÜSİAD'ıyla, ordusuyla, hükümet ve muhalefet partileriyle, sözde ulusalcı platformuyla, sendika bürokrasisiyle, sözde sivil kuruluşlarıyla, koşullar öne süreniyle, koşulsuz savunarıyla, tümü de buldukları yerden AB üyeliği konusunda sermayenin platformunu seslendirme konusunda farklı bir eğilim ve görüş taşımıyorlar.

Emperyalist AB'ye ve her türden emperyalist bağımlılığa karşı gerçek alternatif, işçi sınıfının devrimci platformudur. Ve onun bayrağı, emperyalist barbarlığa, burjuva gericiliğine, kapitalist sömürüye, her türden ulusal eşitsizliğe ve baskıya karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" için dalgalanıyor. Gerçek özgürlük, sosyal eşitliğe dayalı insanca yaşam koşulları ve gönüllü birlik, ancak bu bayrak altında verilecek savaşa kazanılabilir.

sermaye düzeninin kriterler, ödevler, uyum vb. adı altında sürdürülen bu dayatmaları sınırlama şansı ve gücü yoktur. Zira muhatapları ona gerektiğinde en kaba ve açık biçimde "sen bilirsin!" diyebilecek bir tek yanlı üstünlüğe sahiptirler. Fakat öte yandan, işbirlikçi burjuvazi adına ülkeyi yönetenlerin, sonu gelmeyen dayatmalar karşısında kolayca başka bir yol tutma, farklı bir tercih yapma şansları ve olanakları da yoktur. Siyasal tabloya yansıyan gerilimler bunun bir yansımasıdır.

AB üyeliği en başından beri bir iç politik dinamiğin/kararın değil, emperyalistler arası rekabetin sonucu olarak gündeme geldi. Türkiye burjuvazisi bu konuda hiçbir "ulusal" karar verme gücü ve "bağımsızlığı"na sahip olmadı. Başta ordu ve sermaye olmak üzere tüm kurum ve kuruluşlarıyla sermaye düzeni, üç kuruş kredi almak için emperyalizme kölece bağımlılığa göre şekillendi, buna uygun politikalar uygulandı. Şimdilerde sermayenin "geleceğimiz" diye parlattığı, varlık-yokluk meselesine indirgediği AB üyeliği süreci, bizzat ABD tarafından onaylanan bir proje olarak biçimlendi. Başından beri AB-ABD emperyalizminin çıkar çatışmaları üyelik sürecine ve diğer politik süreçlere damgasını vurdu. Bu rekabet sürdükçe de üyelik bir dayatmalar süreci olarak işleyecek ve askıda kalacaktır.

Ve unutmamak gerekir ki, emperyalistler son 50 yıldır bu ülkede en temel ve en kritik politik kararları bizzat orduya devreye sokarak uygulamaktadırlar. Sermayenin ortak çıkarlarının koruyucusu olarak ordunun ya da herhangi bir düzen içi platformun bundan bağımsız bir rol oynaması eşyanın tabiatına aykırıdır. Gelinek yerde ABD emperyalizminin destek verdiği, fakat AB'nin Türkiye'yi oyalamanın ve onu kendi arzu ve niyetleri doğrultusunda yönlendirmenin bir olanağına dönüştürdüğü üyelik serüveninde, bir takım sahte kaygılar, demeçler ve samimiyetsiz eleştiriler arasında boğulmak istenen en temel gerçeklerden biri budur.

AB'ne üyelik sürecinin ve bu yöndeki tartışmaların aynı zamanda işçi ve emekçilere karşı bir demagoji malzemesi olarak kullanılması, işin bir başka yanını oluşturuyor. AB üyeliği ile beraber Türkiye'nin makus talihinin değişeceği; tam demokrasiye geçilip yaşam ve çalışma standartlarının hızla iyileşeceği vb., öteden beri propagandası yapılan sahte vaatlerdir. AB üyeliği ve sözde iğreti reformlar, düne kadar başka gerekçelerle istismar edilen kitlelerin gerçek

taleplerinin bugün istismardan öteye içinin boşaltılmasının bir aracı olarak kullanılıyor. Bu istismarın en önemli ayağını, hiç kuşkusuz bugün hala teslimiyetçi anlayışa tutsak durumdaki Kürt halkı oluşturuyor.

AB tartışmalarının perde arkasına saklanılan diğer yanı ise, düzen partileri ve kurumlarının AB taraftarlığını ya da bazı sözde itirazları/koşulları birbirlerine karşı koz olarak kullanarak, bazı ayrıcalıklar elde etme, kendi konum ve etkinliklerini genişletme hesaplarıdır. Ortalığı kaplayan gürültü patırtıda bu dar hesaplar da rol oynuyor. Kimin tam olarak neyi savunduğu, hangi konularda anlaşma sağlanmadığı, perde arkasında yapılan bu pazarlıklara göre bir günden diğerine farklılıklar gösterebiliyor.

Böylece sermaye partileri seçmen taban karşısında görüntüyü kurtaracak sözde farklı bir tutum içinde olduğu izlenimi verirken, diğer yandan mevcut durumdan bazı kırıntılar elde etme konusunda utanç verici bir yarışa körüküyorlar. İdamın kaldırılması sorununun meclise gelmesi durumunda AKP, vereceği desteği, Tayyip ve partisi üzerindeki baskı ve engellemelerin kaldırılmasına tahvil etmek çabası içinde. SP de yine kırıntılar elde etmek ve "çağdaş Avrupa normları"na uygun hareket ettiği mesajı vermek için benzer bir tutum içinde. İdamın kaldırılması, anadilde eğitim ve yayın hakkının tanınması konusunda MHP'nin "bu işi hükümet değil meclis çözsün" formülü, yalnızca kendi seçmen tabanı karşısında manevra yapma ihtiyacının bir ürünüdür. Apo'nun idamını mesele edinmesi, fakat idamın kaldırılmasına taraf olması kendi içinde çelişkili olsa da, seçmen tabanının istem ve beklentilerini bir ölçüde karşılamaya yetiyor. Aynı şekilde ordunun "idam meselesini bize sormayın, biz bir tarafız" diyerek topu meclise atması da, bir taraftan içerde kendi imajını korumak, diğer taraftan emperyalistlere pürüz çıkarmamak için geliştirilmiş bir taktik.

Ara bir tutumun ifadesi olarak seslendirilen "ulusal bağımsızlığın korunduğu, eşitliğe dayalı bir üyelik", "istenilen koşullarda bir üyelik" söylemleri ise tam bir aldatmacadır. Sermayenin önde gelen temsilcileri bile, tavizsiz bir süreç izlenemeyeceğini ikrar ederken, sermayeye rağmen sözde "ulusalcı" bu serzenişin kafa bulandırmaktan öte bir anlamı olamaz. Aynı şekilde başını IP'in çektiği AB karşıtı platformun "girsek ulusal bağımsızlığımızdan oluruz, bölünürüz" argümanı da bütünüyle artmakta olan kölece bağımlılığın üstünü örtmeye, ordunun bütün bir süreç boyunca oynadığı rolü karartmaya hizmet eden sahtekarca bir aldatmacadır.

Sonuç olarak, hangi saiklerle savunulursa savunulsun, hangi kılığa bürünürse bürünsün, politik sahneyi işgal eden taraflar arasında esasa ilişkin hiçbir ciddi farklılık bulunmuyor. TÜSİAD'ıyla, ordusuyla, hükümet ve muhalefet partileriyle, sözde ulusalcı platformuyla, sendika bürokrasisiyle, sözde sivil kuruluşlarıyla, koşullar öne süreniyle, koşulsuz savunarıyla, tümü de buldukları yerden AB üyeliği konusunda sermayenin platformunu seslendirme konusunda farklı bir eğilim ve görüş taşımıyorlar.

Emperyalist AB'ye ve her türden emperyalist bağımlılığa karşı gerçek alternatif, işçi sınıfının devrimci platformudur. Ve onun bayrağı, emperyalist barbarlığa, burjuva gericiliğine, kapitalist sömürüye, her türden ulusal eşitsizliğe ve baskıya karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" için dalgalanıyor. Gerçek özgürlük, sosyal eşitliğe dayalı insanca yaşam koşulları ve gönüllü birlik, ancak bu bayrak altında verilecek savaşa kazanılabilir.

Sendikanın ihanetine karşı,**İSDEMİR işçisi işyeri komitelerini kurdu!**

İSDEMİR'de çalışan ve Özçelik-İş Sendikası'nda örgütlü olan 4800 taşeron işçi, sendikanın resmi üyesi olmalarına rağmen toplu iş sözleşmesi hakkından faydalanamıyor ve kadrolu işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen daha düşük ücret alıyorlardı. İlk önce 820 işçi, örgütlü buldukları Özçelik-İş Sendikası'nın önerisiyle Dört Yol İş Mahkemesi'nde dava açtılar. Fakat nedense bir süre sonra sendika ağaları işçilere ihanet ederek işverenle elele verdi. Dava açan işçiler üzerinde baskı uyguladı, bunun sonucunda 200 işçi davadan vazgeçti. Fakat geriye kalan 620 işçinin davada ısrar edışı ve davanın da kazanımla sonuçlanması, 2500 yeni işçinin daha dava açmasına yol açtı.

Davanın kazanılması sonucu, taşeron işçiler kadrolu işçi olma hakkını kazanmışlardır. Böylece toplu iş sözleşmesi ve geriye dönük ücretlerin kazanılması hakkını elde etmişlerdir. Dava işçiler lehine sonuçlandırdığı halde, İSDEMİR yönetimi işçileri grup grup işten atmıştır. Şu ana kadar atılan işçilerin sayısı 500'ün üzerindedir. İşçi atılmaya devam etmektedir. İSDEMİR yönetimi gelişebilecek bir tepkinin birleşik ve örgütlü olmaması için, işçileri birbirine uzak mesafede bulunan ilçelerden 5'er 10'ar işçi atmak şeklinde gerçekleştirmektedir. Ancak işçiler birlik ve dayanışma ruhuyla biraraya gelerek İSDEMİR yönetiminin oyununu bozmuştur. İşten atılanların yerine Karadeniz bölgesinden getirilen işçiler ucuz işgücü olarak kullanılmaktadır.

Mahkemenin ilk gününden beri dava açan işçilerin büyük bir çoğunluğu birlik ve dayanışma ruhuyla duruşmada hazır bulundu. Taşeron işçilerin sendika üyelikleri

1998 yılında başladı. Ancak taşeron işçilerin üyelikleri Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne ve işverene bildirilmemişti. Sendika seçimlerinde oy kullanma hakları bile yoktu. Sendika ve İSDEMİR yönetimi, dava açan işçilere baskı ve tehditlerle kadro taahhütünde bulunan evraklar imzalatmaya çalışmaktadır. Ancak metinde işgüvencesi yeralmamaktadır. Kısaca kadroyu dayatmaktadır. İşçilerin büyük bir çoğunluğu bu oyuna gelmemiştir.

İSDEMİR yönetimi ve fabrikada örgütlü Özçelik-İş Sendikası'nın işbirliği ile ilk işten atılan yaklaşık 400 taşeron işçi (şu an atılanların sayısı 500'ü aşmıştır), atılmakla tehdit edilen işçiler ve onlara destek olan sendikacılarla birlikte toplanarak mücadele komiteleri kurdular. Özçelik-İş Sendikası'ndan bağımsız, fabrikanın her ünitesinden ve değişik ilçelerden işten atılan işçilerle

oluşturdukları komitelerde temsilciler seçerek mücadele etme kararı aldılar. Komiteler öncelikli olarak bildiri dağıtma ve fiili eylem yapma kararı aldı. Bildiri dağıtma girişimleri Emniyet Müdürlüğü tarafından yasaklandı. İşten atılan işçilerin sendikaya yürüyüş yaparak siyah çelenk bırakma eylemi yine polis tarafından engellendi. İşçiler Dört Yol'da yaklaşık 200 işçinin katıldığı bir basın açıklaması düzenledi. Katılımın az olmasına karşın eyleme coşku ve öfke hakimdi. Bu işçilere güven ve moral aşıladı.

Komitenin aldığı karar doğrultusunda 8 Haziran cumartesi günü yaklaşık 200 taşeron işçi atıldıkları fabrikanın önünde çadırlar kurarak haklarını alana kadar oturacaklarını ifade ettiler. Eylem sırasında jandarma ablukası dikkat çekiyordu. Dört Yol Kaymakamı'yla işçi temsilcileri görüştü. Kaymakam "14 Haziran Cuma gününe kadar bize mühlet verin, bu işi yasal yollardan çözeceğiz" dedi. İşçi temsilcileri ise, Cuma gününe kadar işçilerin lehine olumlu bir gelişme olmazsa daha kitlesel bir şekilde fabrikanın önünde çadır kuracaklarını ifade ettikten sonra çadırları sökmeye kararlıydılar.

İşçi sınıfı mücadelesindeki en önemli araçlardan biri olan işyeri komitelerinin kurulmuş olması olumlu bir adımdır. Sıra bu komiteleri işlevli hale getirebilmenin yol ve yöntemlerini tartışarak alınan kararların pratiğe geçirilmesindedir. İSDEMİR işçisi kuşkusuz birleşik, örgütlü ve süreklilik arz eden fiili eylemlilikler yapmalıdır. Sermayenin saldırılarına karşı güçlü bir karşı koyuşun temel koşullarından biri de budur.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

**İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ PLATFORMU
AVRUPA İŞÇİ SENDİKALARI
AVRUPA İŞÇİ TEMSİLCİLERİ
AVRUPA KAMUOYU
AVRUPA İNSAN HAKLARI KURULUŞLARI'NA ÇAĞRIMIZDIR!..**

Bugün İSDEMİR'de biz taşeron işçilere karşı işveren tarafından oldukça kapsamlı saldırılar yöneltilmektedir. Örgütlü bulduğumuz Özçelik-İş Sendikası ise patronla ortak hareket etmektedir. Biz taşeron işçiler yıllarca bu fabrikaya emek vermeye karşın insan yerine konulmuyoruz. Kadro statüsü ve dolayısıyla TİS haklarımızı almak uğruna iş mahkemesine açtığımız davayı kazandık, ancak buna rağmen işveren dava açan yaklaşık 600 işçiyi grup grup işten atmaktadır.

Hepimiz aç ve perişan durumdayız. Oysa ki yıllarca bu fabrikaya emek veren

biz işçilerin insanca yaşama hakkımız var. Türkiye'de halen insanlık dışı olaylar, işçi kıyımları yaşanmaktadır. Buna rağmen Türkiye Avrupa Birliği'ne girme hayaliyle yaşamaktadır. Önce işçilerin haklarını versinler, insanca yaşam olanakları sağlasınlar ondan sonra AB'yi hayal etsinler.

Sizlerden sorunlarımıza duyarlı olmanızı ve en kısa zamanda Türkiye'ye gelip İSDEMİR'de inceleme yapmanızı, bize maddi ve manevi her türlü desteği yapmanızı talep ediyoruz.

İşten atılan İSDEMİR işçileri

İskenderun İHD'den işçilere destek

İSDEMİR tarafından işe alınmış 6 yıllık, 12 yıllık değişik işlerde çalışan işçiler, İSDEMİR'de kadrolu işçilerle aynı işi yaptıkları halde eşitsiz ücret almaktalar; ayrıca sendikalaşma ve toplu iş sözleşmesi haklarından yararlanamamakta ve taşeron firması adı altında gösterildikleri için yasal ve sosyal haklardan hiçbir şekilde faydalanamamaktalar. Bugün bu işçilerden 200'ünün işine son verilmiştir. Üstelik hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarılan ve Özçelik-İş Sendikası'nın resmi üyesi olan bu işçilere, Özçelik-İş Sendikası namus sözü vererek yanlarında olacağını söylemesine rağmen, işten çıkarıldıktan sonra yalnız bırakarak sermayenin, işverenin yanında olmuştur.

Biz insan hakları yönetimi olarak Özçelik-İş Sendikası'nın ikiyüzlü tutumunu kınıyoruz. İşveren İSDEMİR tarafından hiçbir teminat verilmeden kapının önüne konulan işçiler yargıya başvurarak haklı olduklarını kanıtlamışlardır. İşverenle şu anda beraber olup işbirliği yapan Özçelik-İş Sendikası, hukuksal haklarını arayan işçileri işverenle beraber baskı altına almak istemektedir. Biz İskenderun insan hakları yönetimi olarak işverenle birlik içinde Özçelik-İş Sendikası'nı ve işvereni şiddetle kınıyoruz. İşten çıkarılan işçilerin bir an önce işlerine dönmelerini hukuksal olarak talep ediyoruz.

**İskenderun İHD Şube Başkanı
Sadullah ÇAĞLAR**

400 işçiden kararlılık örneği "Sonuç Bildirgesi":

Patrona ve ona uşaklık eden sendikaya boyun eğmeyeceğiz!..

Bizler İSDEMİR'de yıllardır üretim yapıp değerler üreten ve asgari ücretle çalışan 2. sınıf muamele gören işçileriz. Uzun dönem demir çelik bünyesinde işçi olduğumuzu kabul etmediler. Buna bağlı olarak ekonomik ve sosyal haklarımız gaspedildi. En ağır ve can alıcı yerlerde işi bilen kişiler olarak özelleştirme ve taşeronlaştırma gereği İSDEMİR yetkilileri "Bu işçiler bize ait olmayıp taşeron firma adına geri hizmetlerde iş yapıyoruz" demiştir. Bizler demir-çelik işçisi yerine konularak, inkar edildik.

Buradaki esas hedeflenen ise, ucuz emek gücü yaratarak, en çok kâr ve rant elde edilecek ortamı yaratmaktır. Yıllardır çıplak asgari ücretle çalışarak bütün sosyal ve ekonomik haklarımızın verilmediği koşullarda hep ürettik, çileyi ve zulümleri biz çektik ve halen üvey evlat muamelesi görmekteyiz. Sendika ve işveren el ele vererek bizleri bölmek istiyor. Bir kısmımıza aday adaylığı vererek, bir kısmımıza yaş ve tahsil farkı koyarak, kadrolu ve kadrosuz ayrımı yaparak birliğimizi bozmak istiyor. Bu tür oyunlara gelmeyeceğiz. Hak ve mücadele örgütü olması gereken sendika, bizlere sırtını dönerek patronla işbirliği yaptı. Asli görevini ve alanını terketti. Bu ihaneti hiçbir çalışan affetmeyecektir. Özçelik-İş'e %11 hisse verilerek,

bir vakıf altında işçi üzerinden saltanat sürmesine müsaade etmeyeceğiz.

Sonuç olarak; artık İSDEMİR'de yol ayrımına gelindiğini, bundan böyle işçilerin sendikayı bir kenara koyarak kendi öz gücüne ve iradesine dayalı hareket edeceğini, başta kendi haklılığına inanarak gerçekler üzerinden fiili ve meşru mücadeleyi kararlı bir şekilde sürdüreceğini; bundan başka bir imkanın olmadığını bilelim ve sorunlarımızı başkalarına asla havale etmeyelim. Çözümün bizde olduğunu bilelim.

Hepsinden önemlisi, tüm işçiler elele verip kenetlenerek işverenin ve ruhunu şeytana satmış sendikanın bizleri bölmesine izin vermeyeceğiz. Bundan böyle haklı ve onurlu mücadelemizi işçi tarzıyla, bütün gücümüzle, haklılığımızla biz çalışanlara yapılan bu haksız ve kanunsuz işten atılan arkadaşlarımızın tekrar işe dönmelerinin sağlanması için sonuna kadar ve tüm halkımızın desteğini alarak mücadele edeceğimizi buradan haykırıyoruz.

*(Yaklaşık 400 taşeron işçinin saldırılara karşı mücadele komiteleri kurduğu toplantının "Sonuç Bildirgesi"dir... Başlık tarafımızdan konulmuştur-
SY Kızıl Bayrak)*

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplandı...**Göstermelik toplantı, göstermelik kararlar...**

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu 3-5 Haziran tarihleri arasında toplandı. "Türkiye, Çalışma Hayatı, Sendikal Hareket ve DİSK: Sorunlar ve Görevler" konulu toplantının ardından bir yazılı açıklama yayınlandı. Açıklamada örgütlenme çalışmalarına hız verileceği vurgulandı.

Toplantıda ayrıca, DİSK olarak grev ve direnişlere dönük desteğin artırılması; DİSK ilkelerini ve politikalarını savunan partilerle işbirliği yapılması; AB sürecine "emeğin genel çıkarları doğrultusunda" müdahale edilmesi; başta Emek Platformu olmak üzere ortak mücadele platformlarının etkin, ilkeli ve programlı çalışması konusunda ısrarlı olmaya devam edilmesi; sözleşme ve grev yasalarındaki değişikliklere ilişkin taleplerin gündemde tutularak 15-16 Haziran'da devam eden eylemliliklere kitlesel destek verilmesi; DİSK Araştırma Merkezi'nin yeniden işler hale getirilmesi ve *DİSK'in Sesi* gazetesinin yeniden çıkarılmasının kararlaştırıldığı açıklandı.

Hemen belirtmek gerekir ki, bu toplantı genel olarak sendikal hareketin, özelde de DİSK'in içinde bulunduğu sorunları aşmaya dönük hiçbir sonuç üretmemiştir. Hem zaten toplantı böyle bir niyetle de yapılmamıştır. Toplantının adının "...sorunlar ve görevler" olması kimseyi yanıltmamalıdır. Açıklanan kararların tamamı, yapılan toplantının tek amacının görüntüyü kurtarmak olduğunu göstermektedir.

Sendikal hareketin ve DİSK'in bir dizi sorunla boğuştuğu doğrudur. Fakat bu sorunların kaynağında başka nedenlerin yanı sıra bizzat DİSK yönetimi, Başkanlar Kurulu ve onların izledikleri çizgi bulunmaktadır.

Yeniden açıldığı 1991'den bu yana DİSK yönetimleri eski mücadeleci kimliği ve sendikacılık anlayışını bir yük olarak görmeye başlamış ve dümeni "çağdaş sendikacılık" yönüne kırmışlardır. "Çağdaş sendikacılık" denen şey ise, örtülü bir burjuva sınıf işbirlikçiliğinden, düzen sendikacılığından başka bir şey değildir.

DİSK ilk açıldığı yıllardaki nispeten hızlı örgütlenmesini, tabandaki öncü işçilerin geçmiş mücadele mirasından dolayı DİSK'i sahiplenmesine ve o dönemki SHP iktidarının

kendisine sağladığı kolaylıklara borçludur. İki-üç yıllık bir gelişme döneminin arkasından DİSK'te de üye kayıpları başlamış ve bu durum günümüzde ciddi boyutlara ulaşmıştır.

Bazı sendikalara bağlı bir takım şubelerin ve tabandaki ilerici, devrimci işçilerin geçmiş mücadeleci anlayışa sahip çıkmaları sonucu değiştirmemiş, süreç içinde DİSK "çağdaş sendikacılık" a teslim olmuştur. Ve gelinen yerde DİSK, Türk-İş'ten hemen hiçbir farkı kalmayan bir konfederasyona dönüşmüştür. Hak-İş'i de kattığımızda, üç konfederasyon sınıf hareketine ihanet ve sermayeye usaklık çizgisinde buluşmuşlardır. Yakın dönemde ortaya koydukları tüm pratik her üç sendika konfederasyonu için de bunu doğrulamaktadır.

Evet, Türkiye işçi sınıfı hareketinin güçlü sendikalara ihtiyacı vardır. Bu anlamda tabandaki işçisiyle bütünleşmiş, sermayeye karşı sınıfın bağımsız çıkarlarını savunan, yaygın bir örgütlülüğe sahip olan bir DİSK'e de ihtiyacı vardır. Fakat böyle bir DİSK'i

yaratmak, bugünkü noktaya gelmesinde büyük sorumluluğu bulunan, sınıfa yabancılaşmış uzlaşmacı bürokratların işi olamaz. Uzlaşmacı bürokratik sendikal anlayış sökülüp atılmadıkça, sendikalar işçi sınıfının bağımsız çıkarları ekseninde örgütlenmeye yönelmedikçe, bürokratların yaptıkları hiçbir toplantı ve aldıkları hiçbir karar DİSK'i bugün bulunduğu dipsiz bataklıktan kurtaramayacaktır.

DİSK dahil tüm sendikal örgütlenmeleri sermayeye hizmet eder durumdan çıkarmak ve sınıf örgütleri haline getirmek devrimcilerin ve öncü işçilerin başarabileceği bir iştir. Zira sorunun çözümü işçi sınıfının siyasal bilinç düzeyini yükseltmekten ve bağımsız taban örgütlenmesini geliştirmekten geçmektedir. Bu iki sorunu çözme konusunda alınan her anlamlı mesafe sendikaları kazanmak, bürokratları defetmek için atılmış bir adım anlamına gelecektir aynı zamanda.

Anlaşma sonrasında SASA işçileriyle görüştük...**"Bunun adı satış sözleşmesi"**

- Sözleşmeyle ilgili neler düşünüyorsunuz?

1. işçi: Tabii ki iyi bir sözleşme değil. %68'lerden %37'lere düştü. İşçinin istediği en az %50 idi. Bunun olamayacağı da belliydi. Sendika yöneticileri daha grev sabahı bizi görüşmeye çağırdığında anlamıştık. Anlaşmayı yapmışlardı. Ancak işçilerin tepkilerinden dolayı bu açıklamayı yapamadılar. Çünkü orada işçilerin büyük çoğunluğu grev diyordu. Yönetim bu yüzden açıklama yapmaya cesaret edemedi. İşçiler dağılınca da yapacağını yaptı. Ben şu kuşkuyu dahi duyuyorum. Yöneticiler sabah görüşüp sözleşmeyi bitirdiler, öğleden sonra işverenle görüşmediler bile.

2. işçi: Bunun adı satış sözleşmesi. Hatta biz arkadaşlarla bundan birkaç ay önce konuştuk. Sabancı Petrol-İş Genel Merkezi'ne başkanla görüşmeye gitmişti. Biz o zaman, bu sözleşme satışla noktalanacak dedik. Düşünsenize, işveren sendika başkanını ziyarete gidiyor, sözleşmeyle ilgili konuşuyorlar. Olacak iş mi? İş çoktan bağlanmışlardı anlayacağınız, hem de genel merkezden. Zaten ilk gün yaşananlar da bu düşüncelerimizi doğruladı. Benim düşünceme göre SASA tarihinde yapılan en kötü

sözleşme bu. %37 neredeyse talep edilen %68+refah payının yarısı. İkinci yıl için verilen enflasyon oranı maaşlarımıza belki hiç yansımayacak, belki komik meblağlar olarak yansıtacak. Sadece ücret değil, 15 kişinin kadroya alınması da ayrı bir olay.

- İşyerinde tepkiler nasıl?

1. işçi: Yapılan sözleşme kimseyi memnun etmedi. İşçinin genelinin istediği %50'yd. Ama tabii düşük maaş alanları daha çok etkiliyor sözleşme. O yüzden onlar yüksek maaş alanlara nazaran daha tepkili.

2. işçi: Büyük bir çoğunluk sözleşmeden hoşnutsuz. Ancak maaşı yüksek olan işçiler şikayetçi değil. İşçiler arasında bu ayrılık hoş değil. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın diye bir görüş hakim yüksek maaş alanlarda. Oysa bu kötü sözleşmenin etkileri çok çok fazla. Sen bu dönem ne kadar iyi bir sözleşme yaparsan, gelecek döneme o kadar avantajlı girersin. Gelecek dönem sen olmasan bile senin iş arkadaşların, sınıf kardeşlerin bundan yararlanır. Çocuğun yararlanır. Ama bu düşünülüyor. Birlik ve beraberlik çok önemli.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İsdemir'den işten atılan öncü bir işçiyle konuştuk:**"Sendika yönetimi İSDEMİR yönetimiyle elele verip bize ihanet etti!..."**

- İşten atılmanızın sebebi nedir?

- Özçelik-İş Sendikası'na üyeliğimiz 1998 yılında noter kanalıyla yapıldı. Sendikanın resmi üyesi olduğumuz halde kadrolu işçilerden daha az ücret alıyoruz. Toplu iş sözleşmelerinden faydalanamıyorduk. Sendika seçimlerinde bile oy kullanma hakkımız yoktu. Eşit işe eşit ücret talep ediyoruz. TİS'den faydalanmak istiyoruz. Bunun için Dört Yol İş Mahkemesi'ne dava açtık, davayı da kazandık. Buna rağmen fabrikaya giremiyoruz. Şu ana kadar dava açan 500'ün üzerinde arkadaşımız işten atıldı.

- Örgütlü olduğunuz Özçelik-İş Sendikası'nın bu konudaki tavrı ne oldu?

Aslında dava açılması fikri Özçelik-İş Sendikası'nın önerisiydi. Avukatlarımız olayı inceledi. O doğrultuda dava açıldı. Sendika bizim yanımızda olacağına dair namus sözü verdi. Mahkemede davayı kazandığımız müjdesini sendika bize verdi. Aynı sendika iki gün sonra davamızı geri çekmemizi istedi. İSDEMİR yönetimiyle elele verip bize ihanet etti. Ocak ayında İSDEMİR yönetimi değiştikten sonra sendika da işçiler üzerinde baskı yapıyor. Davanızdan çekilin diyor.

- Sendikanın ihanetçi tutumuna karşı işten atılan ya da halen çalışmakta olan taşeron ve kadrolu işçilerin tavrı ne olmuştur?

Kadrolu işçilerin tavrı bizden yana, ancak taşeron işçilerle kadrolu işçiler arasında belirli bir ayırım var. Bunu da işveren yaratıyor. İşçileri bölmeye çalışıyor. Bu oyun bazen tutabiliyor. Kadrolu işçiler de bize destek vermek konusunda tereddüt yaratabiliyor. Taşeron işçilerin tavrı ise şöyle: Davayı açan 820 işçiden 200'ü tehdit, baskı ve binbir türlü dalavere ile davadan vazgeçirildiler. Ancak çalışan 2500 taşeron işçisi daha dava açtı. Gücümüz iki kat arttı. Sendika ve işverene karşı savaş açtık. İşveren ve sendika ortak çalışıyor.

Fabrika müdürü dünya standartlarına uyum için fabrikaya yeni sistem getireceğini söyledi. Çalışanların eğitim düzeyi yüksek olmalı diyor. Karşdakileri koyun, bilgisiz sanıyor. Türkiye'de işsizlik var. Okumuş gençleri burada 200 milyona çalıştırırım diyor. Bunlar ucuz köle arıyor. İşten atılan işçilerin yerine Trabzon'dan, Rize'den işçiler getiriyor. Amaçları işçileri birbirine kırdırtmak. Çok ciddi oyunlar oynanıyor. Türkiye'nin en büyük mafyasının işine çomak sokuyoruz. İnsanların uyanması

gerekiyor. Bugüne kadar koyun gibi yaşadığımız yeter. TC, sokağa atılan aç, perişan işçileri bir kez olsun insan yerine koymalı. İSDEMİR'de yaşananları duymayan kalmadı. Ankara bu olaya duyarsız kalıyor. Davamız şu an yargıtayda. İşveren davanın aleyhimize sonuçlanması için yargıtaya baskı yapabilir.

- Çalışan ve işten atılan taşeron işçiler mücadele komitesi kurdu, nasıl kararlar aldı? Bu kararların ne kadarı yaşama geçirilebildi? Bundan sonra neler yapılacak?

Komitemiz öncelikli olarak bildiri dağıtma ve fiili eylem kararı aldı. Bildiri polis tarafından yasaklandı. Sendikaya yürüyüş ve siyah çelenk bırakma eylemimiz, komite toplantılarına sızan sendika ajanlarının sendikaya bildirmesi ve sendikanın da polise bildirmesi sonucu engellendi. Ancak Dört Yol'da sendikanın ve işverenin tutumunu teşhir eden bir basın açıklaması yaptık. Fabrika önüne çadır kurduk. Jandarma yoğun yığınak yaptı. Yasadışı olduğunu söyledi. Kaymakamla görüştük. 14 Haziran Cuma gününe kadar süre tanıyarak çadırı söktük. Bundan sonra komite olarak toplanıp eylem kararları alacağız.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Tekel sigara fabrikası işçileriyle konuştuk...**Öncüden yoksunluk işçilerin belini büküyor**

- Sigara fabrikasının kapatılma süreci ne zaman başlamıştı?

1. işçi: Yaklaşık bir yıl önce başladı. Amaç bilinçli olarak Tekel'i özelleştirmek. Örneğin sigara olayında K. Samsun çok satıldığı için bir süre piyasadan çekildi. Arkasından U. Samsun olayı oldu. Şu anda gündemde Samsun Eksport var. O da çok tutulan bir sigara. Amaçları bilinçli olarak Tekel'i zarar ettirip, Sabancı ve onun gibi tekelleşmiş büyük firmalara satmak.

- Sigara fabrikası üzerinden nasıl bir hesap

yapılıyor?

1. işçi: Burası üzerinden kapatma kararı var. Buradaki arkadaşların bir kısmının kadroları yok. Belli yerlere sürüp sonra iş akitlerini feshedecekler. Zamanla dağıtılacak bu işçiler. Kadroları olmayanlar zaten geçici statüsünde olduğu için de ufak ufak iş hakları ellerinden alınacak.

- Kadrolu işçi ne kadar, sözleşmeli ne kadar?

2 işçi: 250 sözleşmeli 200'ü kadrolu, 450 civarında işçi var.

- Daha önce Sümerbank'ta da yaşanmıştı bu...

2. işçi: Aynı modeli izliyorlar.

1. işçi: Türkiye'nin en kârlı kuruluşu Tekel. Zarar etmesi mümkün değil. Zarar etmiş gibi gösteriliyor veya bilinçli olarak zarar ettiriliyor birileri tarafından. Tekel üzerinde oynanan bir oyun bu.

2. işçi: Amerika'ya resmen peşkeş çekiliyor burası. Sen buradaki fabrikayı kapatıyorsun, Amerika'daki fabrikayla ortak çıkar sağlamaya çalışıyorsun.

1. işçi: Mesela bu yapraklardan artan tütün tozunu biz atıyoruz veya yakıyoruz. Ya da gemilerle Avrupa'ya gönderiliyor.

Avrupa'da, Amerika'da veya başka bir ülkede yeniden işlenip bize dolar üzerinden satılıyor. Bunu yapacak makinayı biz alabilecek gücümüz. Bir işlem yapıldıktan sonra 20-30 dolardan geri alınıyor. Bu bir bilinçli olarak zarar ettirme politikası.

- Peki bunlara karşı bir şeyler yapmak gerekiyor mu?

1. işçi: Biz bunu defalarca söyledik. Fakat sendika eski sendika değil, '80 öncesindeki sendikayla ilgisi yok.

Sendikacıların hepsi avantacı olmuş, cebini dolduruyor. Sıra işçi haklarına gelince, işçileri pohpohluyor, ortaya bizleri sürüyorlar, ondan sonra kenara çekiliyorlar. Sendikalara devamlı gidiyor, haklarımızı aramaya çalışıyoruz. Ama sendikacılar, işte Ankara'ya gidiyoruz, şu eylemi, bu eylemi yapacağız diyorlar. Bize öncülük yapan kimse yok. Öncülük yapan olsa, biz gerekirse burada yatar, gece gündüz hakkımızı sonuna kadar savunuruz. Ama bize ön ayak olacak sendika maalesef yok.

- Tekel işçisinin bu saldırıya tepkisi nasıl?

1. işçi: Şu anda herkes şaşkın. Çok çabuk gelişti. Söylentiler vardı, ama bunu beklemiyorlardı. Her kurum hakkında zamanla söylentiler

yayıliyordu.

- Daha Sümerbank sürecinde sıranın Tekel'e geleceği belli değil miydi?

1. işçi: Aslında belliydi, fakat ön adım atılmadı. Sendikaların pasifliği, bizlerin de pasifliği. Ama tek başımıza eylem yapamayacağımıza göre... Başınızda aida ödediğimiz bir sendika var. Biz bunlara her ay niçin aida ödüyoruz? Bizim hakkımızı savunması için. Ama bunlar ceplerini doldurup bizi bir kenara atıyorlar. '80 öncesinin sendikaları haklarımızı söke söke alıyordu. Şimdi maalesef sendikalar ticarethane haline dönmüş. Nerden ne para çıkarabiliriz, onun peşindeler. Yoksa bugün işçi sokakta kalmış, aç kalmış, kadrosu gelmemiş, hiç umurlarında değil.

- Tekel'in başka yerlerde işletmeleri var. Saldırı sadece buraya mı dönük?

1. işçi: Buraya dönük değil. Burası ilk adım. İzmir içerisinde 30-40'tan fazla depomuz vardı, teker teker kapatıldı. İşletmeler kapatıldı. Konak vardı, Yeni bakım vardı. Burada üç bin kişiye yakın işçi vardı. Hepsi zamanla dağıtıldı. Depolardan emekli olanların yerine işçi alınmadı. Şimdi bir merkez kaldı, sigara fabrikası kaldı. Balatçık'ta bir fabrikamız var. İşçilerin büyük bir kısmını orada toplayıp, orayı belli bir süre faaliyete geçirip sonra teslim edecekler. Bizim gördüğümüz bu.

- Sümerbank işçilerinin deneyiminden ders çıkarmak gerekiyor muydu?

1. işçi: Onları örnek almak lazımdı. Ama maalesef hiç örnek aldığımız yok. Dediğim gibi, tek başına bir şey yapamıyorsun. Sendikaların öncülüğünde yapmak lazım. Sendikalar da görevlerini yerine getirmediği için yapamıyorsun. Birilerinin ön ayak olması gerekir. Bugün arkadaşlar tek başına bireysel olarak birşey yapamaz. En azından korku var. Ama toplumsal olarak bir şeyler yaptığınız zaman ses getirirsiniz. Gerekirse burda yatar, çoluk çocuğumuzu da getirirdik.

- Bu aşamadan sonra bir şeyler yapmak mümkün mü?

1. işçi: Biz herşeyi göze aldık. Bugün herşeyi yapabiliriz. Yeter ki sendika bize ön ayak olsun.

- Bu noktada sendikalara basınç uygulamak gerekiyor mu?

1. işçi: Artık sendikaya güven yok, devlete de güven kalmamış. İnsanlar bir korku, bir telaş içindeler, boşluktalar. Ne yapacaklarını şaşırılmış durumdalar. Aslında biz arkadaşlara, sendikalara baskı yapalım, o zaman mecburen bize ön ayak olacaklar diyoruz. Ama bizim insanlarımız da vurdum duymaz. Kiminin emekliliği gelmiş, "ben nasıl olsa hakkımı alırdım çekilirim" diyor. Ama geride bir sürü genç arkadaşımız var.

- Öncü bilinçli işçilere çok iş düşüyor...

1. işçi: Bu biraz cehaletten kaynaklanıyor. Hakkın bu senin. Hakkını da mücadeleye alabilirsin. Mücadele etmeden hiçbir hak alamayacağımıza göre.

2. işçi: Sendikaların tutumu çok kötü. Ama öyle, ama böyle, sendikalar yönlendirmeli.

3. işçi: Geçen gün şurada bir eylem yaptık. Adam, sizin yaptığınız eylem yasalara aykırı dedi. Zorlayarak şurdan şuraya kadar yürüdük. Ancak dürttüğün zaman yapıyorlar, sendikacılar böyle vurdum duymazlar. Dürtüyorsun, yasalara aykırı diyorlar. Yani ileri itemiyorsun.

İzmir Tekel'de sendika işçileri oyalıyor**Görev öncü işçilerin omuzlarında**

Tekel sigara fabrikasında üretimin 18 Haziran'da durdurulmasına karar verilmesi üzerine Tekel işçileri tarafından sigara fabrikası önünde 5-6 Haziran günlerinde eylemler yapılmıştı. Bu eylemler sonrası açıklama yapan Tek Gıda-İş Şube Başkanı Sedat Erdoğdu, 10 Haziran'a kadar bir sonuç alınmadığı takdirde tüm ülkede eyleme geçileceğini söylemişti. Fakat aradan geçen zaman içinde sürece eylemlilik değil bekleyiş hakim oldu. Beklemenin nedeni olarak ise halen sürmekte olan görüşmeler gösteriliyor.

Tekel işletmelerinin geçmişi, tıpkı daha önce tasfiye edilen Sümerbank gibi çok eski yıllara dayanmaktadır. Tekel yakın döneme kadar ülkenin en karlı kuruluşları arasında yer almaktaydı. Bu işletmeyi tasfiye etmeyi çok önceden planlayan sermaye iktidarı, adım adım süreci hızlandırdı ve nihayet şimdi son darbeyi vurmaya hazırlanıyor. Oldukça sağlıksız ve kötü koşullarda üretimin yapıldığı sigara fabrikasında çalışan işçiler bu çıplak gerçeği, bir yıl kadar önce desteğe gittikleri Sümerbank'ta görmüşlerdi. Orada sermaye devletinin de, sendikaların da ilgisizliğine tanık olmuşlardı. Şimdi aynı şeyi bizzat yaşamaktalar.

İşçilerdeki umutsuzluğu ortadan kaldırmanın ve sendikaları direnişe sahip çıkmaya zorlamanın yolu öncü işçilerin ve devrimcilerin bu konuda inisiyatif kullanmalarından geçiyor. Tekel'deki öncü işçiler bir an önce ve sendikayı beklemezsizin kapatma saldırısına karşı direnişi örgütlemek için harekete geçmelidirler. Ayak sürümekten başka bir marifetleri olmayan sendikacıların şu an Tekel işçisine verebileceği hiçbir şey yoktur. Tekel işçisi devrimcilerden ve başka fabrikalardaki sınıf kardeşlerinden gelecek desteğe ve en başta da kendi gücüne güvenerek ilk adımları atmalıdır. İzmirli devrimcilerin ve öncü işçilerin ise Tekel işçisini yalnız bırakmama, direnişin yükünü onlarla birlikte omuzlama sorumluluğu vardır. Herkes sorumluluklarına uygun davrandığı takdirde Tekel'e dönük saldırının püskürtülmesinde ilk önemli aşama başarıyla geçilmiş olacaktır.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

"Toros Gübre grevi SASA grevine benzemeyecek!"

Toros Gübre'de devam eden TİS görüşmelerinde bir sonuç alınmaması üzerine 6 Haziran'da grev kararı asıldı. Temmuz'a kadar herhangi bir anlaşma sağlanamazsa greve çıkılacak.

Görüşüğümüz işyeri temsilcisi şunları söyledi: "Enflasyon oranının altında bir ücrete hiçbir işçi onay vermiyor. Bizim için %52 makul bir rakam, bundan taviz vermeyeceğiz. SASA işçisinin yaptığını yapmayacağız. Toros Gübre işçileri olarak bizler kararlıyız. Toros Gübre grevi SASA grevine benzemeyecektir. Onlar direnmedi ama biz direneceğiz, hakkımızı alacağız. Yaklaşık 2 ay önce 75 işçi ücretsiz izine ayrıldı. %52 alırsak bu arkadaşların mağduriyeti karşılanacak."

SY Kızıl Bayrak/Adana

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Birleşik Metal-İş Genel Temsilciler Kurulu toplantısı ve devrimci görevler

Birleşik Metal-İş Genel Temsilciler Kurulu toplantısı 15 Haziran'da yapılıyor. GTK toplantısı, bir yandan, metal işçilerine dönük saldırıların, kıdem tazminatlarının gaspı, esnek çalışma dayatması gibi sınıfın bütününe yönelik saldırıların yoğunlaştığı, metal sektöründe TİS'lerin yaklaştığı; öte yandan ülkenin boylu boyunca ABD ve Avrupa emperyalizminin kucağına itildiği, AB'ye giriş üzerine tartışmaların siyasal gündemin başına oturduğu bir sürece denk düşüyor. Toplantıyı anlamlı kılan bir başka olgu da, toplantı tarihinin 15-16 Haziran direnişinin yıldönümüne ve DİSK'in kendisini "tartışmaya!" başladığı bir sürece denk düşmesi. Bunlar GTK toplantısının yoğun bir gündemle yapılacağını gösteriyor.

İşyeri temsilcilerinin tutumu belirleyicidir

Son iki yıldır tüm sektörlerde olduğu gibi metal sektöründe de yoğun bir saldırıyla yüzyüze kalındı. Krizin bütün yükünü işçi ve emekçilere fatura etmeyi ve kriz bahanesiyle sınıfın kazanımlarını gasederek kârlarını artırmayı amaçlayan sermaye sınıfı, son iki yılda çok yönlü bir saldırıyı hayata geçirdi. İşten atmalar, TİS'lerin rafa kaldırılması, taşeronlaştırmalar vb. biçimlerde yürütülen bu saldırılar karşısında sınıf cephesinden anlamlı bir yanıt verilememesi saldırıların boyutunu daha da büyüttü. Gerek metal işçilerini gerekse sınıfın bütününe hedef alan bu saldırılar tüm hızıyla devam ediyor.

Saldırıların karşısında mücadeleci bir tutum alınması ve taban örgütlülüklerinin yaratılması, dün olduğu gibi bugün de hayati bir önem taşıyor. Gerek tek fabrikalarda, gerekse sektör ya da ülke düzeyinde, yaşanan saldırıların ancak dışarıya bir mücadeleyle püskürtülebileceği gün gibi açıktır. Böyle bir mücadelenin örülmesinde öncü işyeri temsilcilerine büyük bir görev düşmektedir. GTK toplantısı bu açıdan hayati bir önem taşımaktadır. Öncü işyeri temsilcilerinin bu toplantıda alacağı tutum ve bu tutumun diğer temsilciler arasında yaygınlaştırılması önümüzdeki dönem açısından belirleyici olacaktır. Öncü temsilciler, toplantıya işyeri komiteleri ve taban örgütlenmelerinin yaygınlaştırılması, işten atmalar ve hak gaspları karşısında direnişçi bir tutum alınması gibi somut önerilerle katılmalı ve bu önerilerin somut kararlar olarak çıkması için azami bir çaba harcamalıdır. Kuşkusuz bu istemler sendikaların saldırılar karşısında takındığı uzlaşmacı tutumun teşhiri ile birleştirilmelidir.

Yaklaşan TİS süreci ve GTK toplantısı

Metal sektöründe yeni bir TİS sürecine girilmektedir. TİS'lerde metal patronlarının sıfır zam, esnek çalışma gibi dayatmalarla çıkacağı açıktır. Gerek bu dayatmalar karşısında alınacak tutumun belirlenmesinde, gerekse taşeron çalışmanın yasaklanması, kapsam dışı personelin TİS kapsamına alınması, işgüvencesinin sağlanması gibi istemler uğruna mücadeleci bir tutumun alınmasında GTK toplantısı belirleyici olacaktır. Toplantıda her TİS döneminde Türk Metal'in ihanetçi tutumunu uzlaşmacılığın gerekçesi haline getiren anlayışlar mahkum edilmelidir. Sınıf bilinçli temsilciler önümüzdeki TİS'lerde alınması gereken tutum konusunda ısrarcı davranmalıdırlar. Düşük ücret dayatmasının yanı sıra ve daha da önemlisi, taşeron işçilerin kadro verilmesi ve taşeronlaştırmaların yasaklanması, işgüvencesinin sağlanması, kapsam dışı

personelin sözleşme kapsamına alınması gibi istemlerin kararlılıkla savunulması ve metal patronlarının bu istemleri kabul etmemesi durumunda greve gidilmesi karar altına alınmalıdır.

Taşeronlaştırma her geçen gün yaygınlaşmakta, bunun karşısında tutum alınmaması sendikal örgütlenmeyi zayıflatmaktadır. TİS süreci yaklaştıkça birçok fabrikada yetki alınıp alınmayacağına tedirginliği yaşanmaktadır. Taşeron çalışma yaygınlaştıkça, işten atmalara dur denilmedikçe, Birleşik Metal yetkisiz bir sendikaya dönüşmektedir. Son birkaç yıl içerisinde bir dizi fabrikada ya sendikal örgütlülük tümüyle dağılmış ya da büyük ölçüde güçten düşürülmüştür.

Diğer yandan işçi kıyımları karşısında herhangi bir tutum geliştirilmemesi de sendikal örgütlenmeyi güçten düşürmektedir. Son birkaç yıl içerisinde işçi kıyımlarının yaşanmadığı tek bir fabrika bile neredeyse kalmadı. Tüm bu söylediklerimiz taşeronlaştırmanın yasaklanması ve işgüvencesi gibi istemlerin metal işçileri ve sendikalarımız açısından ne kadar hayati bir önem taşıdığını göstermektedir. TİS sürecinde sendikalar genelde yalnızca ücretler konusundaki uyuşmazlıklarda grev kararı almaktadırlar. Sınıf bilinçli temsilciler toplantıya "taşeronlaştırmanın yasaklanması, işgüvencesi gibi istemler karşılanmadıkça sözleşmenin bitirilmemesi" önerisiyle katılmalı ve "bu istemler uğruna grev silahının kullanılmasının bir ilke haline getirilmesi" isteminin GTK toplantısından karar olarak çıkartılmasını sağlamalıdırlar. Eğer bu başarırsa, sendika yönetimlerinin TİS'lerde uzlaşmacı bir tutum almalarının ve Türk Metal'in imzalayacağı satış sözleşmesinin fotokopisine imza atmalarının önüne geçilebilecektir.

DİSK kendisini tartışıyor: Üstte tartış, alta dayat!

3-5 Haziran günlerinde DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplantısı yapıldı. "Sorunlar ve görevler" in tartışıldığı toplantıda; "üye kaybı" en önemli sorun olarak görülmüş olacak ki, örgütlenme seferberliği yapılması, *DİSK'in Sesi* gazetesinin düzenli olarak çıkartılması gibi kararlar alındı. Böylece üç gün boyunca temel sorunlar atlanarak, biçimsel sorunlar tartışıldı.

Oysa DİSK'te kangrenleşen sorunların kaynağında "üye kaybetmek" değil, üye kaybına ve sınıf içerisinde sendikaların güven kaybetmesine yol açan sınıf dışı, uzlaşmacı, bürokratik bir sendikal anlayış vardır. Bu

sendikal anlayış mahkum edilmedikçe, DİSK ve bağlı sendikalar işçi örgütleri olarak yeniden örgütlenmedikçe, hiçbir "seferberlik" DİSK'i ihanet çukuruna saplanmaktan kurtaramayacaktır. Bu yapılmadıkça, yani DİSK'te egemen olan sendikal anlayış mahkum edilmedikçe "örgütlenme seferberliği", "DİSK'in Sesi gazetesi" gibi kararlar, sorunları yatıştırma ve göz boyamaya hizmet edecektir. Fakat bunu yapmak, DİSK ve bağlı sendikaları sınıf örgütleri olarak yeniden inşa etmek, ne DİSK yönetiminin ne de Başkanlar Kurulu'nun işidir. Burada görev herkesten önce öncü işçi ve temsilcilerindir. Birleşik Metal GTK toplantılarında genellikle temsilciler konuşmalarını "Yaşasın DİSK, yaşasın Birleşik Metal!" diyerek bitirmektedirler. GTK toplantısı, hem işçi sınıfı tarihinde, hem de DİSK tarihinde önemli bir yeri olan 15-16 Haziran'ın yıldönümüne denk düşmektedir. "Yaşasın DİSK, yaşasın Birleşik Metal!" şiarını yükselten temsilciler, hem DİSK'i hem de Birleşik Metal'i yaşatmanın ancak 15-16 Haziran'ın direnişçi ruhunu kuşanmakla mümkün olabileceğini sendika yöneticilerine ve temsilcilerine hatırlatmalıdırlar. Eğer sınıf bilinçli temsilciler bunu yapmazlarsa, o ağızlarda dolaşan "yaşasın" kelimesi bir söz kalıbı olmaktan kurtulamayacaktır.

Emperyalist birliğe karşı işçi sınıfının enternasyonal birliği!

Patron örgütleri ve düzen partileri AB'ye girişi ülkemiz için tek kurtuluş seçeneği olarak sunmakta, bu yönde çok yönlü bir propaganda yapmaktadırlar. Burjuva basın AB'ye girişle birlikte Gayri Safi Milli Hasıla'nın ve kişi başına düşen milli gelirin ne kadar artacağı yönünde spekülasyonu yarışması yaparken, TÜSIAD gibi patron örgütleri gazetelerde boy boy ilan vermektedirler. Ne var ki, bu kervanda yalnızca patron örgütleri ve düzen partileri bulunmuyor. Sendika konfederasyonları ve çeşitli kitle örgütleri de bu kervanın içerisinde yer almaktadırlar. Sayıları 170'i aşan ve bir platform oluşturan patron örgütleri, işçi örgütleri ve meslek örgütleri bir deklarasyon yayınlarak "Türkiye'nin yeri AB'dir. Kaybedecek zamanımız yok!" demişlerdir. Bu deklarasyonun altında Türk-İş ve Hak-İş'in yanı sıra DİSK'in de imzası bulunmaktadır.

AB gerçekte ülkemizin, ülkemiz işçi ve emekçilerinin kurtuluşu değil, ülkenin boylu boyunca emperyalizmin kucağına itilmesi anlamına gelmektedir. AB'yi bir kurtuluş yolu olarak gösterenler gerçekte ülkemiz işçi ve emekçilerini emperyalist tekellerin köleleri haline getirmek istemektedirler. İşçi sendikaları bunu "sosyal Avrupa" gibi bir kavramla cilalamaktadırlar. GTK toplantısında işyeri temsilcileri DİSK'in AB'ci tutumunu mahkum etmeli ve "Emperyalist birliğe karşı işçi sınıfının enternasyonal birliği" şiarını yükseltmelidirler. Sınıf bilinçli temsilciler, DİSK'in deklarasyondan imzasını çekmesi ve emperyalizme teslimiyet platformundan çekilmesi yönünde basınç uygulamalıdırlar.

Sonuç olarak, GTK toplantısı, sendikaların yaşadığı güç kaybı ve tikanıklığın nedenlerinin tartışıldığı, geleceğe ilişkin öneri ve tasarımların şekillendiği bir kürsü olarak değerlendirilmelidir. Öncü sınıf bilinçli temsilciler bu toplantıya yalnızca öneri sunmakla kalmamalı, TİS'ler, AB gibi temel konularda alınması gereken tutumun belirlenmesinde aktif bir rol oynamalı, sunacakları önerilerin toplantı kararı olarak çıkmasını, toplantının bir irade birliğiyle tamamlanmasını sağlayabilmelidirler.

ALGP'den etkili ve yaygın ÖSS kampanyası...

Sınavsız üniversite, parasız eğitim hakkı istiyoruz!..

Her eğitim yılının son aylarına doğru gündeme gelen ÖSS sınavı bu sene de yüzbinlerce kişiyi açıkta bırakacak ve umutsuzluğa sürükleyecek.

Liseli gençliğin en ileri unsurları ise bu adaletsizliğe karşı bir ayı kapsayacak bir kampanya örgütlediler. Kampanyada önümüze koyduğumuz hedef, ÖSS sınavını ve paralı eğitimi liselerin gündemine sokmak, güçlerimizi bu yönde seferber etmek ve ALGP'nin sürece bakışını liselilere duyurmaktır.

Kampanyamızı yoğun bir materyal dağıtım ile başlattık. Daha önceki kampanya çalışmalarımızı aşan bir dağıtım yaptık. Birçok lisede bildiri dağıtımını içerden yaparak etkiyi artırmayı ve güçlerimizi bu yönde motive etmeyi başardık. Aynı şekilde dershanelerde de bildiri içerden dağıttık. Kuşlarımızı ise

belirlediğimiz liselerde yaparak o yoğunluğu öğrencilere hissettirmeye çalıştık. Kuşlamalarımız da sadece kampanya şiarımızla sınırlı değildi. Yanı sıra yeni YÖK yasa tasarısıyla liselerin har(a)çlandırılması, faşist baskılar, emperyalist savaş ve Filistin sorununu işleyen taleplerimizi içeriyordu. Kuşlarımızın bir kısmını öğrencilerin yoğun kullandığı yollara ve caddeler yaptık. Sınırlı da olsa birkaç okulda içerden afiş çalışması yaptık. Bir lisede de afişimizi sökmeye çalışan öğretmen ve öğrencilere liseliler tepki göstererek yırtılmasını önlediler.

Çalışmanın yapıldığı okullar yoğun bir polis terörüne maruz kaldılar. Bazı okulların TMSŞ'ye bağlı polislerce basıldığı bile oldu. Bu durum hiç de

**Anadolu Yakası
Liseli Gençlik Platformu**

afişler oldukça ilgi gördü.

Kampanya çalışmalarımızın diğer ayağı olan pikniğimizi ise 55 kişilik bir katılımı yaptık. Piknikte kampanyamızı ve liselerin mücadelesine bakış açımızı anlatmaya çalıştık.

Piknikte 2 farklı tiyatro oyunu oynandı. Birinci oyunda YÖK Yasası'na karşı öğrencilerin yaptığı 18 Mayıs Kızılay eylemi anlatıldı. Oyunun gözüktü sahnesinden etkilenen bir izleyicinin polis rolünde oynayan arkadaşların üzerine yürümesi oldukça anlamlıydı. Halayların çekildiği, oyunların oynandığı piknik bir tartışmayla bitirildi. Tartışmada ağırlıklı olarak ÖSS, YÖK Yasası ve liselerin mücadelesi konuları konuşuldu.

yabancı olduğumuz bir olay değil, ama bir kez daha devletin tahammülsüzlüğünü herkese gösterdi.

Afişlerimizi ise özellikle öğrencilerin çok kullandığı yol, cadde ve E-5 üzerindeki köprü ve geçitlere yoğun bir şekilde yaptık. Afiş çalışmamızda gözüktü alınan arkadaşlarımız da oldu. ALGP'nin çıkardığı bültenin son sayısında kampanya ve ÖSS sınavı ağırlıklı konular olarak işlendi. Bültenimizi ilişkiye olduğumuz okullara dağıttık. Ancak okulun son günlerine denk gelmesi dağıtımımızı sınırladı. Bültenimiz ve yaptığımız

Arkadaşlarla yaptığımız değerlendirmede, pikniğin bir takım eksiklerine rağmen iyi geçtiğini dile getirdiler. Böyle pikniklerin ve etkinliklerin tekrarlanmasını istediler.

Sonuç olarak:

Kampanyamızın bir dizi eksikliği olsa da, hedeflediğimiz liseli kitlesinin gündemine ÖSS sınavını sokmayı başardık. Bildirileri okuyan öğrencilerin "durum bu kadar kötü mü?" demeleri, liselerin ÖSS adaletsizliğini fazlaca bilmediklerini göstermektedir. Güçlerimizin sınırlılığına rağmen oldukça etkili ve cüretli bir çalışma yaptık. Bu kampanya çalışmamızla liselerde etki bıraktığımızı düşünüyoruz. Diğer liseli örgütlenmelerinin ise ÖSS ve paralı eğitimle ilgili ciddi bir kitle çalışması ve propaganda-ajitasyon faaliyeti yoktu.

ALGP olarak ÖSS ve paralı eğitim sorunu önümüzdeki süreçte de faaliyetimizi temel gündemlerinden birisi olmaya devam edecektir. ÖSS sınavı sadece sınav günü yaklaştığında karşımıza çıkan bir sorun olmadığını bilincindeyiz. Aynı şekilde YÖK yasası ve liselerin har(a)çlandırılmasına karşı eylemli süreçlerle birleştirerek devam edeceğiz. Kampanyadan çıkardığımız deneyimler ışığında çalışmalarımızı genişleterek sürdüreceğiz. Gelecek dönemde hedefimiz ise daha sıkı, etkili ve yaygın bir çalışmayla propaganda-ajitasyon sınırlarını aşip yaratılan etkiyi örgütlülüğe dönüştüren bir çalışma yapmaktır.

-Sınavsız üniversite, parasız eğitim hakkı istiyoruz!

-ÖSS kaldırılсын, herkese sınavsız üniversite!

-Herkese her düzeyde parasız eğitim hakkı!

-Eşit, bilimsel, demokratik ve anadilde eğitim hakkı!

ALGP (Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu)

Bıçaklı faşist saldırıya karşı protesto...

Liseli gençlik mücadelesinin önündeki engellerden biri olan faşist saldırılara bir yenisi daha eklendi. Kartal Endüstri Meslek Lisesi'nin çıkışında 4 ilerici öğrenciye eli bıçaklı 15 kişilik faşist bir grup saldırdı ve içlerinden 3 kişiyi bıçaklayarak yaraladı.

Bunun üzerine saldırıya uğrayan arkadaşlarla görüşerek bir basın açıklaması yapmaya karar verdik. Tüm devrimci basın gezerek basın açıklaması yapacağımızı söyledik. Yasal sol partilerden de (EMEP, ÖDP, TKP) basın açıklamasına destek vermelerini istedik. 11 Haziran Salı günü Kartal 5 No'lu Eğitim-Sen Şubesi'nde bir basın açıklaması yaptık. Açıklamaya yaklaşık 45 kişi katıldı. Basın metnini saldırıya uğrayan arkadaşlar okudular.

Basın açıklamasının çalışması 1 gün gibi kısa bir sürede yapılmasına rağmen katılım beklenin üzerindeydi. Saldırıya uğrayan arkadaşlarla açıklamadan önce konuştuğumuzda "intikam almak gerekir" düşüncesi hakimdi. Biz ise olayın sağ-sol çatışması değil, devletin bir politikası olduğunu ve bunu politik bir biçimde ele alıp öğrenci kitlesine teşhir etmek gerektiğini söyledik.

Bu olayın yaşandığı okulda birkaç reformist grup olduğu halde bunların olaya müdahale etmemesi, onların olaylara nasıl baktığının da bir göstergesidir.

Bu deneyim bize yaşanan ani bir olaya karşı müdahale reflekslerimizin gelişmesi gerektiğini ve sorunlara karşı öncü tutumla müdahale edildiğinde anlamlı sonuçlar elde edilebileceğini göstermiş oldu.

Okullarda faşist saldırılara geçit yok!

Kartal'dan ALGP'liler

Saldırıya uğrayan öğrencilerin açıklaması... **Sivil faşist, polis, idare işbirliğine son!..**

Her yıl olduğu gibi bu yıl da okulların kapanmasına az bir zaman kala liselerdeki faşist saldırılar çoğalmaya başladı. Bu saldırılardan birini de 3 Haziran Pazartesi günü kendi okulumuzda yaşadık. Saat 15:00 civarında okuldan çıkmakta olan 4 arkadaşımız, çoğu dışarıdan gelen yaklaşık 15 kişilik faşist bir grup tarafından saldırıya uğradı. Saldırı sonrası bir arkadaşımız bacağından ağır bir yara alırken, başka bir arkadaşımız da bacağından, bir diğer arkadaşımız ise vücudunun çeşitli yerlerinden yaralandı. Bıçakla yaralanan arkadaşlarımızdan birisine 3 günlük iş göremez raporu alınmıştır.

Artık klasikleşmiş olan polisin geç gelme vakasına bir yenisi daha eklenmiştir burada. Üstüne üstlük bir de saldırıya uğrayan arkadaşlarımızın hepsi gözüktü alınmıştır. Saldıran faşistlerde ise sadece bir alındı, o da arkadaşlarımızı bıçaklayan kişi değildi. Gözüktü alınan arkadaşlarımız ifadelerini verdikten sonra bırakıldılar. Saldırgan faşist ise herhangi bir muamele görmeden serbest bırakılarak bir dahaki saldırı için cesaretlendirildi.

Saldırıdan sonraki günlerde arkadaşlarımızın saldırıya uğrayan faşist öğrenciler ellerini kollarını sallaya sallaya okulda dolaşmaya devam ettiler. Bu faşistlere, bırakalım polisi, okul idaresi tarafından da herhangi bir soruşturma açılmamış olması, saldırının planlı gerçekleştiği düşüncemizi doğrular niteliktedir. Sivil faşist, polis, idare işbirliğiyle saldırıların yaşandığına sık sık rastlıyoruz. Yaşadığımız bu saldırıda bunun yeni bir örneği mi!

Bizler yaşadığımız bu saldırının ülkemizde yaygınlaştırılmaya çalışılan saldırı politikalarından bağımsız yaşanmadığını düşünüyoruz. Bizler biliyoruz ki saldırının tek hedefi duyarlı öğrenciler değildir. Asıl hedef eğitimin paralılaştırılmasına, faşist disiplin yönetmeliklerine karşı verilen mücadeledir. Bu yönüyle eşit, parasız, bilimsel, demokratik anadilde eğitim hakkımız ve bu haklarımıza yönelen saldırılara karşı mücadele etmek, en başta öğrenci arkadaşlarımız olmak üzere eğitim emekçilerinin ve ailelerimizin de sorumluluğudur.

Bütün insanları duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Kartal Endüstri Meslek Lisesi'nden devrimci demokrat öğrenciler

Filistin'de yeni hükümet kabinesi açıklandı...

Arafat dayatmalara boyun eğiyor

Bush-Şaron ikilisi tarafından uzun süredir Arafat'a yapılan dayatmalar etkisini göstermeye başladı. Yeni oluşturulan Filistin hükümet kabinesinin bileşimi bu etkinin somut göstergesi.

1975-76 yıllarında yaşanan Lübnan iç savaşından beri Arafat'ın izlediği uzlaşmacı çizginin gelip dayandığı eşik; emperyalist-siyonist güçlere boyun eğmek, Filistin direnişini zayıflatmak oldu. Bu uzlaşmacı çizgi, Filistin direnişine sürekli olarak zarar vermiş, İsrail siyonizmine yeni manevra alanları yaratmıştır.

Dayatma ürünü kabine

Kasap Şaron'un ABD ziyaretine hazırlandığı bir sırada Arafat yeni kabineyi açıkladı. Bush'un tekrarlayıp durduğu "reform" dayatmasını hesaba katan Filistin yönetimi bakan sayısını 31'den 21'e düşürdü. 5 yeni bakan atayan Arafat, 7 bakanın da görev yerlerini değiştirdi. Yeni kabine geçici olacak, 2003 yılında yapılacak genel seçimler için ortam hazırlayacak. Bu kabine ile ilk defa Filistin İçişleri Bakanlığı oluşturulmuş oldu. Bütün Filistin güvenlik güçleri bu bakanlığa bağlı olacak. Bush-Şaron ikilisi en fazla bu konu üzerinde duruyorlardı. Zira onlar, Filistin güvenlik güçlerinin Filistinli direnişçilerle daha etkin bir şekilde mücadele etmelerini istiyorlar. Bu bakanlığa atanan General Abdulrezzak Yahya, '93 Oslo sürecinden beri İsrail ile yapılan müzakerelerde Filistin güvenlik komitelerini temsil ediyordu.

Filistin kaynakları Yahya'nın halk desteğine sahip olmadığını açıkladılar. Atamanın ardından Filistin polisinin çok sayıda kişiyi gözaltına aldığı şeklinde haberler yayıldı. Yeni kabinenin Maliye Bakanı Selam Fayyad ise daha önce IMF ile çalışmış biri. Bu atamanın doğrudan ABD direktifi ile yapıldığı yaygın bir kanı. Maliye Bakanlığı'na Fayyad'ın atanması, ABD'nin, Filistin ekonomisine de el atacağını gösteriyor. İşgalle beraber ekonomisi çöken Filistin, IMF reçeteleriyle emperyalizme tam bağımlı hale getirilmeye çalışılacak.

Yeni kabineye ilk tepki, "Rüşvetçiler bir kez daha göreve getirildi" sözleriyle Hamas liderlerinden Abdülhaziz Rantisi'den geldi. Rantisi kabineyi ABD müdahalesinin bir ürünü olarak değerlendirdi. Bilindiği gibi, Arafat'ın hükümete katılın çağrısına FHKC, İslami Cihad ve Hamas olumsuz yanıt vermişlerdi.

Uzlaşmacı çizginin iflası

Arafat'ın ABD ve İsrail'le birçok uzlaşma yaptığı biliniyor. Oslo sürecinden sonra ise Filistin sorununun çözümünü Amerikan emperyalizminden bekler hale gelmişti. Bu beklenti burjuva reformist çizginin sınırlarını ortaya koyuyordu. Buna rağmen Arafat çizgisi hiçbir zaman bu kadar trajik bir duruma düşmemişti. Önceki uzlaşmalarda kayda değer bir gücü arkasına alan Arafat, en azından belli kısımlar kopardabiliyordu. Oysa bugün kendisine dayatılan tam teslimiyet. Bu dayatmalar karşısında Arafat kendini Bush'a kabul ettirme çabası içinde.

Arafat ve Filistin yönetimi, ABD ve İsrail tarafından çekilmek istenilen zemine doğru hızla kaymaktadır. İsrail siyonizmi soğukkanlı bir şekilde işine bakarken, Filistin yönetimi kabine değişikliği, reformlar, genel seçim takvimi gibi işlerle oyalanıyor. Bu durum hem siyonist işgalin geri plana itilmesine, hem de işgale karşı Filistin direnişinin zayıflamasına

neden oluyor. Artık Filistin direnişi ancak bir intihar eylemi gerçekleştirildiği zaman gündeme geliyor. İsrail'in Filistin kentlerini işgal etmesi, toplu tutuklama ve cinayetler sıradan bir habermiş gibi geçiştiriliyor.

Arafat yönetimi bu uzlaşmacı çizgi ile bir şeyler elde edebileceğini umuyor. Bush'la Şaron'un icraatları ise Arafat'ı sürekli olarak boşa çıkarıyor.

Arafat onların istediği reformlarla uğraşırken, helikopter destekli 70 İsrail tankı, çok sayıda zırhlı araçla Ramallah kentini yeniden işgal etti. Arafat'ın karargahı kuşatılıp, Filistin yönetimine ait binalar havaya uçurulurken, Washington'dan açıklama yapan Bush bu işgali selamladı. Filistin yönetiminin yeni oluşturduğu kabineyi ise, "doğmakta olan Filistin hükümetine güvenmiyorum" sözleriyle karşıladı.

Arafat'a, "Filistin devleti için takvim verilmeyeceği, önceliğin Filistin yönetimindeki reformlara verileceği" tekrarlanıyor. Beyaz Saray sözcüsü Ari Fleischer, "İsrail kendini savunma hakkına sahiptir" teranesini yineliyor. Filistin'de bulunan CIA şefi Tenet ise, Arafat'ın intihar saldırılarını engellememesi halinde Kasap Şaron'un "ellerinin serbest kalacağını" söyleyerek, tehditler savurmaya devam ediyor.

Kuşatma ve işgal devam ediyor!

ABD yönetiminin küstahça açıklamaları ve İsrail işgali devam ederken, Filistinli yetkililer rahat seyahat etme olanağına bile sahip değiller. Fas'ta yapılan bir zirveye katılmak isteyen Filistin Kültür ve Enformasyon Bakanı Yaser Abdrabbo başkanlığındaki heyetin Ramallah'tan çıkmasına izin verilmedi. Arafat yeniden karargahında günlerce mahsur kaldı. Yeni hükümet kabinesi ilk toplantısını işgalden dolayı gecikmeli olarak yapabildi.

Öte yandan işgale karşı direnen kesimler ve önder kadroları, işgalci İsrail askerleri tarafından tutuklanıyor. FHKC başkan yardımcısı ve FKÖ icra komitesi üyesi Abdurrahim Malluh, Ramallah'taki evini basan İsrail askerleri tarafından tutuklandı. Aynı şekilde El Fetih ve İslami Cihad'ın bazı üst düzey yöneticileri de tutuklandı. Siyonistler Filistin direnişini zayıflatmak için önderlikten yoksun bırakmaya çalışıyorlar.

Bu arada işgal bölgelerinde yerleşim alanlarına yenileri ekleniyor. Dünya Siyonist Örgütü, Batı Şeria'da İsrail işgali altındaki yerleşim birimlerine hahamların liderlik edeceği Yahudi topluluklar yerleştirmeye hazırlanıyor. ABD ve Fransa'dan getirilecek yüzlerce Yahudi aile Kudüs'ün kuzeyine

yerleştirilecek. Filistin topraklarının işgali devam ederken, Cenin kenti yakınlarında elektronik "güvenlik çiti" kurulmaya başlandı. 52 km'si Kudüs'te olmak üzere toplam 300 km'lik çit inşa edilecek.

Uzlaşma değil direniş!

Bu gelişmeler yaşanırken, Arafat dünyaya, İsrail'in ırkçılığını ve faşizmini göstermek için kuşatma altındaki karargahına gelip bu büyük saldırıyı görmeleri çağrısı yaptı. Enformasyon Bakanı ise Arap ülkelerine çağrıda bulunarak, acilen bir zirve düzenlemelerini, Amerikalılar'ın İsrail'e verdiği tam desteği ele almalarını istedi. Tabii ki siyonistler bu çağrılarını ciddiye almıyorlar. Bütün emperyalist ülkelerin işgal ve katliamı ya desteklediklerini ya da seyirci kalmayı tercih ettiklerini biliyorlar. Arap ülkelerinin bir tekinin bile Filistin direnişini içtenlikle desteklemediğini de deneyimleri sayesinde çoktan öğrendiler. Dolayısıyla Filistin yönetiminin çağrılarını ancak, yaşanan sıkışıklığın daha açık bir şekilde anlaşılmasına yarıyor.

Filistin halkı ise hala direniş diyor. İşgal devam ettiği sürece intifada ve intihar eylemlerinin devam etmesi gerektiği çoğunluğun paylaştığı görüş olmaya devam ediyor. Zira emperyalist-siyonist ittifakının Filistin halkı için ne anlama geldiğini ve neyi hedeflediğini çok iyi biliyor. Bu bilinç olduğu sürece, Filistin direnişini tasfiye etme hesapları boşa çıkacaktır. Enternasyonel dayanışma ve güçlü direniş geleneği uzlaşmacı çizgiyi de yenilgiye uğratacaktır.

Gelişme tarihi içinde ve kapitalizmde futbol

2002 yılı Dünya Kupası karşılaşmaları yıllardır militan ve kitlesel işçi direnişlerine, fabrika işgallerine sahne olan diri ve kavgacı işçi sınıfının toprağı Güney Kore'de başladı.

Güney Kore Demokrat Sendikaları Konfederasyonu, olimpiyatlar öncesinde bir kez daha, 5 günlük çalışma haftası ve 8 saatlik işgünü taleplerinin yanında, işten atılmalara, kamu işletmelerinin özelleştirilerek yabancı tekelere peşkeş çekilmesine karşı ve 41 tutuklu sendikacının serbest bırakılması taleplerini yükseltmişti. G.Kore işçilerinin sürdürdükleri grev dalgasının hızı bugünlerde yavaşladı.

Güney Kore hükümeti tarafından haftalar öncesinde başlatılan hazırlıklarla başkent Seul'de yoğun güvenlik önlemleri alındı. FIFA yöneticileri iktidar mücadelesinde yolsuzluk yapan eski başkanın yerine yenisini getirdiler. Karşılaşmalara bu yıl Çin ilk kez katıldı. Üç sömürgeci emperyalist ülkenin takımları Afrika kutasındaki eski sömürgelerine (Fransa Senegal'e, İngiltere Nijerya'ya ve Almanlar Kamerun'a) karşı oynuyorlar.

Dünya Kupası karşılaşmaları dünya şampiyonu Fransa ile sömürgeci Senegal arasındaki karşılaşma ile başladı. Ve böylece milyonlarca insan, özellikle erkekler, dünya kupası oyunlarını izlemek için her gün ekran başındalar. Tüm sosyal yaşam büyük ölçüde bundan etkilendi, etkileniyor. Türkiye'de de durum farklı değil.

Avusturya'daki Marksizm Çalışma Grubu tarafından 4 yıl önceki '98 Dünya Kupası için kaleme alınıp dağıtılan aşağıdaki yazı, 31 Mayıs 2002 tarihinde Alman Junge Welt gazetesinde yeniden yayımlandı. Biz de oradan çevirerek okurlarımızın ilgisine sunuyoruz. (Metnin buradaki başlığı SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...)

İşçiler futbolu seviyor, anavatanlarını değil!

(...) Futbol yüzyıllar boyunca İngiltere'de kalfa ve "hödük"lerin (köylü gençler -çev.) oynadığı kaba, kuralsız bir halk oyunuydu. Oyun sahası iki köy arasında kalan tüm alandı, oyuncu sayısı sınırsız, oyun süresi karanlık basana değindi. Önemli olan beceri değil, güç ve şiddet. Egemen sınıf tarafından bu vahşi oyun kamu yaşamı için tehlikeli görüldü ve yasaklandı.

18. yüzyılda futbol İngiliz Public Schools öğrencileri tarafından oynanmaya başlandı. Spor burada -kapitalizmin yükselmesiyle birlikte iki büklüm- ilk kez yazılı kurallara kavuştu: Halk oyunu vahşi karakterinden kurtarıldı. Bu, gelişen burjuva değerler sistemine uygun olarak, meşru olan ve olmayan şiddet arasında farklılaşmanın bir ifadesi oldu. Oyuncuların sayısı, oyun sahasının ölçüleri ve oyun süresi kararlaştırıldı. Bunların ekonomide ölçü ve ağırlığın standartlaşması sürecinden hemen sonra olması hiç de tarihi bir tesadüf değil. Futbolda bu, rekabetin koşulu olarak sembolik bir tarzda, yarı devrede kalelerin değiştirilmesinde ifadesini buluyor. Gollerin ve puanların toplanması ve tabelanın düzenlenmesi sadece muhasebe ile benzeşmiyor. Oyun süresi de belirlenerek, endüstriyel kapitalizmde süresi ölçülen işe uyduruldu. Futbolun halk sporundan modern spor oyununa bu gelişimi, burjuvalaşmasının ifadesi ve aracıydı.

Proleter kitle sporu

Futbol gelişmesinin üçüncü aşamasında, sanayinin (erkek) işçilerle fethiyle birlikte, yine kitle fenomeni

oldu -şüphesiz düzene sokulmuş biçimiyle. Gelişen sanayi işçilerince futbol öylesine heyecanla sahiplenildi ki, proleter sporu olarak sözedilmesine neden oldu. İngiliz futbolunda işçi sınıfının ağırlığı, 1860'lı ve 1870'li yıllarda Cumartesi öğleden sonralarının tatil olmasıyla başladı. 1883 yılında Blackburn Olympic ile ilk kez bir işçi kulübü kupa finalini kazanınca, burjuva sporcular şok oldular. Onlar, uygulanması sosyo-ekonomik ayrıcalığa bağlı olan, yabancıları kabul etmeyen bir sosyal çevre güvencesi veren bireysel sporlara yöneldiler.

Futbol özellikle İngiltere ve Almanya'da büyük kentlerde işçilerin sosyal birlikteliklerinde önemli bir rol oynadı. İşçilerin birbirleriyle dayanışmalarını ve kendilerine güven duymalarını sağlıyordu. Ve burjuvazi tarafından güven duyulmayan da işçi kültürünün esas bu yönüydü. (...)

Futbol fiziki istihdam gerektiriyordu ve proleter sporcular bunu işlerinden tanıyorlardı. Ama bu bir karşılaşmaydı ve bu karşılaşma ekonomik-politik sistem tarafından proleter oyuncuların baskı altında tutulan beceri ve zekalarını uyandırmayı olanaklı kılıyordu. İşçi sınıfına mensup oyuncular sadece güçleri, inatçılıkları ve kondüsyonlarıyla değil şakaları, buluşları ve oyuna göre sezgileriyle ün salmıştı.

Burjuva çevreler futbolu reddetmişti, çünkü oyunlar giderek proleter kitlelerin gürültü patırtısına dönüşmüştü. İngiltere'de daha "iyi seyirci" giderek Cricket toplantılarına yönelmişti. Vahşi, ilkel karakteriyle eski halk oyununun ağırlık merkezi şimdi bir biçimde seyirci sıraları olmuştu. Bu proleter ve birbirine kenetlenmiş kitlesel buluşmalar, hakim sınıflar tarafından yeniden kamu düzenini tehdit etme olarak görüldü.

Burjuvazinin futbolu reddetmesinin yanı sıra, Almanya ve Avusturya'da politik işçi sporcu hareketinin de eleştirileri vardı. Oyun yarışma karakterinden dolayı tavizsiz rekabet düşüncesini geliştiriyordu. Jimnastik ve bisiklet yarışlarından farklı olarak futbol oyuncularında kolektivizmi, yaratıcılığı geliştiriyordu.

Hakim sınıflar ve devletleri, proleter kitle sporunun üstünü örtmeyeceklerini daha açık anlayınca, 1945'ten sonra futbolu daha güçlü bir biçimde entegre ve kontrol etmeye yöneldiler.

Futbolun ticarileşmesi, parayla tutulan görevlilerin öneminin büyümesiyle birlikte dernek üyelerinin, oyuncuların ve taraftarların etkisi azaldı ve burjuva ideolojisi hakim oldu: Seyircinin kendi sınıfıyla özdeşleşmesinin yerini bölgecilik ve milliyetçilik aldı.

Futbol yerine tenis

Bugün futbolun medyatik ve sponsora bağlı pazarlanması etkin olsa da, o işçi sınıfının sporu olarak kaldı. Futbol tüm sporlardan fazla olarak işçiler tarafından oynanıyor ve işçiler tarafından izleniyor. Kurallarının basit ve açık olması cezbediyor, kolektif olarak ve büyük (maddi) külfet olmadan uygulanabiliyor. Futbol hakim sınıfların yelken, ata binme ve golf oyunlarından temelde ayrılıyor.

10-20 yıldır burjuvazi ve onların futbol menejerleri tüm Avrupa çapında stadyumlardaki işçi çevrelerini, buna bağlı olarak zaten yok olma sürecinde bir kültürel kurum olarak futbolu hızla parçalıyor. Bunu tüketiciye yönlendirilmiş futbol endüstrisinin çıkarları doğrultusunda yapıyor. Stadyumlar butikler, restoranlar, salonlarla donatıldı. Televizyonda gösterim hakkı ve reklamlar ile daha fazla gelir hedefleniyor, biletlerden ise daha az. Böylece taraftarlar futbolda son etki olanaklarını kaybediyorlar.

Gelişmenin önemli bir yönü de, UEFA yöneticileri tarafından dayatılan ve PSV ve Bayern gibi zengin kulüplerde egzersizi yapılan, oturma yerlerinin bulunduğu stadyumlar yapılması. Bu daha az giriş biletinin daha yüksek fiyatlarla satılması anlamına geliyor. Bunun sonucunda seyircinin bir kısmı dışlanıyor, çünkü futbolu canlı olarak yaşayabilmeye olanakları elvermiyor. Buna atmosferin kaybolması ekleniyor. Bu atmosfer proleter futbol kültürünün bir parçasıydı. Çünkü ayakta durulan tribünler sadece ucuz olmakla kalmıyor, büyük ölçüde iletişim ortamı yaratıyordu. Oturaklı stadyumlar sosyal olarak farklı yapıdaki seyirci için karar verme anlamına geliyor. Bunlar stadyuma konforsuz olduğu ve fazla proleter olduğu için gitmeyenlerdi. Bunun açık anlamı: Futbol yerine tenis.

Burjuvazinin temel amacı her alanda bir kültürel hegomonya kurmak, toplumda arta kalan proleter çevrelerin çözülmesi ve fethedilmesi. Futbol seyircisinin dağınık davranışının sistem için hava

boşaltma fonksiyonu olsa da -burjuvazi ve sözcüleri her cumartesi Avrupa stadyumlarında toplanan, burjuva davranış normlarına uymayan yüzbinlerce proleter kitleyi görüyor ve nefret ediyor.

Oturma yerli stadyumlar, tel örgüler, video kayıt kameraları ve kayıtlı biletler ile taraflar numaralı birer hayvana benzetiliyor; "Holiganizm". Stadyumlarda eksik olan; oyun sahasında ve taraflar arasında tel örgülü sınırlar olmayan, polis kulüplerin emri ile stadyumlardan uzaklaştırmadığı, taraftarların tanıdığı ve kabul ettiği, görevlilerin dernekler tarafından tayin edildiği, yönetim kurulu, oyuncular, görevliler ve taraftarların elbirliğiyle çalışmaları... Holiganizm ve milliyetçi görüşler, burjuva devlet tarafından çözülemez, aksine bunların kaynağı burjuva toplumun kendisidir.

Erkek egemenliği

Futbolun hakim sınıflar aracılığıyla ticari ve milliyetçi bir biçimde araç haline getirilmesi nedeniyle, solcular arasında da proleter kitle sporuna çekimser ve ikircikli bakanlara, hatta açıkça reddedenlere rastlıyoruz. Buna, sol ile işçi sınıfı arasında sosyal ve kültürel uzaklığın ifadesi olarak Alman ve Avusturya solunda diğer ülkelerden daha yaygın rastlanıyor. (Bu ayrıca faşizmin Alman ve Avusturya işçi sınıfı tarihinde devrimci gelenekleri parçalamasına dayanıyor.)

Tabii ki biz kapitalist boş zaman endüstrisinin ticarileşmesinden bağımsız olan kitle kültürü istiyoruz, devrimci işçi hareketi ile bağlantısı olanı tercih ediyoruz. Bu hareketin günümüzde güçsüz olmasından dolayı, ama kendimizi sosyal olarak yalıtılmamak için de, kapitalist kitle kültürüne farklı biçimlerde kısmi katılım gerekli.

Futbol ve kitle kültürlerinin diğer biçimlerine, kendine yabancılaşmasının, kapitalistleşmesinin etkisiyle milliyetçilik ve erkek egemenliği hakim oldu. (...)

Kitle kültürünün şu anki biçimi özgür sosyalist toplumda var olamaz. Ama kitle kültürü kendi içinde kapitalizmin çelişkilerini (gerici ve ilerleyen unsurlar) taşıyor. Burjuva ve proleter politik görüşleri, sınıfsal çıkar çelişkilerini, kapitalist üretim ilişkilerindeki çelişkileri yansıtan... Tam da kitle kültürüne geniş aktif katılım ve kolektiviteleri olanaklı kılan biçimleri, ilerleme potansiyeline sahip. Örneğin futbol tarihinde, sadece politik ve sosyal problemlere yönelme olarak karşımıza çıkmıyor, kolektif onur ve sınıf bilincini de geliştiriyordu.

Kitle kültüründe gerici ve ilerici öğelerin ne ölçüde güçlü olacağı (örneğin futbol) sınıflar arasında toplumsal güç ilişkilerine bağlı. İşçi hareketinde atılım sadece işçi spor dernekleri ve işçi eğitim derneklerinde proletaryanın kültürel faaliyetine eşlik etmiyor; ayrıca burjuvazinin himayesindeki kitle kültürü sporuna güncel somut şekil vermede, ilerici dayanışmacı yönde gelişiminde de etkili oluyordu.

Bugün futbol; ilerici öğelerin zayıf olmasında, milliyetçiliğin, erkek egemenliğinin ağırlıklı olmasında, genel toplumsal durumda, işçi hareketinde sınıf bilincinin ve sınıf mücadelesinin zayıflığında, sosyal demokrat entegrasyon ve uyum sağlama politikasında, proletaryanın faşizme tarihi yenilgisinin etkilerinde ifadesini buluyor. Ama Avusturya'da bile ilerici öğeler mevcut: Anti-faşist duruşa sahip birçok oyuncu, solcu taraftar inisiyatifleri vardı ve halen var.

Yine Avusturya

(...) Futböl karşılaşmalarında olduğu gibi seyircilerin buluşmalarında da büyük farklılıklar var. Birçok büyük futbol kulübü için seyirci giderek aksesuar niteliği kazanıyor. Onlar için önemli olan tek şey izleyici sayısı; yani reklam ve yayınlanmasından elde edilen kazanç. Pazaraya yönelik hazırlanan medya şovunda seyirci sadece istatistik olarak biletini almış oluyor. Tek tek bazı derneklerin varlığı, belli bir bölgede, şehirde veya semtte işçi ve emekçilerle ilişkisi bu yolla giderek parçalanıyor. Bugün küçük kulüplerde taraftarlar zengin medyatik kulüplerden daha aktif katılıyorlar, ama bu değişim de kaçınılmaz.

Genel olarak kulüp futbolunda taraftarın yapısal etkisi milli takım oyunlarında daha fazla olanaklı. İlkinde taraftarların kendi kulübünde yabancı oyuncularla özdeşleşmesi, çok sayıda oyuncunun dayanışmacı tutumlarının halkları birleştirici yönleri oldukça güçlü. Uluslararası karşılaşmalarda ise milliyetçilik ağır basıyor. Dünya Kupası ve Avrupa Kupası'na katılan ülkelerin hakim sınıfları için küçümsenmeyecek derecede ideolojik işlevi var. Buralarda halkın milliyetçi hayranlığı isteniyor. Burada ulusal birlik -farklı çıkarlarla bölünmüş sınıflarda- yemini ediliyor. Burada futbol 22 oyuncu ve bir top ile savaşın devamı olarak hazırlanıyor. Burada antrenör "sahanın efendisi", taraftarlar cephenin tembelleri olarak nitelendiriliyor. Burada oyunculara milli marşın söylenmesi buyuruluyor.

Burada Karl Marx'a gönderme yapabiliriz: "İşçilerin vatani yoktur!" Karl Liebknecht'in dediği gibi, "gerçek düşman kendi ülkemizdedir". Bizim futboldaki sağcı eğilimlere, erkek egemenliğine ve milliyetçiliğe karşı çıkmak, halkların dayanışmasının futbolunu savunmak için çok nedenimiz var. Futbol özünde gerici değildir. Milliyetçiliğe gerekli açıklıkta karşı çıkılırsa, Dünya Kupası'na içimizden sevinmeli ve güzel oyunlar ümit etmeliyiz.

İşçileri ve emekçileri bölmenin, sersemletmenin ve denetim altında tutmanın bir aracı...

Kapitalizm ve futbol

Bir dünya kupası daha başladı. Yine milyonlarca insan televizyon ekranlarından kimin kazanacağını izliyor. Futbolun tüm insanlığı birleştiren ortak değerlerden biri olduğu söylemlerinden geçilmiyor.

Peki gerçekten böyle mi? Futbol kapitalist sistem içinde ortak değerleri ve çıkarları olmayan işçi sınıfı ve burjuvaziyi birleştiren evrensel bir değer mi? Yoksa kapitalist sistem sınıflı yapısını ve uzlaşmaz çelişkilerini burada da mı ortaya koyuyor?

Burjuvazi için genelde spor, özelde futbol iki yönlü bir işleve sahip. Bunun bir yanı sporun kapitalist sistem için kârlı bir pazar haline gelmesi, diğer yanı ise ezilen kitleleri bölen ve sersemleten bir rol oynamasıdır.

Futbolun artan popülerliği onu giderek pazara sunulan bir meta haline getirdi. İlk dönemlerde sadece bir spor olarak ortaya çıksa da, kapitalist sistemin işleyişi kendini burada da ortaya koydu. Spor giderek kârlı bir yatırım alanı haline geldi. Onbinlerce kişilik stadlar yapılıyor, milyonlarca dolar harcanarak futbolcular satın alınıyor ve yine milyonlarca dolara kupa maçları düzenleniyor. Sadece maç biletleri ve yayın haklarından elde edilen kârlar bile oldukça yüksek. Yanısıra her takım taraftarlarına, satmak amacıyla kendi ürünlerini üretiyor ve pazara sunuyor. Üyelerden toplanan aidatlar kârı daha da artırıyor. Şimdilerde ise takımların şirketleşmesi ve böylece pazarda daha etkin olma çabaları var. Böylesine büyük bir pazar, kendi pazarını yaratma kavgalarını da birlikte getiriyor. Özellikle geçen yıl ortaya çıkan pislikler "futbol sektörü"nü geldiği noktayı yeterli açıklıkta ortaya koyuyor.

Futbol sektörü ayrıca kara para aklamada da önemli bir olanak. Kulüp başkanları ve önde gelen üyelerin neredeyse tamamı mafya ağının içinde. Kirli yollarla kazandıkları paraları böylece aklayıp, bunu kitleler nezdinde prestij kazanmak için kullanabiliyorlar. Özellikle son dönemde oldukça tanınmış simalar, Susurluk'la birlikte anılanlar bu alanda. Ali Fevzi Bir ve Mehmet Ağar bunların en tanınmışları. Böylece hem kârlı pazardan paylarına düşeni alıyorlar, hem de çeteci, mafyacı kimliklerini meşrulaştırabiliyorlar. Aynı zamanda her takımın başında birkaç önemli burjuva bulunuyor. Ve bunlar işçilerini üç kuruş vermemek için kapı önüne koyarken, milyonlarca doları bir futbolcu için harcamaktan ya da federasyona rüşvet olarak vermekten çekinmiyorlar.

Futbolun işçi ve emekçiler üzerindeki olumsuz etkisine gelince. Normal koşullarda sporun kitleleri kaynaştırıp beden ve zihnen geliştirmesi gerekirken, ezilenleri bölmek, sersemletip denetim altına almak için etkili bir silah olarak kullanılıyor. İşçi ve emekçilerin düzene

karşı tepkisini ve biriken öfkelerini rakip takıma ya da taraftarına yöneltmesi sağlanarak, sınıf içinde yapay bir düşmanlık yaratılıyor. İşçi ve emekçiler böylesine saçma bir nedenden dolayı bölünürken, sisteme karşı öfkeleri de maçlar yoluyla boşaltılmış oluyor. Patronundan istediği zam geri çevrilmiş, ustabaşı tarafından azarlanmış işçi, bunlara karşı biriken öfkelerini maçta rakip takıma yönelterek rahatlayabiliyor.

Ayrıca burjuvazi tarafından futbol sayesinde şoven milliyetçi duyguları tırmandırılarak diğer uluslara karşı düşmanlık körüklebiliyor. Özellikle milli maçların olduğu dönemlerde rakip takımın mensup olduğu ulus hakkında edilmeyen hakaret kalmıyor. Kimi zaman bu amaçla tarihsel gerçekler utanmadan çarpıtılıyor. Zaman zaman bu düşmanlık akıl almaz sonuçlar yaratabiliyor. Bundan birkaç yıl önce İstanbul'da maç öncesi iki İngiliz taraftarın öldürülmesi tam bir vahşetti. Medya da her zamanki işlevini yerine getirerek bu vahşete çanak tutmuş, olayı faşist duyguların tırmandırılmasına vesile etmişti. O dönem Star gazetesinin "Sahada da sokakta da yeri öptürdük" manşeti ibret vericiydi.

Sermaye bir yandan futbol aracılığıyla emekçilerin öfkelerini manipüle ederken, diğer yandan da onları bu kârlı pazarın bir müşterisi haline getiriyor. Bu özellikle işçi gençlik içerisinde önemli bir yankı buluyor. Ancak, kronikleşen krizler, yoğunlaşan işsizlik ve ağırlaşan yaşam koşullarının biriktirdiği öfke, burjuvazinin tüm çabalarına rağmen hasır altı edilemeyecek kadar büyük ve derin.

Tarihte de egemenler sporu biriken öfkeyi boşaltmak ve dikkatleri başka yönlere çekmek için kullandılar. Roma'da halkın hoşnutsuzluğunun ve köle isyanlarının arttığı dönemde Roma'ya colleseum inşa edildi. O dönemde binlerce kişiyi alan bu alanda kimi zaman spor yarışmaları kimi zaman da ölümüne dövüşler düzenlendi. Sonrasında Franko İspanyası'nda gördük bunu. Faşist Franko'nun iktidarını ayakta tutmak için kullandığı etkili bir silahtı futbol.

Burjuvazinin işçi ve emekçileri yönetmek için kullandığı silahlar ne kadar etkili olursa olsun, sonunda gerçekliğin duvarında tuzla buz olmaya mahkumdurlar. Bu kirli silahları etkisizleştirecek olan ise sınıf savaşımının kendisidir. İşçi sınıfı önderliğinde ezilenler tepki ve öfkelerini yaşadıkları sömürünün asıl kaynağı olan kapitalizme yönelttiklerinde, kurtuluşun yolunu da açmış olacaktı. İşte o zaman spor, insanlığı gerek fiziken ve ruhen geliştiren, gerekse de işçi ve emekçileri kaynaştıran bir rol oynayacaktır.

Emperyalist stratejiler

Türkiye-AB ilişkileri ve Türkiye'nin AB'ye katılımı sorunu günlerdir hararetli bir tartışmaya konu edilmektedir. Benzer bir tartışma '99 yılı sonunda gerçekleşen Helsinki Zirvesi döneminde de yaşanmıştı. Burada sunduğumuz metin, aynı günlerde Ekim'de başyazı olarak yayınlandı (sayı: 211, Aralık 1999). Yeni gelişmeler ve son tartışmalar ışığında ele alındığında, tüm güncelliğini koruyan ve apayrı bir anlam kazanan bu metni okurlarımızın dikkatine sunuyoruz. Metnin içerdiği değerlendirmelerin, büyük bir bölümüyle yapay ve aldatıcı bugünkü tartışmalar ve iddialar karşısında, AB gerçeği ve Türkiye-AB ilişkilerinin gerçek mahiyeti konusunda oldukça aydınlatıcı olacağına inanıyoruz.

Emperyalizm özgürlük değil egemenlik peşindedir

Helsinki Zirvesi'nde Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne adaylığının onaylanması işbirlikçi düzen cephesinde büyük bir sevinçle karşılandı. Medya olayı kitlelere bir bayram havası içerisinde sundu. Avrupa ile bütünleşmenin Türkiye'ye "refah" ve "demokrasi" getireceği, Türkiye'nin "çağdaş uygarlık yürüyüşü"nde artık yeni bir aşamaya girdiği üzerine, asıl olarak emekçileri aldatmayı, sersemletmeyi, bu türden temelsiz hayallerle oyalamayı amaçlayan bayağı bir propaganda günlerdir sürdürülmektedir.

Benzer bir propaganda dört yıl önce Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girişi vesilesiyle de yapılmıştı. Aradan geçen dört yıl içerisinde işçi sınıfı ve emekçiler iktisadi, sosyal ve siyasal haklar alanında yeni kayıplara uğradılar. Ağırlaşan siyasal ve sosyal yaşam koşulları, emperyalizme daha sıkı kölelik bağlarıyla bağlanmanın emekçiler için gerçekte ne anlama geldiğini böylece somut olarak da göstermiş oldu. Bugün ülke kaynaklarının talanı ile sosyal yıkım saldırıları kesintisiz olarak sürmekte ve buna her türlü hak arama mücadelesinin dizginsiz bir baskı ve terörle engellenip bastırılması eşlik etmektedir. Başka türlü de olamazdı. Bilim açıkça tespit etmiş ve tarih her zaman, her yerde, her adımda doğrulamıştır ki; emperyalizme bağımlılık ülke ve halklar için özgürlük ve refah değil, kölece egemenlik ve katmerli sömür demektir.

AB, gerici ve emperyalist bir oluşumdur. Bu oluşum, Avrupa tekellerinin; dünya ölçüsünde kızıyan emperyalist rekabette, güç ve imkanlarını birleştirerek, güçlü bir emperyalist odak olma arzularının ve planlarının somut bir ifadesidir. Bu tür bir gerici emperyalist birlik, çağdaşlığı ya da uygarlığı değil, tastamam kapitalist barbarlığın Avrupa odağını temsil etmektedir. İşçi sınıfı ve halkların refahını, barış ve özgürlüğü değil, tam

tersine, tekellerin sınırsız sömürü ve egemenlik arzularını, emperyalist-yayılmacı planlarını, saldırı ve savaş tehditini temsil etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi karşısında ve emperyalist rekabet koşullarında, Avrupa tekellerinin çıkarlarını güvence altına almaya çalışmaktadır.

Tekellerin Avrupası demek olan AB'nin, geçtik Türkiye gibi sistemin bağımlı ülke halklarını, gelişmiş Avrupa ülkelerinin işçileri ve emekçileri için bile anlamı bugün budur. Tekellerin emperyalist Avrupası'nın dünya ölçüsünde kızıyan emperyalist rekabet ve nüfuz mücadelelerinde konumunu güçlendirmek çabasının Avrupa işçi sınıfı ve emekçilerine faturası, daha çok işsizlik, süreklileşen hayat pahalılığı, sosyal hakların gaspı, Avrupalı olmayan halklara karşı ırkçılık ve polis devletinin güçlendirilmesi olmaktadır. Bunu hergün yaşayarak gören bu ülkelerin işçi ve emekçileri içerisinde "Tekellerin Avrupası'na hayır!" eksenli bir muhalefet ve mücadelenin günden güne büyümesi de bundan dolayıdır.

Masal ve gerçek

Bu kısa değinmeler, gerici emperyalist bir oluşum olan Avrupa Birliği'ne atfedilen "çağdaş uygarlık", "demokrasi" ve "refah" masallarına işaret etmek içindi. Fakat asıl masal, Türkiye'nin artık "Avrupalı" olduğu, böylece önünde "yeni ufuklar" açıldığı, toplum olarak demokrasiye ve refaha kavuşacağımız yeni bir dönemin başladığı üzerinedir. Kendi halklarının zorlu mücadelelerle elde edilmiş kazanımlarını budayan bir emperyalist oluşumun, emperyalizme kölece bağımlılık içinde bulunan bir ülkenin halkına neler getirebileceğini kestirmek zor değildir. Bunun üzerinde öyle uzun boylu durmak gerekli de değildir.

Karmaşık diplomatik hesaplar, pazarlıklar ve entrikaların ürünü olan Helsinki kararı, Türkiye'ye AB yolunu açmamış, yalnızca emperyalist AB'ye Türkiye'yi daha sıkı denetleme, kendi çıkarları ve hesapları doğrultusunda daha etkili bir biçimde yönlendirme olanağı sağlamıştır. Kuşkusuz AB ile ABD arasındaki emperyalist çelişkiler ve rekabetin karmaşık ilişkileri düzleminde. Türkiye'nin AB'ye adaylığına ilişkin kararın gerçek politik anlamına ve sonuçlarına da asıl buradan giderek bakmak gerekir.

Bu karar, ABD emperyalizmi ile Almanya'nın başını çektiği AB emperyalizmi arasında açık ve örtülü biçimler içerisinde süren rekabetin kendine özgü bir ürünü olmuştur. Büyük emperyalist odaklar arasındaki mücadelenin ve hesapların ürünü bir karar ise, doğaldır ki, Türkiye halkına yalnızca daha ağır bağımlılık ve kölelik koşulları getirmekle kalmaz, Türkiye'yi emperyalist stratejilerin hizmetinde dış maceralara da daha kolay bir biçimde sürükler.

ABD-AB ilişkileri kısılacında Türkiye

Helsinki kararının gerçek politik mahiyetini ve sonuçlarını yerli yerine oturtmak için, bakılması gereken üç temel önemde ilişki alanı vardır. Bunlardan ilki, ABD ile AB ilişkileri; ikincisi, Türkiye'nin ABD ve AB ile bugüne kadarki

ilişkileri; üçüncüsü ise, özellikle Avrasya üzerinde gitgide kızıyan emperyalist rekabet içerisinde, ABD'nin Türkiye'ye biçtiği ve uygulamasına şimdiden geçtiği rol ile AB'nin bu alandaki beklentileri ve hesaplarıdır.

İkinciden başlayalım. '89 yıkılışını izleyen süreç, dünya ölçüsünde emperyalist güç odaklaşmalarının gitgide daha belirgin hale gelmesine ve batılı emperyalist güçler arasında o güne kadar daha çok iktisadi ve ticari alanda sürmekte olan rekabetin giderek politik biçimler kazanmasına, dünya ölçüsünde emperyalist hegemonya ve nüfuz mücadelelerine dönüşmesine sahne oldu. Avrupa Birliği bu emperyalist hegemonya mücadelesinde başa geçen odaklardan biridir. Bunun bir gereği ve önkoşulu olarak, bugün hegemonyayı ve dolayısıyla liderliği hala elinde tutan ABD'den bağımsızlaşmaya, onun dünden kalan vesayetini çeşitli alanlarda adım adım kırmaya çabalamaktadır.

NATO'nun 50. kuruluş yıldönümü zirvesinde gündeme getirilen, son Helsinki Zirvesi'nde daha somut adımlara konu edilen Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği (AGSK) de bunun bir boyutu ve ifadesidir. Ve AB bununla, yalnızca ABD'nin askeri vesayetinden kurtulmayı hedeflemekle kalmamakta (ki bu onun kısa dönemli hedefidir), yanı sıra ve asıl olarak, kendi egemenlik alanındaki halklara karşı olduğu kadar, dünya egemenliği mücadelesinde ABD'ye ve öteki emperyalist odaklara karşı da kendi saldırı, müdahale ve savaş gücünü oluşturmanın başlangıç adımlarını atmaktadır.

Tersinden ise ABD, Avrupa üzerindeki denetimini korumak için yoğun bir çaba harcamaktadır. Özellikle muazzam askeri gücünden gelen avantajları ile NATO içerisindeki hakimiyetini bu doğrultuda kullanmaktadır. Son on yılda birçok örneği görüldüğü gibi, Avrupalı emperyalistleri oldu bittilerle yüzyüze bırakmakta, kendi politika ve tercihlerine yedeklemeye çalışmakta, halen birçok durumda bunda başarılı da olmaktadır.

İkincisine, Türkiye'nin ABD ve AB ile ilişkilerine gelince. Bilindiği gibi Türkiye, '89 yıkılışına kadar birleşik bir blok oluşturan batılı emperyalistlerin Ortadoğu'daki ileri karakolu durumundaydı. Bu konumuyla, NATO'da birleşmiş ABD ve Avrupalı emperyalistlerin ortak çıkarlarına sadakatle hizmet etmekteydi. Bununla birlikte ikinci emperyalist savaştan beri Türkiye asıl olarak ABD'ye bağımlı bir ülkeydi. Siyasi, askeri ve diplomatik alanlarda dizginler tam olarak ABD'nin elindeydi. Yanısıra, İMF ve Dünya Bankası yoluyla, mali ve iktisadi bakımdan da ABD'nin tam denetiminde olan Türkiye, öte yandan Avrupalı emperyalistlerle de güçlü iktisadi bağlara ve yoğun ticari ilişkilere sahipti. Bu çerçevede Türkiye, üye olduğu bazı kurumlar ve imzaladığı antlaşmalar yoluyla, Avrupa'nın da siyasi ve diplomatik etki ve denetimi altındaydı.

Bugün de durum esasında budur ve bu durum AB ve ABD ile ilişkilerinde Türkiye'nin kendine özgü konumunu işaretlemektedir. '89 yıkılışından sonra, ABD'nin Türkiye üzerindeki egemenliği ve denetimi Avrupalı emperyalistlere göre çok daha güçlenmiş ve pekişmiştir. Körfez savaşındaki uşakça angajmanların yanı sıra, özellikle Kürt halkının

in kıskaçında Türkiye

özgürlük mücadelesinin bastırılmasında Türk burjuvazisine verdiği kayıtsız şartsız destek, ABD payına bunu kolaylaştıran bir rol oynamıştır. Son olarak ABD, İsrail ve Türkiye'nin birlikte oluşturduğu saldırgan stratejik ittifak, ABD'nin Türkiye üzerindeki denetimini yeni bir düzeye çıkarmıştır. Tüm bunlar ABD'nin Türkiye üzerindeki hegemonyasının AB aleyhine pekişmesinin ifadesi olmuştur.

ABD'nin Türkiye'yle son on yıl içerisinde geliştirdiği ve kuşkusuz AB etkisinin sınırlanması anlamına gelen bu yeni ilişkiler, bizi üçüncü temel

alana getirmektedir. Bu, ABD'nin kendi stratejik emperyalist hesapları çerçevesinde Türkiye'ye biçtiği yeni roldür. Bu rolün anlamı ve mahiyeti daha şimdiden bir dizi olay ve uygulamayla açığa çıkmış bulunmaktadır. ABD emperyalizmi Türkiye'yi Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve Kafkasya ile İç Asya'da kendi hegemonya mücadelesinin aktif bir aracı olarak kullanmak istemektedir.

Türk burjuvazisi ise buna fazlasıyla heveslidir, neredeyse tüm geleceğini buna ipotek etmiş bulunmaktadır. Bu sayede, ABD'nin hizmetinde ve himayesinde, bir bölgesel güç olmayı hesaplamaktadır. Buna olan hevesini ve bu çerçevede ABD çıkarlarına ve hesaplarına sadakatini Körfez savaşından beri sayısız olayla kanıtlamıştır. Körfez savaşında aktif şekilde ABD'nin yanında yer alınmış ve bugüne kadar Türkiye toprakları, ABD'ye, Irak'a karşı bir serbest saldırı üssü olarak kullanılmıştır. Somali'ye asker gönderilmiş, ABD hizmetinde Bosna'ya müdahale edilmiş, Yugoslavya'ya karşı emperyalist NATO müdahalesi içinde aktif olarak yer alınmıştır. Ve nihayet ABD ve İsrail'le Ortadoğu halklarına karşı saldırgan bir stratejik ittifak oluşturulmuştur. Bu arada Kafkasya'da ve Orta Asya'da ABD'nin stratejik hedeflerine hizmet edilmiş, bu doğrultudaki açık çabaların yansira çeşitli komplö ve entrikalar içinde de yer alınmıştır.

Yine de tüm bunlar, ABD ile yeni ilişkilerin ve ABD stratejisi içerisindeki yeni rolün sadece bir ön hazırlığı mahiyetinde girişimlerdir. Asıl hesap ve hazırlık bundan sonrasına ilişkindir. Bundan sonrasının ne olacağına ise Clinton'un tantanalı Türkiye gezisi yeni açıklıklar getirmiştir. ABD Türkiye'yi kendi emperyalist dünya liderliğinin zorunlu koşulu olarak gördüğü Kafkasya ve İç Asya'da egemenlik kurmanın bir aracı, bir koçbaşı, bir müdahale gücü olarak görmekte ve buna hazırlanmaktadır.

“İlişkilerde en parlak dönem” ve yeni “stratejik ittifak”

Zengin petrol ve doğal gaz yataklarına sahip olan Kafkasya ve İç Asya, '89 yıkılışından sonra, tıpkı Ortadoğu gibi, emperyalist dünya egemenliğinin kilit alanlarından biri haline geldi. Özellikle Amerikalı emperyalist stratejistler bunu açıklıkla dile getirmekte, Brzezinski türünden ünlü akıl hocaları bu konularda kitaplar yazmakta; ABD dünya üzerindeki liderliğini korumak istiyorsa eğer,

Kafkasya'ya ve Orta Asya'ya mutlak biçimde egemen olmayı başarabilmelidir demektedirler. Enerji kaynakları bakımından Ortadoğu kadar önem kazanan Kafkasya ve İç Asya'nın Ortadoğu'dan farkı, henüz tam olarak paylaşılmamış ve denetime alınmamış olmasıdır. Bugün bu bölgede gündün güne şiddetlenen, açık ve örtülü biçimler içerisinde süren emperyalist rekabet ve nüfuz mücadelesi vardır. Son yıllarda ABD'nin

dikkatleri, hesapları ve

çabaları bu bölgeye yoğunlaşmıştır. ABD bu bölgede egemenlik kurmanın Rusya ve Çin'in etkisinin kırılıp zayıflamasına bağlı olduğunu bilmekte ve buna uygun davranmaktadır. NATO'yu doğuya doğru sürekli genişletmenin, Türkiye cumhuriyetlerindeki entrikaların, Kafkaslar'da sonu gelmeyen karışıklıkların, Çeçenistan'daki savaşın, Afganistan'daki iç karışıklıkların, Rusya'yı içinden zayıflatmaya ve denetim altına almaya yönelik ABD girişimlerinin, tüm bunların gerisinde hep Avrasya'nın denetim altına alınması hesabı ve çabası vardır. Brzezinski açıkça, ABD tek süper güç konumunu ve dünya üzerindeki liderliğini korumak istiyorsa Avrasya'ya mutlak biçimde egemen olmak zorundadır; Amerika'nın küresel hegemonyası “doğrudan doğruya Avrasya kıtasındaki hakimiyetinin ne kadar süreyle ve nasıl bir etkiyle sürdürüleceğine bağlıdır”, demektedir.

Türkiye ABD ilişkilerinin yeni yönelimine de buradan bakmak gerekir. ABD'nin Türkiye'nin önüne açtığı ve işbirlikçi Türk burjuvazisinin de büyük heveslerle sarıldığı “yeni ufuk” gerçekte işte budur. Türkiye, ABD'nin dünya liderliği için

zorunlu bir koşul olarak gördüğü bir bölge üzerinde kurulacak hakimiyetin aracı ve müdahale gücü olarak görülmektedir. Clinton'un Türkiye gezisi ve AGİK zirvesinde hediye olarak sunulan Bakü-Ceyhan antlaşması, bu hesabın bir parçasıdır.

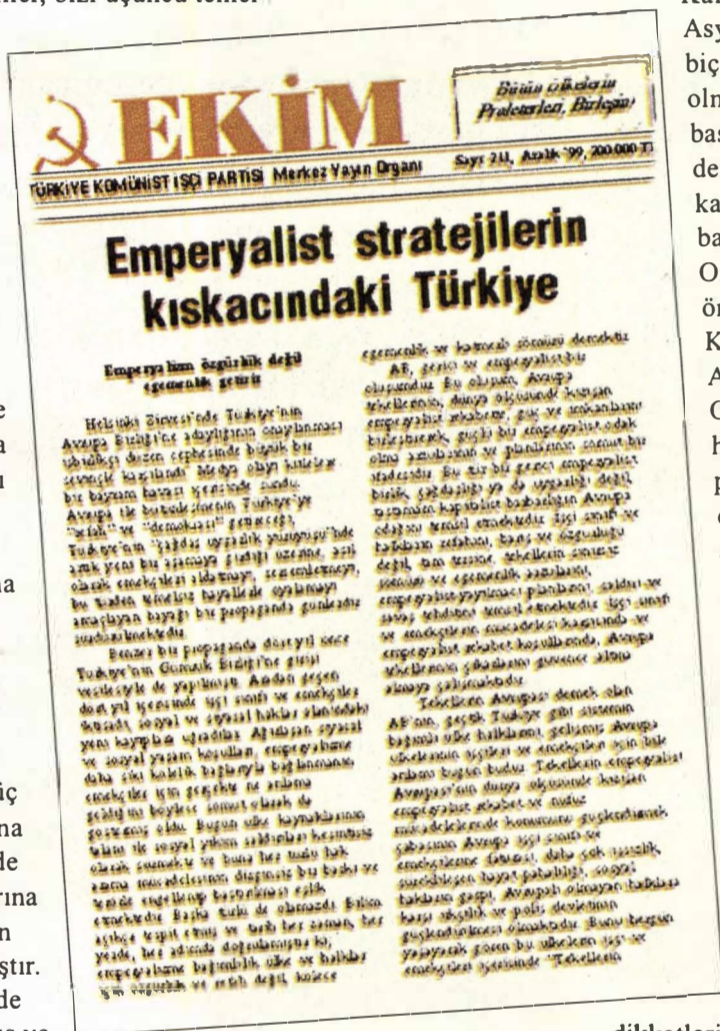
Clinton'un gezinin hemen öncesinde ABD'de yaptığı ve Türkiye'yi bol keseden onore ettiği bir konuşmasında dile getirdikleri için de aynı şey geçerlidir. Clinton açıkça, Türkiye'nin alacağı kararlar ve yapacağı tercihler, 21. yüzyılın şekillenmesinde belirleyici bir rol oynayacaktır, demişti. Dünya hakimiyetini korumak ve sürdürmek, bizzat emperyalist akıl hocalarının ifadesiyle Avrasya'dan geçtiğine; ve ABD emperyalizmi de, Avrasya hakimiyeti için gerek bölge halklarına, gerekse Rusya'ya karşı Türkiye'yi bölgesel bir jandarma ve aktif müdahale gücü olarak değerlendirdiğine ve hazırlamak istediğine göre, Clinton ancak bu kadar açık konuşabilirdi.

Türkiye gezisi esnasında Clinton Türkiye-ABD ilişkilerinin tarihinin en parlak döneminde olduğunu ilan etti ve Türkiye'yle “stratejik ittifak”tan sözetti. Böyle bir ittifak ikinci emperyalist savaştan beri gerçekte zaten varolduğuna göre, belli ki burada daha da yeni ve ileri bir ilişki tanımlanıyordu. Bu, dünya çapındaki emperyalist hegemonya mücadelesinin kaderini belirleyecek bir kritik çatışma bölgesinde ABD hesabına Türkiye'ye biçilen yeni rolden başka bir şey değildir. ABD başkanının Türkiye'ye yaptığı gezinin başarısının ve AGİK Zirvesi'nde Bakü-Ceyhan için kaldırılan kadehlerin tüm anlamı, Türkiye'yi yönetenlerin bu rolü üstlenmeye bir kez daha onay verdikleridir. Bölgesel yayılmacı bir güç olmak hevesindeki Türk burjuvazisi, Türkiye'yi tam anlamıyla ABD emperyalizminin savaş arabasına bağlamış bulunmaktadır.

Günlerdir tüm yeminli Amerikancı cephenin “Avrupalılaştırma” üzerine kopardıkları yaygaralar, bir yerde bu temel gerçeği örtmeye de hizmet etmektedir.

Dünün “Truva atı” bugün neden “üye adayı”?

Kafkasya ve Orta Asya üzerine süren paylaşım ve nüfuz mücadelelerinde AB, özellikle onun başını çeken Alman emperyalizmi de etkin bir biçimde yer almak çabasıdadır. Bu konuda her ne kadar ABD'ye ters düşmemeye çabılıyor görünse de, temelde kendi hesapları vardır ve bunlar için çalışmaktadır. Türkiye'nin AB ve ABD ilişkileri içerisindeki özgün konumu ve son Helsinki kararı da işte bu rekabet çerçevesinde belirlemektedir. Düne kadar Türkiye'yi, eski Alman başbakanı Helmut Kohl'ün ifadesiyle, ABD'nin AB'ye sokulmak istenen “Truva atı” olarak gören AB, Türkiye'yi ölçülü sınırlar içine iterek bir basınç uygulamaya ve böylece kendi denetimine almaya çalışıyordu. Bunun umulan yararı sağlamadığını, tersine, Türkiye'nin Amerikan emperyalizmine tek yanlı bağımlılığını pekiştirdiğini gördüğü içindir ki, bugün farklı bir yol tutmakta, yakınlaşma ve okşama politikası izlemektedir. Almanya'daki hükümet değişikliği Alman burjuvazisinin bu manevrasını

kolaylaştırmıştır. Helsinki Zirvesi'nde alınan son kararın bundan öte bir anlamı yoktur.

Türkiye, AB için, çözümsüz iktisadi, siyasi ve sosyal sorunlarla yüzyüze bir "problemlü ülke"dir. Bu nedenle hiçbir biçimde böyle bir ülkeyi bünyesine alarak kendisine yük etmek istemez ve zaten istemiyor. Adaylığın onaylanması ona bu konuda herhangi bir yük yükleyecek değil. AB'ye, "hazırlan da gel" demek dışında bir yükümlülük getirmeyen bu karar, fakat öte yandan ona, üyeliğe hazırlamak adı altında Türkiye'yi denetleme, kendi çıkarları ve hasapları doğrultusunda etkileme ve yönlendirme olanağı sağlayan bir araç işlevi görecektir.

Kuşkusuz bu kendi cephesinden AB emperyalizminin hesabı. Ne sonuçlar vereceğini ise zaman gösterecek. Zira tersinden de Türkiye'yi AB'ye sokmaya çalışırken, yıllardır bu doğrultudaki çabaları desteklerken, hatta hatta bu konuda AB'ye baskı yaparken, ABD'nin de kendi hesapları var. Türk burjuvazisi ve devleti üzerindeki denetimine ve egemenliğine haklı olarak çok güvenen ABD, Türkiye'yi AB'ye sokmayı başarır, böylece bu bünyede kendi hesabına önemli bir dayanak yaratabileceğine de inanmaktadır. Bu konuda rahat ve güvenlidir. Eski Alman başbakanının "Truva atı" değerlendirmesi boşuna değildir. Nitekim son Helsinki kararının ardından en çok memnun olanlardan biri de, Türkiye'yi Avrasya'ya hazırlayan bu aynı ABD'nin kendisi olmuştur. ABD hükümeti Helsinki kararı karşısında duyduğu memnuniyeti resmen açıklamış, başkan Clinton bunu "ABD için sonsuz faydalar" sağlayacak bir karar olarak değerlendirmiş, ayrıca yarı resmi hükümet sözcüsü durumundaki ABD basın organları da kararı ABD hesabına övmüşlerdir.

"Mucizeler serisi"nin yeni halkası: Kafkaslar ve İç Asya'da ABD'ye hizmet

Türkiye'deki tüm Amerikancı işbirlikçi uşak takımının, basındaki tüm Amerikan beslemesi kalemlerin, Helsinki kararını hararetle karşılayıp alkışlamalarını da bu çerçevede anlamak gerekir. Bunlardan birisi, Amerika'nın sesi bir günlük gazetenin başyazarı, önce Helsinki kararını da dahil ettiği son iki ayın "mucizeler" serisini sıralıyor: "Türkiye'yi karanlık bir girdabın felaketli sonuçlarından kurtaran mucizeye şükürler olsun. Şu son bir kaç aya bakın. Önce Amerika'nın 'Büyük Türkiye'yi keşfetmesi, Başkan Clinton'un gelişi, AGİT, dün Avrupa Birliği ve yakın günlerde IMF ile imzalayacağımız anlaşma..." Ruhunu emperyalizme satmışlara özgü bu kendinden geçişin hemen ardından ise, bu "mucizeler"i başaran hükümete şu telinde bulunuluyor: "Ama layık olması için daha yapacakları çok şey var. Orta Asya ve Kafkasların anahtarını elinde tutan Türkiye'nin bu gücünü halkın refah ve mutluluğu için değerlendirmesi, inanç, kararlılık ve cesaret gerektiriyor." (Güngör Mengi, Sabah, 12 Aralık '99)

Başkan Clinton'un keşfettiği "Büyük Türkiye"yi, Helsinki "mucizesi"nin ardından, Orta Asya ve Kafkaslar'la ilgili olarak bekleyen ve "kararlılık ve cesaret gerektiren" yeni kararlar, ABD'nin bölgedeki saldırı ve savaş gücü olmanın gereklerine uygun tercihleri ve adımları anlatıyor. Burada dikkate değer olan, en Amerikancı yazarların bile AB'ye adaylık adımı ile ABD stratejisi çerçevesinde Kafkaslar ve Orta Asya'ya yönelik olarak üstlenilecek rolü bir arada savunmalarınıdır. Bu son derece normaldir, zira ikisi de aynı Amerikancı politika eksenine oturmaktadır.

Liberal ve milliyetçi burjuva hayallere karşı mücadele

Helsinki kararının soldaki yankılarına gelince. Olduğu ve kaldığı kadarıyla sözde "millici" eğilim taşıyan düzen solunun bu konudaki tutumunu, Cumhuriyet gazetesinde yer alan şu sözler dile getirmektedir: "Türkiye Balkanlar'dan Orta Asya'ya kadar uzanan bu bölgede, kilit bir konuma, olmazsa olmaz derecede stratejik bir öneme sahiptir. Türkiye bu konumunun ayırıcısında olmalıdır. Eğer Türkiye bu konumunu yetenekle ve ustalıklarla kullanabilecek bir politika izleyebilirse, ulusal çıkarlarımız açısından hem bu olanaklardan yararlanmış olur, hem de bu bölgede bir barış ve istikrar unsuru olarak gücünü büyütür." (Dr. Alev Coşkun, 11 Aralık '99)

Bu sözlerin özü ve özeti, Türkiye'yi çevreleyen kriz bölgelerinde kızışan zorlu emperyalist rekabet ortamında Türkiye'nin kendini akıllıca ve başarıyla pazarlayabilmesidir. Aynı şekilde bu sözler, Türkiye'de ulusal kaygılar peşinde bir burjuva katmanın artık bulunmadığının, burjuva katmanlar içerisinde en ileri "milli kaygı"nın kendini en iyi şekilde pazarlama arzusundan öteye gidemediğinin bir göstergesidir.

Artık Kürt burjuvazisinin sınıfsal çıkar ve tercihleri eksenine oturmuş, bu çıkar ve tercihlerin Türk burjuvazisinin çıkar ve tercihleriyle ortaklığına dayalı politik çözümler peşindeki yeni liberal Kürt hareketi ise, Helsinki kararını hararetle destekliyor. Bunun da ötesinde, bunun gerçekleşmesindeki özel rolü ve çabalarıyla övünebiliyor. Tüm bunların gerisinde, Türkiye'nin AB'ye angajmanlarının demokratikleşme ve dolayısıyla Kürt halkına ulusal özgürlük sağlayacağı hayali yatmaktadır. Kürt neo-liberallerinin düşünce çizgisi ve beklentileri bu konuda Türkiye'nin neo-liberalleriyle örtüşmektedir.

Sosyal reformist solda değişik tonları bulunan iki ana eğilim var. Bunlardan ÖDP tarafından temsil edilen, bazı mahsurlara işaret eden utangaç bir tutumla da olsa, AB'ye katılmanın Türkiye'deki demokratikleşme sürecini kolaylaştıracağı inancını taşıyor ve bu konuda kitlelere temelsiz hayaller pompalıyor. İP'in temsil ettiği kemalist milliyetçi akım ise, batılı emperyalist mihraklara karşı Asya'nın emperyalist ve gerici ülkelerinin ittifakına dayalı bir "Avrasya seçeneği"ni alternatif çözüm olarak savunuyor. Bu, daha güçlü ve etkin emperyalist gerici odakları farklı bir emperyalist odakla dengeleme ve böylece bugünün kapitalist Türkiye'si için buradan bir manevra alanı yaratma gerici stratejisini anlatıyor.

Bağımsız sosyalist Türkiye!

Komünistler, emperyalist dünya ile bütünleşmenin demokrasi getireceğine ilişkin liberal hayaller kadar bugünün koşullarına uyarlanmış "üç dünyacılık"ta ifadesini bulan gerici-milliyetçi

yaklaşımlarla da şiddetle mücadele etmelidirler. Sol adına ileri sürülen bu gerici hayallerin ve politikaların içyüzünü kitleler önünde açığa çıkarmak için azami çaba harcamalıdır.

Komünistler, AB üzerine, onun demokrasi ve refah getireceğine dair dayanaksız hayallerin içyüzünü sergilemenin yanı sıra, işbirlikçi burjuvazinin Türkiye emekçilerini emperyalizmin stratejileri doğrultusunda bölge halklarına karşı maceraya ve savaşa sürükleyen dış politikasına karşı da sistematik bir mücadele yürütürler. Bu politikaya karşı kitlelerin devrimci anti-emperyalist eylemini geliştirmeye çalışırlar.

Komünistler, AB'ye ilişkin olarak yaratılan hayallerin ve bu yoldaki girişimlerin karşısına "Tekellerin emperyalist Avrupası'na hayır!" anti-emperyalist şiarıyla ve işçi sınıfı enternasyonalizmiyle çıkarlar. Türk burjuvazisinin

Komünistler, AB üzerine, onun demokrasi ve refah getireceğine dair dayanaksız hayallerin içyüzünü sergilemenin yanı sıra, işbirlikçi burjuvazinin Türkiye emekçilerini emperyalizmin stratejileri doğrultusunda bölge halklarına karşı maceraya ve savaşa sürükleyen dış politikasına karşı da sistematik bir mücadele yürütürler. Bu politikaya karşı kitlelerin devrimci anti-emperyalist eylemini geliştirmeye çalışırlar.

Komünistler, AB'ye ilişkin olarak yaratılan hayallerin ve bu yoldaki girişimlerin karşısına "Tekellerin emperyalist Avrupası'na hayır!" anti-emperyalist şiarıyla ve işçi sınıfı enternasyonalizmiyle çıkarlar. Türk burjuvazisinin emperyalist stratejilere bağlanmış saldırgan ve yayılcı dış politikasının karşısına, bölge halklarının en sıkı devrimci birliği ve dayanışması politikasıyla çıkarlar. Bu doğrultuda somut girişimler örgütlemeye ve ilişkiler geliştirmeye çalışırlar.

emperyalist stratejilere bağlanmış saldırgan ve yayılcı dış politikasının karşısına, bölge halklarının en sıkı devrimci birliği ve dayanışması politikasıyla çıkarlar. Bu doğrultuda somut girişimler örgütlemeye ve ilişkiler geliştirmeye çalışırlar.

İşbirlikçi burjuvazinin tümüyle emperyalist merkezlere bağlanmış politikası, içerde işçi sınıfına ve emekçi kitlelere sosyal yıkım ve sistematik devlet terörü, dışarda ise bölge halklarına karşı saldırı ve savaş demektir. Komünistler emperyalizme kölece bağımlılığın ürünü bu gerici politikanın karşısına, "Bağımsız sosyalist Türkiye!" stratejik sloganıyla çıkmaktadırlar. Emekçilerin ve toplumun karşı karşıya bulunduğu temel sorunların çözümü, işbirlikçi burjuva sınıf iktidarının yıkılması ve emperyalizme her türlü bağımlılığa son vermekten geçmektedir. Bağımsız sosyalist Türkiye bunun ürünü olacaktır.

TC, AB ve ortaya çıkan çekişmenin gerçek anlamı...

AB'ye giriş ve bunun koşullarını yerine getirip getirmeme konusunda TC cephesinde yoğun tartışmalar yaşanmakta, egemen sınıflar ve devlet katında görece bir saflaşmanın olduğu gözlenmektedir. Bu saflaşmanın, Avrupa Birliği'nden yana olma ya da olmama noktasında olduğu belirtilse de, esas olanın, iktidarda daha fazla söz sahibi olma, ya da ordu açısından mevcut iktidarını koruma mücadelesi olduğu açıktır. Bu mücadelenin uluslararası güç ilişkilerine uzanan boyutlarını da göz ardı etmemek gerekir. Bunlar da çok önemli. Başka bir ifade ile Türkiye egemenler cephesinde yaşanan tartışma ve görece saflaşma eğiliminin ABD ve AB ilişki ve çelişkilerinden bağımsız olmadığını vurgulamak durumundayız.

Bu noktada özel savaş kurmaylığının duruşu ve tutumu hakkında bazı temel gerçeklere parmak basmamız gerekiyor. Türk ordusunun, Genelkurmay'ın devlet ve siyasal iktidar üzerinde kesin ve mutlak egemenliği ve denetimi vardır. Devletin ve toplumun temel politikalarını belirleyen, iç ve dış politika stratejisini çizen Genelkurmay'dan başkası değildir. TC'nin tarihine yön veren bu gerçeklik olmuştur. Özellikle 1980'den bu yana Genelkurmay, TC'yi bu temelde yeniden biçimlendirmiş, olayları ve gelişmeleri bu doğrultuda kullanmıştır. Devrimci Kürt ulusal kurtuluş savaşına karşı devleti her açıdan özel savaş rejimi olarak yeniden örgütlenme ve yapılandırma, 28 Şubat ve bunu izleyen adımlar hep bu temelde olmuştur.

Bu karşı-devrimci, en sıradan demokratik gelişmeyi bile bastırarak yapılandırmanın ideolojisi de sürekli yeniden üretilmiş ve ideolojik hegemonya

araçları toplumun en sıradan soluklanma ve özgür düşünme olanaklarını denetler düzeyine ulaştırılmıştır. "Terörizme ve bölücülüğe karşı mücadele" ve devletin bu temel hedefe göre yeniden biçimlendirilmesi dayatması, anılan özel savaş ideolojisinin omurgasını oluşturmaktadır. 11 Eylül olaylarından sonra "Terörizme karşı mücadele" tezinin dünyaya egemen olması ve hegemonya mücadelesinin temel gerekçesi yapılması ve bu bağlamda estirilen hava, TC özel savaş kurmaylığına bulunmaz bir uluslararası siyasal ve psikolojik ortam sunmuştur. Başka bir deyişle, ABD'nin dünyaya tek başına egemen olma ve bunu bütün olası rakiplerine ve bütün dünyaya kabul ettirme stratejisinde kullandığı "anti-terörizm" safsatası ile yıllardır Türk Genelkurmay'ının uyguladığı özel savaş stratejisi birbirini bütünlendirmektedir. Türk Genelkurmaylığı, hem mevcut dünya ve Türkiye siyasal koşulları ve dengelerini de gözetenek süreç içinde kurumlaştırılan iktidarından en sıradan bir taviz vermek istemiyor, AB üyeliği koşullarında da bunu olduğu gibi korumak istiyor. Bu temel hedef doğrultusunda günlük mücadele yürütürken "anti-emperyalist ve millici" bir söylem kullanması şaşırtıcı değildir. Ama bu söylemin son derece sahte olduğu da tartışma götürmez.

Açık ki, Genelkurmay'ın özetlemeye çalıştığımız stratejik duruşu, ABD'nin Türkiye, Avrupa ve genel dünya politikasıyla uyumludur, onun tamamlayıcı bir parçasıdır. ABD, olası bir rakip olarak AB'nin güçlenmesini ve dünya çapında kendisine kafa tutacak kadar güçlenmesini istememektedir. Ama bunu yaparken gerçekleştirebilir araçlar kullanmaktadır. TC'nin AB'ne girişini desteklemektedir, ama

kendisinin uzantısı konumundaki bir TC'nin... Bu noktada Türk Genelkurmay'ın iktidar konumu ABD'nin bu istemiyle örtüşüyor. AB içinde her zaman denetlenen bir TC, ABD'nin tercihidir. Bunun da mutlak Genelkurmay iktidarından geçeceğini çok iyi bilmektedir. Çünkü, kendi içinde iktidarı bölünmüş bir TC, denetlenme yeteneği zorlaşmış bir TC anlamına gelmektedir. ABD, AB'nin dışında kalmış bir TC'den değil, AB içinde kendi denetimindeki bir TC'den yanadır. Türk Genelkurmaylığı da mevcut iktidar konumuna ve sistemine dokunulmadan AB içinde yer almaktan yanadır.

Bu noktada AB ne istiyor, bu kavgada izlediği strateji nedir? AB, Ortadoğu ve dünya çapında kendi stratejisiyle uyumlu, onu tamamlayan bir TC istiyor, böyle bir Türkiye'yi kendi üyesi olarak görmek istiyor. Bu nedenle Türkiye'nin önüne bir üyelik sürecini ve ölçülerini koymuştur. Üyelik sürecinin ölçüleri "demokratikleşme" ölçüleri olarak yansıtılsa da, dıştan bir bakışla böyle bir görüntü verse de bu, kesinlikle aldatıcıdır. Burada "demokrasi, insan hakları, azınlık hakları" gibi kavramların dış politika ve hegemonya kavgasının ideolojik araçları olduğunu kesinlikle unutmamak gerekir. Görüntüye aldanmak yerine, gelişmelerin iç mantığını ve genel eğilimleri okumak ve kavramak önemli.

Daha öncesi bir yana, 11 Eylül'den bu yana Avrupa Birliği ülkelerinde gelişen eğilim, "anti-terörizm" bahanesi adına kazanılmış demokratik hak ve özgürlüklerin budanması, özel savaş kurumlaşmalarına ağırlık verilmesidir. İçte siyasal gericilik ve özel savaş kurumlaşmalarına yönelme, demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırma,

dışta ise hegemonya savaşında geri kalmama ve bunu yeni boyutlara taşıma, işte, AB'nin stratejik yönelimlerini tanımlayan bunlardan başkası değildir!

TC'ye yaklaşımları ve TC'nin önüne koyduğu "kriterlerin" anlamı da bu genel çerçeveye oturuyor. AB, çok demokrat olduğu için değil, demokratik bir Türkiye istediği için değil, kendi çizgisine yanıt verecek bir siyasal yapılanmaya sahip bir TC istemektedir. Tabii bir de sorunlarını hafifletmiş veya gündemden düşürmüş bir Türkiye istemektedir. Önüne koyduğu "kriterlerin" anlamı budur! Bu "kriterlerin" "demokrasi" konularında odaklaşması da anlaşılabilir. Çünkü TC'nin zaafı bu noktalarda düğümlenmiştir. Bu zaafardan tutarak TC'yi kendi çizgisine çekebileceğini düşünmektedir...

Burada, bu çekişme ve "çatışmada" bir demokratik mücadele, demokratik bir yan aranmamalıdır. Çünkü böyle bir şey yok. Var olan ise, hegemonya mücadelesi ve buna konu olan ülkenin buna uyarlatılması çabasıdır başkası değildir.

Dolayısıyla yaşanan tartışma ve saflaşmada, devrimcilik ve demokratlık adına taraf olmak, en yumuşak deyimle ufuksuzluk ve abesle iştigal etmektir. Kürt halkının, Türkiye emekçilerinin, devrimci, demokrat ve sosyalist güçlerin bu saflaşmanın her hangi bir yerinde yer almaları düşünülemez. Yukarıda özetlemeye çalıştığımız genel tablo, bir demokrasi zemini değildir. Var olan çekişme demokrasi ve anti-demokratik güçlerin mücadele platformu değildir, tersine bir hegemonya ve anti-demokratizm platformudur. Emekçilerin ve halklarımızın kendilerine ait bir mücadele platformu vardır. Bu da her türlü hegemonya savaşına cepheden tavır alan iktidar perspektifli mücadeleden başka bir şey değildir.

Dünyada 800 milyonu aşkın insan açlıkla yüzyüze...

Hergün 24 bin kişi açlıktan ölüyor...

Açlığa karşı Roma Zirvesi protestolarla başladı

Birleşmiş Milletler Tarım ve Gıda Örgütü'nün (FAO) 10-13 Haziran tarihleri arasında Roma'da başlayan zirvesi protestolar eşliğinde sürüyor.

50 bini aşkın işçi, emekçi, köylü ve genç Roma sokaklarında batılı emperyalistlerin açlığa karşı ikiyüzlü tutumlarını protesto etti, FAO'nun açlığı önleme konusunda hiçbir şey yapmadığını haykırdı. Emperyalist küreselleşme karşıtları zirveden açlığa karşı acil çözüm talep ederken, tarım örgütleri de hormonlu genetik müdahale görmüş gıda maddeleri üretiminin yasaklanmasını veya hormonlu ürünleri belirten işaretin konmasını ve Dünya Ticaret Örgütü'nün beslenme ile ilgili sorunlardan elini çekmesini savunuyorlar.

FAO'nun rakamlarına göre, şu an dünyada 300 milyonu çocuk olmak üzere 800 milyonun üzerinde insan açlık çekiyor. Dünyada her gün 24 bin kişi açlıktan ölüyor. İnsanların beslenememesi ise bir dizi hastalığa davetiye çıkarıyor.

FAO üyesi 182 devlet 2015 yılına değin açlık rakamını yarıya indirmeyi vaat etmiş, bunun için yılda 24 milyon kişinin açlıktan kurtarılması planlanmıştı. Oysa, batılı emperyalistlerin söz verdikleri yardımı yapmaması nedeniyle, geçen 5 yıl içinde sadece 6 milyon kişinin açlık sorununa çözüm bulunabildi. Emperyalist küreselleşme, her geçen gün yeni milyonların bu korkunç açlık ordusuna eklenmesine yolaçıyor. Batılıları suçlayan Anan, bir İtalyan gazetesine verdiği demeçte şunları söylüyor: "Birçok ülke FAO'ya bir eliyle verdiği bağışi diğer eliyle alıyor. Açlıkla mücadele için kaynak var, ancak yeterli siyasi irade yok."

Roma'da biraraya gelen 182 devlet temsilcisi

tüm hafta boyunca "açlık trajedisi" üzerine konuşarak vicdani olarak rahatlayacaklar. Dünyanın en zengin 29 OECD ülkesinin zirvedeki temsilcileri, AB Dönem Sözcüsü İspanya'nın Başbakanı Aznar ile evsahibi İtalya'nın faşist başbakanı Berlusconi. Tekellere sahip bu zatlara dünyadaki açlık ordusu zaten ilgilendirmiyor. Açlığa çözüm olarak Berlusconi, geri ülkelere bilgisayarlar yerleştirilerek buralara yapılan yardımların bazı politikacıların cebine gitmesinin engellenmesi önerisini getiriyor.

Geri ülkelere yapılan yardımlar zengin ülkelerin gayrisafi mili hasılasının çok gülünç bir oranını teşkil ediyor. Örneğin ABD bunu 0,11'den 0,13'e yükseltti, AB ise 0,39'a çıkarmayı düşünüyor. Uzun vadeli hedefleri ise 0,7.

Dünya Ekonomik Forumu'nun verilerine göre, direk yabancı yatırımların sadece yüzde 1'i (11 milyar dolar) Afrika'ya akıyor. FAO genel müdürü, yardım eden ülkelerin geri kalmış ülkelerde tarım, altyapı ve eğitim alanında kullanılmak üzere 24 milyar dolarlık özel bir fon ayırmalarını istiyor.

Bu zirve de diğerleri gibi sonuçlanacak. Zirvede ne açlığa ne Afrika kıtasını kavuran AIDS vb. hastalıklara çare bulunabilecek. Çünkü açlık emperyalist dünya sisteminin sadece bir sonucudur. Çünkü dünya halklarını, ülkelerin yeraltı-yerüstü zenginliklerini sömüren, onları dayattığı yeni yıkım programlarıyla açlığa, sefalete, hastalığa, ölüme mahkum eden emperyalizmin kendisidir. Açlığı yokedebilmek de onun kaynağını kurutmakla mümkündür. Yani kapitalist sistemin tüm dünyadan silinmesiyle...

TMMOB 37. Genel Kurulu toplandı...**TMMOB'un yeri emekçilerin yanındır**

Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği 37. Olağan Genel Kurulu Ankara'da toplandı. 31 Mayıs, 1-2 Haziran tarihlerinde DSİ Genel Müdürlüğü Konferans Salonu'nda toplanan genel kurula TMMOB'ne bağlı 23 odadan delegeler katıldı.

İlk günün ağırlıklı gündemi, komisyon raporlarının okunması ve tartışılması oldu. İkinci gün ise tüzük değişikliği önerileri tartışıldı ve oylandı. 2003 yazında olağanüstü bir tüzük değişikliği genel kurulu önerisi reddedildi. TMMOB bütçesi ise 480 milyar olarak kabul edildi. Genel kurulun 3. günü "Devrimci Demokrat Mühendisler Grubu" ve "Çağdaş Mühendisler Grubu" olarak iki ayrı listeye girilen seçimleri ise devrimci demokrat liste kazandı.

Bir önceki dönemde Emek Platformu dönem sözcülüğü görevini üstlenen ve bu görevi de başarıyla yerine getiren TMMOB gerek onbinlerce üyesiyle, gerekse geçmişteki süreçte toplumsal muhalefet içinde oynadığı rolle ülkenin emek güçleri içinde önemli bir yer tutuyor. Ancak tüm ilerici, devrimci-demokrat güçlere yoğun bir şiddetin yanı sıra ideolojik ve politik bir saldırının atbaşı gittiği bu günlerde TMMOB da kendi örgütlülüğü içerisinde çalkantılar yaşıyor. Bu nedenle TMMOB'un 37. Genel Kurulu'nu toplarken, birliğin örgüt bütünlüğünü ve ilkelerini tanımayan, TMMOB'un emekten yana geleneklerine açıktan tavır alan İnşaat Mühendisleri Odası'ndaki yönetim değişikliği olumlu bir gelişmeydi.

Ancak yine de TMMOB bu genel kurulunu, geleceği açısından önemli birçok gündemi ve başlığı yeterince tartışmadan tamamladı. Bahsedilen ideolojik-politik saldırılar çerçevesinde ele alınması gereken AB ve mesleki akreditasyon gibi gündemler üzerinde yeterince ve canlı tartışmalar yaşanmadı. Oysa TMMOB içerisinde AB yanlısı güçlü bir eğilimin olduğu bilinirken, TMMOB'nin onlarca yıllık

"ulusal kalkınma" ve "planlama" politikaları tartışılır kalmaktadır. Yine bu AB yanlısı anlayışın yansıması olarak meslek şovenizmini ve elitizmini güçlendirecek bir akreditasyon (uyum) savunuculuğu ise "mühendislik kalitesi"ni yükseltmek adına Jeoloji

Mühendisleri Odası başkanınca kürsüden savunulabilmiştir.

Uluslararası tekellerin dünyayı kuralısızca sömürmesinin anayasası olarak MAİ ve GATTS anlaşmalarının önümüzdeki dönemde tüm emekçi

katmanlarda olduğu gibi mimar ve mühendisler arasında da yaratacağı yıkıma rağmen TMMOB, çalışma raporunda da görülebileceği gibi, net bir tutum alamamaktadır. Üye toplamının %40'a yakını işsiz veya meslek dışı işlerde çalışmak zorunda iken, işsiz mühendislerin sorunları da genel kurulda hemen hemen hiç ele alınmadı.

TMMOB'nin önümüzdeki zorlu dönemi aşmasının çözümü ise, üyesiyle güçlü bağlar kurması ve "meslek odası mı, demokratik kitle örgütü mü?" gibi anlamsız tartışmaları bir yana bırakması olacaktır. Bu tartışma özellikle anlamsızdır, çünkü TMMOB; üye alım koşullarından anlaşılabilirliği gibi kesinlikle bir "meslek odası"; fakat toplumsal harekette tuttuğu tarafla da bir emek örgütüdür. TMMOB ve odaların mesleki çalışmaları ve görevleri, onun halk çıkarları gözetilen politikaları ile çelişmemektedir. TMMOB ne AB'den gelecek demokrasi umuduna, ne de dar ve yer yer sosyal-şovenist sözde 'ulusal bağımsızlık'çı politik çizgisine mahkum değildir. TMMOB'un ana gövdesinin çıkarları işçi ve emekçilerin çıkarları ile iç içe geçmiştir. Çünkü işsizlik gibi, kuralısız sömürü gibi emeğin kölelik koşulları özellikle genç ve ücretli mühendis kitlesini tehdit etmektedir. Bu nedenle bir delegenin kürsüden, TMMOB'un anti-kapitalist bir mücadele hattında ısrar etmesini söylemesi umut vericiydi ve aynı zamanda TMMOB'un gerçek mücadele hattını özetliyordu.

TMMOB'a rağmen imzasını kullandılar!..**TMMOB'nin 175 örgütün AB Deklerasyonu konusunda basına ve kamuoyuna açıklaması**

Gazetelerin 6 Haziran 2002 tarihli sayılarında "175 kuruluşun ortak bir deklarasyon yayınlayarak Avrupa Birliği sürecine ilişkin görüşlerini açıkladıkları" haberi yer almakta ve Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'nin (TMMOB'nin) de bu deklarasyonu imzaladığı bildirilmektedir.

TMMOB Genel Kurulu 2 Haziran 2002'de sonuçlanmış, yeni seçilen Yönetim Kurulu da henüz görev dağılımı yapmamıştır.

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'nin (TMMOB'nin) ve 36. Dönem Yönetim Kurulu Başkanı Kaya Güvenç'in böyle bir deklarasyondan haberi olmamıştır.

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) ve 36. Dönem Yönetim Kurulu Başkanı Kaya Güvenç söz konusu toplantıya katılmamış, böyle bir deklarasyona imza atmamıştır.

TMMOB, çeşitli vesilelerle Avrupa Birliği ile ilişkilerimizi, meslek alanlarımızdaki gelişmelerden başlayarak değerlendirmiş ve özetle şu hususlara dikkat çekmiştir:

* Avrupa Birliği, ülkemizdeki krizlerden, milyonlarca işçinin, köylünün, emekçinin işsiz kalmasından, sanayinin çökertilmesi - tarımın yok edilmesi süreçlerinden, bu arada mühendislerin ve mimarların mesleki alanlarının daralmasından, vb.

gelişmelerden, siyasal iktidarlar, uluslararası sermaye kuruluşları IMF, Dünya Bankası, vb. ile birlikte müştereken ve müteselsilen sorumludur. Gümrük Birliği süreci bunun en çarpıcı kanıtıdır. Çünkü AB, ülkemizi bir pazar olarak görmektedir. Bu ve burada sayılamayacak kadar çok olan olumsuzluklara karşın, ülkemizin bir refah toplumu olmasını Avrupa Birliği'ne endekslemenin yanlısı ve yanıltıcı olduğunu düşünüyoruz.

* İnsan haklarının evrensel değerlerinin ve demokrasinin çağdaş kurallarının, ülkemizde bir an önce ve eksiksiz olarak hayata geçirilmesi bir zorunluluktur. Ancak bu konunun AB süreciyle eş anlamlı olarak ele alınmasını yadırgıyoruz.

Temel ve öncelikli sorun, halkımızın refah düzeyinin yükseltilmesinden, insan haklarının ve demokrasinin evrensel değerlerinin eksiksiz olarak hayata geçirilmesinden, emekten yana bir siyasi iradenin oluşması, ulusal politikalarımızın ve kalkınma planlarımızın yapılması ve bu hedeflere ulaşmak için de öncelikle kendi toplumsal dinamiklerimizin seferber edilmesidir.

Durumun kamuoyunun bilgisine sunulması için gereğini diliyoruz.

TMMOB Genel Sekreterliği
6 Haziran 2002

TMMOB 37. Olağan Genel Kurulu Sonuç Bildirgesi'nden...**TMMOB emekten ve halktan yana mücadelesini sürdürmeye kararlıdır!..**

(...) Genel Kurul, emperyalizmin yeni adı olan küreselleşme anlayışının mimarları olan ve başını ABD'nin çektiği emperyalist metropollerin, bütün dünyayı yeniden biçimlendirmeye çalıştığı bir dönemde toplanmıştır. ABD, tüm dünyayı kendi çıkarlarına bağımlı hale getirme uğraşı içindedir. ABD'nin çıkarlarından farklı düşünen ve davranan her ülke, her yönetim ve her halk yok edilmesi gereken "terörist" bir hedef olarak gösterilmektedir. Ortadoğu ülkeleri ve halkları, ABD ve yandaşlarının hedef tahtasındadır. Yugoslavya'nın parçalanması ve Afganistan'ın tarumarından sonra ABD destekli İsrail saldırıları ile Filistin halkının yaşama hakkı da yok edilmeye çalışılmaktadır.

Yıllardır haksız bir ambargo ile yoksulluğa, ilaşızlığa, gıdasızlığa mahkum edilen Irak halkının, yeni bir saldırının hedefi olacağı emperyalizmin sözcülerince pervasızca ifade edilmektedir. Bu koşullarda, İsrail ile askeri/stratejik ittifakını gittikçe güçlendiren ve bu ittifaktan Filistin halkının insanlık tarihinin en utanmaz saldırılardan birine maruz bırakıldığı günlerde bile taviz vermeyen; gittikçe daha fazla bir NATO Ordusu kimliği kazanan ve NATO içerisinde de önemli bir kara ordusu özelliğiyle öne çıkan; diğer yandan AGSK süreci ile AB'nin de emrine sunulmak istenen Türkiye, emperyalizmin bölgemize yönelik kanlı müdahalelerinde bir askeri operasyon gücü olarak kullanılmak istenmektedir.

Emperyalizm, küreselleşme adı altında dikensiz bir sömürü bahçesi yaratma girişimlerini dünya ölçeğinde ekonomik, siyasal ve ideolojik düzlemlerde de sürdürmektedir.

Emperyalizmin küresel ölçekte yürüttüğü yeniden yapılanma süreçlerinden Türkiye'yi en yakından ilgilendireni olan Avrupa Birliği bir sermaye örgütü olarak emperyalizmin bölgemizdeki belirleyici odağı olmaya soyunmuş durumdadır. Bu nedenle, Türkiye'nin AB ile ilişkileri de özellikle Gümrük Birliği ile belirginlik kazanan bir eşitsizlik taşımaktadır. Katılım Ortaklığı Belgesi'nde de açıkça yazıldığı üzere AB'ye entegrasyon süreci ekonomimizin IMF ve Dünya Bankası'na; siyasal karar mekanizmalarımızın da Brüksel'e havale edilmesi anlamı taşımaktadır. Türkiye'nin egemen sermaye çevrelerinin geleneksel eksik birikim sorunlarını aşmak üzere içerisine girmek için can attıkları Avrupa Birliği adaylık süreci mevcut eşitsiz gelişme koşullarında Türkiye ekonomisinin bütünüyle sömürgeleştirilmesi sonucunu doğuracaktır. Dolayısıyla bir yandan ABD diğer yandan AB eliyle müstemleleştirilmeye çalışılan Türkiye esas tarihinin en olumsuz dönemini yaşamaya aday olacaktır.

36. Dönem Çalışma Raporu'nda da belirtildiği gibi, "çalışma yaşamını düzenleyici kurullar ortadan kaldırılmakta, sosyal devlet tasfiye edilmekte, kamusal alanlar yok edilmekte, kamu varlıkları özelleştirme politikaları ile yok pahasına sermaye sahiplerine verilmektedir."

Yıllardır süregelen bir krizle boğuşan Türkiye, ekonomik krizin 2001 yılının Şubat ayında yoğunlaşan evresiyle, çok büyük bir küçülmeye uğramıştır.

Bu küçülme sürecinde:

- * Toplam üretim dörtte bir oranında azalmış,
- * Kişi başına oluşan milli gelir üçte birine yakın oranda düşmüş,
- * İşsizler ordusuna yeni milyonlar eklenmiş,
- * Her sekiz mühendis ve mimardan biri (elli binin üzerinde mühendis ve mimar) işsiz kalmış,
- * Çok sayıda işletmenin kapanması ya da el değiştirmesiyle önemli bir tekelleşme süreci yaşanmış,

* Bu tekelleşme sürecine paralel olarak pek çok alanda ülkemizin önemli işletmeleri düşük değerlerle yabancılara satılmıştır.

Yaşanan krizin doğurduğu büyük yoksullaşma Türkiye'yi tarihinde ilk kez gerçek bir açlık sorunu ile yüz yüze getirmişken, Türkiye ekonomisi yeniden tam da Türkiye egemen sermaye çevreleriyle birlikte krizin sorumluları olan IMF ve Dünya Bankası talimatları uyarınca, dış borçların ödenmesi; ekonomideki kamu varlıklarının daraltılması, küçülen ekonomi içerisinde emperyalist sermaye yatırımlarına daha çok yer açılması doğrultusunda yeniden düzenlemeye çalışılmıştır.

IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve Avrupa Birliği'nce talep edilen yasal düzenlemeler hiçbir ciddi tartışma ve değerlendirme sürecine girmeden çok hızlı bir biçimde TBMM'den geçirilmiştir. Nisan-Haziran 2001 döneminde, her biri büyük bir talan ve yıkım yasası olan Şeker, Tütün, Doğalgaz Piyasası, Kamulaştırma, Uluslararası Tahkim, Bankacılık ve Merkez Bankası yasaları yürürlüğe konulmuştur.

Bugün,

* Elektrik Piyasası, Doğalgaz Piyasası vb. düzenlemelerle ve tesis edilen kurumlarla, Enerji sektöründe kamu varlığı özelleştirme, varlık satışı, işletme hakkı devri vb. yöntemlerle hızla daraltılmaya çalışılmakta,

* Nitelikli Endüstri Bölgeleri Yasası, Yabancı Sermaye Yasası gibi yeni yapılan bir dizi yasal düzenleme ile yabancı sermayeye her türlü kamusal denetim ve sınırlama dışında toplumsal ve ekolojik maliyetleri ne olursa olsun kendi dilediği yere, dilediği biçimde yatırım imkanı tanınmak istenmekte,

* Tütün, Şeker yasası gibi yasalarla tarımsal üretim destekleri ortadan kaldırılarak, bunların yerine bir yanılısamadan ibaret olan Doğrudan Gelir Desteği politikası ikame edilmeye çalışılarak Türkiye tarımı adeta yok edilmeye çalışılmakta; Türkiye coğrafyası AB tarım üreticileri için büyük bir pazar haline getirilirken bu politikaların gerçek bir açlık sorunu riski taşıdığı görülememekte,

* Bu çerçevede kırsal kesime hizmet veren Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü'nün faaliyetleri daraltılmakta,

* Madencilik sektörünü ilgilendiren başka düzenlemelerin yanı sıra, halen TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülmekte olan "Maden Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı" değişiklik öngördüğü 10 yasa ile bir yandan bütün tarım topraklarımızı, mera alanlarımızı, ormanlarımızı, milli parklarımızı, tabiat parklarımızı, tabiat anıtlarımızı, sit alanlarımızı, ağaçlandırmaya alanlarımızı, kıyılarımızı, sulak alanlarımızı, su havzalarımızı, turizm bölgelerimizi alelade madencilik faaliyet sahası olarak görülmesinin önünü açmakta; bu konuda ilgili bilim ve meslek çevrelerinin ısrarlı çabalarına karşın önerileri gündeme alınmamakta,

* Diğer yandan, ham cevher ihracını teşvik ederek madencilik sektörümüzün bütünüyle uluslararası sermayenin denetimine geçmesi sürecini hızlandırmakta,

* Ülkemizin özellikle 80'ler döneminde içerisine girdiği genel politika süreçleriyle büyük bir uyum içerisinde yıllarca istismar edilmiş çevre alanı giderek daha fazla bir talan ve yağma alanı olarak yerli ve yabancı sermayenin hizmetine sunulmakta; bu nedenle çevre sorunlarına ilişkin ciddi bir politika oluşturulmamakta, mevcut yasal karmaşa, çevre örgütlenmesinin güçsüzlüğü, denetim ve yaptırım eksikliği gibi sorunlar ülkemizi bir ekolojik felaketin

eşiğine getirmekte,

* Anayasal bir hak olan insanların sağlıklı bir çevrede yaşama hakkı giderek daha fazla ihlal edilmekte, Yatağan Termik Santrali vakasından sonra Bergama halkının 10 yıldır bilim ve meslek çevreleriyle birlikte sürdürdüğü mücadele sonucunda kazanılmış olan mahkeme kararları hiçe sayılmakta,

* Ülkemizin son dönemde yaşadığı iki büyük depremin yıllardır sürdürülen rantçı politikalar nedeniyle büyük bir insani ve doğal yıkıma neden olmuş olmasına karşın bu politikalar hala sürdürülmekte; depremin neden olduğu büyük yıkım utanmazca yeni bir rant kapısı olarak görülmekte; hatta yaşanan yıkımdan hiç bir ders almayan zihniyet yapı üretim sürecinde kamusal denetimi ortadan kaldırmakta, kamusal denetimin özel şirketlere devri girişimleri sürmekte,

* Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı ile, bir yanda yerel yönetimlerin hizmet olanakları merkezi idarenin elinde toplanırken, diğer yandan yerel yönetimler uluslararası sermayenin faaliyetlerini daha da arttırmasına imkan verecek biçimde yeniden yapılandırılmakta; birer kamu hizmeti olan su temini ve çöp gibi hizmetlerin özelleştirilmesi hızlandırılmakta, öte yandan yerel yönetimlere devredilmesi planlanan eğitim ve sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi kurgulanmakta,

* Bir yandan kamu üniversiteleri tahrip edilerek, diğer yandan özel üniversitelere büyük kamusal kaynaklar transfer edilerek eğitimdeki özelleştirme süreci hızlandırılmakta; ayrıca YÖK yasasındaki değişiklikler ve tüm üniversitelere öğrencileri müşteri olarak gören bir zihniyetin egemen olmasını sağlamaya yönelik girişimlerle eğitim hizmeti bütünüyle bir pazar haline getirilmeye çalışılmakta,

* GAP kapsamında tarımsal projeler, sulama projeleri bütünüyle bölge ve proje bazında, İsrail, Hollanda, İspanya gibi yabancı ülkelere ve o ülkelerin firmalarına devredilmekte,

* Kamu İhale Yasası ve Yabancıların Çalışma İzinlerini düzenleyen yasa tasarısıyla yabancı mühendis ve mimarların ülkemizde çalıştırılmaları kolaylaştırılmakta,

* Hizmet Ticareti Genel Antlaşması (GATS) ile neredeyse bütün geleneksel kamu hizmeti alanları piyasalaştırılarak Türkiye hükümetinin verdiği sınırsız taahhütler uyarınca yabancı sermayenin istilasına açılmakta; özel olarak GATS Antlaşmasında Uzmanlık Gerektiren Hizmetler kapsamında değerlendirilen mühendislik mimarlık hizmetlerinin de halihazırda dünya pazarının yüzde 72'sini elinde bulunduran 4 büyük emperyalist ülkenin kontrolüne geçmesi sürecini beslemektedir.

* Tüm bu olumsuz gelişmelere karşın emekçi sınıfların onurlu mücadelesine mühendis ve mimarların katılımını örgütleyen TMMOB kırk yıldır sürdürdüğü emekten ve halktan yana mücadeleyi yine emekçi sınıfların tarihsel mücadelesi içerisinde sürdürmeye kararlıdır.

ÇÜNKÜ, TMMOB 37.GENEL KURULU

* EŞİTLİKÇİ VE ÖZGÜRLÜKÇÜ BAŞKA BİR DÜNYANIN MÜMKÜN OLDUĞUNUN,

* EŞİTLİKÇİ VE ÖZGÜRLÜKÇÜ BAŞKA BİR TÜRKİYE'NİN MÜMKÜN OLDUĞUNUN,

* TÜRKİYE'NİN KAYNAKLARININ PLANLI BİR ŞEKİLDE DEĞERLENDİRİLMESİYLE

ARTACAK OLAN TOPLUMSAL ÜRETİMİMİZİN BU ÜLKENİN TÜM İNSANLARINA İNSANCA BİR YAŞAM SAĞLAMAYA YETER DÜZEYDE

OLDUĞUNUN, BİLİNCİNDEDİR. (...)

Almanya'da paralı eğitime ve eğitimde özelleştirmeye karşı kitlesel eylemler...**“Eğitim meta değildir!”**

Almanya'nın Kuzey Ren Westfalya (NRW) eyaletinde üniversite gençliği haftalardır ayakta. Yüksek öğrenim gençliği eyalet hükümetinin 2003 yılından itibaren üniversitelerde harç uygulamasına yönelik planlarına karşı haftalardır eylemli tepkilerini ortaya koyuyorlar.

Eyaletteki hemen tüm üniversite ve yüksekokullarda öğrenciler şehir merkezlerine, eyalet parlamentosuna doğru yürüyüşler düzenliyor, üniversiteleri ve parti binalarını işgal ediyor, dersleri boykot ediyorlar. Bunların yanında iş ve işçi bulma kurumuna giderek kendilerini işsiz olarak bildiriyorlar. Eyalet hükümetine, yerel politikacılara protesto e-mail ve kartları gönderiyorlar. İmza kampanyaları gibi bir dizi değişik protesto biçimleri ile harç saldırısını protesto ediyorlar.

Paralı eğitim saldırısına karşı yaygın eylemlilik

İşte son haftalarda yaygınlaşan eylemlerden bazıları:

* Wuppertal kentinde yüksek öğrenim gençliği 24-31 Mayıs tarihleri arasında boykot eylemindeydi.

* Bielefeld Üniversitesi'nde 1 haftalık boykotun ardından 4 bin kişi paralı öğrenimi protesto etmek için şehir merkezine yürüdü.

* Essen Üniversitesi'nde öğrenciler boykota giderek kampüste çadırlar kurdu.

* 28 Mayıs'ta Köln Üniversitesi genel öğrenci toplantısında “eğitim pazarda satılan meta değildir, aksine temel ve insani bir haktır, bu çerçevede zorunlu bir kamu hizmetidir” denilerek, eğitim harçlarının sınıfsal eşitsizliğin bir yansıması olduğu ve sadece elit eğitimi teşvik ettiği vurgulandı. Ardından, tüm harç planlarının geri alınması, yüksekokul yasasında paralı eğitimin resmen yasaklanması; öğrenci kantinleri, yemekhane ve yurtları için ayrılan ödeneklerin kısıtlanmaması; "Kalite anlaşması" çerçevesinde 2 bin personelin işyerinin yokedilmesi tasarılarından vazgeçilmesi ve çalışanların haftalık çalışma saatlerinin 40'a indirilmesi talepleriyle boykot ilan edildi.

6 Haziran günü ise öğrenimin paralı olmasına ve üniversitelerin ticarethaneye dönüştürülmesine karşı 5 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleşti. Üniversitede süren boykota 6 Haziran'da Köln'deki diğer yüksekokullar da katıldı.

* Aynı gün Siegen, Münster, Paderborn'un yanı sıra, Kuzey Ren Westfalya eyaleti dışında kalan Trier'de de yüksekokullarda boykot başladı.

* Haziran ayında Dortmund, Bochum, Bonn, Aachen, Düsseldorf, Niederrhein üniversitelerinde yapılan genel öğrenci toplantılarında boykot kararları alındı. Öğrenciler derslere girmediler ve kampüslerden kent merkezlerine yürüdüler.

* 5 Haziran'da Münster'deki tüm üniversite ve yüksekokullarda 1 haftalık boykot kararı alındı. Öğrencilerin bu boykotu profesörler ve doçentler tarafından da destekleniyor. 13. sömestriden sonra ödenmesi planlanan 650 Euro, Münster'de okuyan öğrencilerin %27'sini kapsıyor.

* 4 Haziran'da Aachen'de okuyan öğrenciler, öğrenimin paralı olması ile birlikte eğitim sisteminin sadece zenginlerin okumasına olanak tanıdığını; yüksekokullarda zaten sayıları giderek azalan yoksul ve emekçi çocuklarının yeni saldırıların ardından eğitim yapabilmemesinin iyice zorlaşacağını söyleyerek, paralı eğitime karşı çıktıklarını bildirdiler ve bir dizi

eylemin yanında boykota gittiler.

* Düsseldorf'ta 1700 öğrencinin katıldığı toplantıda ezici çoğunluğun aldığı karar çerçevesinde öğrenciler 4 Haziran tarihinde boykota gittiler. Öğrenciler günlerdir değişik eylemlerle paralı öğrenimi protesto ediyorlar. Onlarca öğrenci sosyal yardım dairesine giderek kendilerinden harç olarak istenilen 650 Euro'yu ödeyebilmek için yardım talep ettiler. 500'ün üzerinde öğrenci eyalet parlamentosu önünde korsan bir gösteri koydu. Bir politik bilimler profesörü öğrencilerine Deutsche Bank şubesinde 30 dakikalık korsan ders verdi.

"Karşı çıkmayan satılır"

Üniversite gençliği, Mayıs ayında başlayan ve Haziran ayına devrilerek süren protesto eylemlerini, 8 Haziran günü "Karşı çıkmayan satılır" şiarı altında onbinlerce kişinin katıldığı çoşkulu ve renkli bir yürüyüş ile taçlandılar.

Eyalet başkenti Düsseldorf sokaklarında sel gibi bir gençlik kitlesi aktı. Polisin verdiği bilgiye göre 20 bin, düzenleyicilerin verdiği rakamlara göre 80 bin kişilik bir gençlik ordusuydu akan.

Yürüyüş çağrısını yapan "Education not for sale" (Eğitim satılık değildir) inisiyatifinin yanında, Üniversiteler Öğrenci Temsilcilikleri (Asta), Paralı Eğitime Karşı Eylem Birliği, Anti-kapitalist kortej, küreselleşme karşıtı Attac, Eğitim ve Bilim Sendikası GEW, Hizmet Sendikası ver.di, Orta-öğrenim Eyalet Öğrenci Temsilcilikleri katıldılar.

Taşıdıkları dövizlerle, pankartlarla, dağıtılan bildirilerle, atılan şiarlar ve yapılan konuşmalarla harç uygulamaları, eğitimde özelleştirmeler ve kısıtlamalar, Kuzey Ren Westfalya eyaletinde iktidarda bulunan sosyal demokrat SPD ve Yeşiller hükümeti protesto edildi.

8 Haziran'da gerçekleşen büyük görkemli yürüyüşün ardından yükseköğrenim gençliğinin eylemleri hızını kesmeden, tersine daha da radikalleşerek sürüyor. Öğrenciler boykota devam kararlarının yanında, protesto eylemlerini üniversite işgalleri, parti binalarını işgaller, korsan gösterilerle sokakları ve rayları işgal ederek trafiği saatlerce kapatma gibi eylemlerle sürdürüyorlar. Düsseldorf Üniversitesi öğrencileri, 18-21 Haziran tarihleri arasında boykot ilan ederek, aynı günlerde kararın tartışılacağı eyalet parlamentosu önünde eylemlerini sürdürme kararı aldılar.

Kuzey Ren Westfalya eyaletinde, 2003 yaz sömestrisinden geçerli olmak üzere, öğrencilere her sömestri ödenen normal sosyal aidatın yanında şimdi de 50 Euro öğrenim ücreti ödeme zorunluluğu getiriliyor. Bunun dışında normal öğrenim süresini 4 sömestri aşanlardan ve ikinci bir bölümü okuyanlardan 650 Euro alınacak.

Kuzey Ren Westfalya'da ilk, orta ve lise öğreniminde yaklaşık 2.8 milyon öğrenci bulunuyor. 500 bin öğrenci de üniversite ve yüksekokullarda öğretim görüyor. Üniversite ve yüksekokul öğrencilerinin yaklaşık yüzde 70'i öğrenim görürken çalışmak zorunda kalmaktalar. Bu yeni uygulama ile çalışmak zorunda kalan öğrencilerin öğrenimlerini tamamlamaları daha da zorlaşacak. Öğrenimini sürdürmek için öğrenciler çalışmak zorunda kalacak, böylece de öğrenimleri uzayacak, öğrenimleri uzadığı için de (bunun 4 sömestriyi bulması halinde) öğrenciler 650 Euro ek harç ödemek zorunda bırakılacaklar vb.

Öğrenime yeni başlayacaklardan alınması düşünülen 50 Euro'luk harç ise ilk etapta çok az gibi görünse de, paralı eğitimin ilke olarak uygulamaya konulmasının, böylece meşrulaştırılmasının ilk adımı olacağı için ardından bu miktarın sürekli artacağı kesin. Ayrıca öğrencinin bölüm değiştirmesi durumunda da yine 650 Euro harç ödemesi gerekecek.

Sosyal demokrat ve Yeşiller hükümeti ayrıca, eyalet bütçesinde oluşan 1.4 milyar Euro'luk açığın yaklaşık 120 milyon Euro'sunu, üniversitelere ayrılan bütçelerin kısıtlanmasıyla ve öğrencilerden alınacak harçlar ile kapatmayı planlıyor.

Eyalet bütçesindeki sözkonusu boşluk ise, eyalet hükümetinin 2001 yılında tekeli sermaye gruplarına 3.2 milyar Mark geri ödeme yapması ile oluştu. Federal maliye bakanlığınca, tekeli büyük işletmelere, zarar etmeleri durumunda bunu vergilerinden sınırsız olarak düşürebilmeleri için büyük kolaylıklar tanındı. Bunun üzerine Kuzey Ren Westfalya eyaleti Maliye Bakanlığı, örneğin Bayer ilaç tekeline, ödedeği verginin 500 milyon Markını gerisin geri iade etti. Ayrıca 1.4 milyar Mark Alman Telekomu'na, 800 milyon Mark elektrik kurumuna, yarım milyonun üzerinde bir tutar ise telekomünikasyon tekeli Vodafone'a geri ödendi. Her kapitalist ülkede olduğu gibi Almanya'da da sermayeye aktarılan kaynakların yarattığı açıklar emekçilerin cebinden karşılanıyor. Eğitim harçları ve paralı eğitim saldırısı da bunun bir parçası.

Kuzey Ren Westfalya eyalet hükümeti, Dortmund-Düsseldorf arası işleyecek olan ve sadece 2-3 dakikalık daha hızlı bir ulaşım anlamına gelecek olan anlamsız bir prestij projesi durumundaki tren hattı "transrapid" için milyarlarca Euro harcıyor. Yine olimpiyatlara kendisini önerebilmek için büyük harcamalar yapıyor. Eyalet bütçesindeki dev açıklar da böylece oluşuyor. Yani büyük tekellere yasalarla büyü meblağlar tutan vergi hediyeleyi yapıırken, boşalan kasaları yeniden doldurmak için işçi ve emekçiler soyuluyor.

Eğitim ve sağlık sektörünün bütçe sorunları, sosyal alanda kısıtlamalar, kamu alınında özelleştirmeler ve nihayet işten atmalar ile çözülmesi planlanıyor. Hükümet son paralı eğitim saldırısı ile işçi ve emekçi çocuklarının ceplerine ellerini sokarken, bu sektörde yapılan kısıtlamalardan dolayı üniversitelerde, kantinlerde, yemekhanelerde, yurtlarda çalışan binlerce emekçiyi de işten atmaya hazırlanıyor. Böylece 200 milyon Euro'luk bir kazanç elde etmeyi hedefliyorlar.

Şimdiye değin zaten kitaplar, öğrenim için gerekli araç-gereçler, yaşamak için gerekli olan temel maddeler öğrencilerin yüzde 75'inin öğrenimini çalışarak finanse etmesini zorluyordu. Bu ise birçok öğrencinin öğrenimini ancak daha fazla sömestride tamamlayabilmesine neden oluyordu.

Öğrenciler ağızına kadar dolu amfilerde ortaçağdan kalan öğrenim materyalleriyle öğrenim yapmak zorunda kalırken, öğretim görevlileri giderek daha çok serbest piyasanın sponsorluğuna bağlanıyor. Böyle olunca onlar da halkın çıkarlarından daha çok kopuyorlar ve bağlandıkları sermaye sınıfının çıkarlarına göre öğrenci eğitiyorlar. Sermaye ise her zaman olduğu gibi sadece kâr getiren şeylere ilgi duyuyor. Kim öğrenim yapmak istiyorsa, para da kazandırabilmeli. Yani öğrenim yine elitler için geçerli olurken, işçi ve emekçi çocukları için giderek lüks bir alan halini alıyor.

Paralı eğitime karşı öfke orta öğrenime de yayılıyor...**Hamburg'ta orta öğrenim gençliği alanlardaydı**

Almanya'nın Hamburg eyaletinde Hıristiyan Demokrat Parti CDU ve faşist Schill partisinden oluşan sağcı senato, yeni bir yüksek öğrenim yasası hazırlıyor. Hazırlanan bu yeni yasa paralı eğitim ve okuldan atılmayı kolaylaştırma gibi maddeleri içeriyor. Üniversite öğrencileri bu gerici saldırıya karşı bir haftalık bir eylem planladılar. Büyük bir olasılıkla eylemler boykotla sürecek.

Liberal parti FDP'nin okullardan sorumlu bakanının öğrenim sahasında kısıtlamalara gidileceğini açıklaması üzerine, Hamburg'da orta öğrenim gençliği de mücadele alanlarına çıktı. Eğitim alanında kısıtlamalara gidilmesi Pazartesi günü onbinlerce öğrenci, veli ve öğretmen tarafından protesto edildi, "Alev ve ateş olimpiyatlar için değil, alev ve ateş eğitim için" şiarı altında tüm kente yayılan eylemlilikler yaşandı. Şehrin değişik semtlerinde veya okul önlerinde toplanarak yürüyen göstericiler izleyenleri de protestolarına katılmaya çağırdı. Bunda büyük başarı da elde edildi.

Şehrin değişik yerlerinde başlayan 14 yürüyüş kolu, yıldız yürüyüşü ile miting alanına ulaştıklarında, kitle 70 binin çok üzerindeydi. Protestocular okullardan sorumlu eyalet bakanının istifasını istediler.

BİR-KAR öğrenci gençlikle omuz omuza...

Kuzey Ren Westfalya yükseköğrenim gençliğinin haklı ve meşru taleplerini desteklemek için bizler de 8 Haziran'da Düsseldorf'ta alanlardaydık..

Dünya halklarını yoksulluğa, açlığa mahkum eden DTÖ'nün GATS anlaşması ile sürdürdüğü kapsamlı ve yoğun saldırıların bir ayağını oluşturan eğitim sektöründe kısıtlamalara, özelleştirmelere, paralı eğitime karşı öğrenci gençlik ile omuz omuza yürüdük. Yürüyüş boyunca, "Kamu eğitimi özelleştirilmek isteniyor!", "Eğitim meta değildir!" içegi taşıyan ve yerli ve yabancı işçiler öğrenci gençliğin sürdürdükleri mücadeleyi destekleme çağrısı yapan BİR-KAR imzalı Almanca bildirileri dağıttık.

Paralı eğitime karşı Kuzey Ren Westfalya eyaletinde başlayan ve yoğunlaşan öğrenci eylemleri giderek Almanya'nın diğer eyaletlerine yayıldı. İspanya, Belçika, Avusturya gibi diğer Avrupa ülkelerinde de aynı amaçla protesto gösterileri gerçekleştirilmektedir.

Avrupa'da öğrenci gençliğin işçi ve emekçilere dönük saldırısının bir parçası olan paralı eğitim saldırısına karşı yükselttiği bu haklı mücadeleye her yerde sahip çıkmalı, desteklemeli ve katılmalıyız.

BİR-KAR/Kuzey Ren Westfalya

Avusturya'da öğrenci eylemleri

Paralı öğrenim ve eğitimde özelleştirmeler, sadece Almanya'nın değil fakat tüm Avrupa'nın gündemi durumunda. Örneğin İspanya uzun zamandır buna ilişkin eylemlerle çalkalanıyor. Önümüzdeki hafta Sevilla'da yapılacak AB zirvesinin temel gündemlerinden birini de yine bu konu oluşturuyor.

Paralı eğitim uygulamasına karşı protestoların yükseldiği ülkelerden biri de Avusturya oldu. Avusturya'da tüm Nisan ayına boykotlar damgasını vurdu. Sadece eğitimin paralı hale getirilmesine değil, yeni Üniversiteler Yasası'na karşı da protestolarda bulunan üniversite gençliği yalnız değildi. Öğretim üyeleri de aynı nedenle boykotta bulundular. Öğrenciler ve eğitim görevlileri, paralı öğrenimin kaldırılması, bu arada yabancı öğrencilere de yerli öğrencilerle yasal eşitlik sağlanması taleplerini ileri sürdüler.

Avusturya'da öğrenim geçen yıldan beri paralı hale getirildi. Öğrenciler 363.36 Euro harç ödüyorlar. Yabancı öğrencilerden ise bu miktarın tam iki katı alınıyor. Sadece öğrenimin paralı olması değil, buna bağlı olarak yeni üniversite yasası ile üniversitelerin demokratik yapıları da yokedilmek isteniyor. Buna karşı 24 Nisan'da profesörler, eğitim görevlileri, öğrenciler tüm Avusturya'da yürüyüşler yaptılar. Aynı tarihte başkent Viyana'da 20 bin öğrenci, üniversitelerde araştırma yapmanın güçleşmesini ve eğitim düzeyinin düşmesini protesto için boykot yapan öğretim üyeleriyle dayanışma için boykota gitti.

Bu protesto gösterisi, 1997 yılındaki yükseköğrenim gençliğinin eylemleri ve 1994 yılında hükümetin tasarruf paketine karşı yürüyen 50 bin öğrencinin katıldığı eylem dışta tutulursa, orta öğrenim gençliğinin en kitlesel ve tüm eğitim kurumlarıyla ortak hareket ettikleri bir eylem oldu.

Eylem TİS görüşmelerinin sürdüğü İG Bau üyesi inşaat işçilerinin, hizmet sektörü ver.di sendikası üyesi kamu emekçilerinin, posta çalışanlarının da sembolik desteği anlamlıydı. Ayrıca öğrenci temsilciliği bu eylemde önemli bir rol oynadı. Eylem sermayenin ve hükümetinin saldırılarına karşı koymanın örgütlü ve birlikte mücadele etmekten geçtiğini bir kez daha açıkça gösterdi.

Hamburg'da öğrenci sayısının artmasına rağmen öğretmenlerin sayısı azalıyor. Örneğin, emeklilik yoluyla boşalan öğretmenlerin yerine yenileri getirilmiyor. Senatonun özelleştirme planları çerçevesinde 30 Haziran'da okullar emlakçılara verilecek. Senato bunlardan 20 milyon Euro kazanç elde etmeyi planlıyor. Daha şimdiden bir okul satıldı, diğerinin 1. katı McDonalds'a kiralandı. Önümüzdeki 2 yılda meslek ve çırak okulları, sermaye çevreleriyle işbirliği yapılarak özelleştirilecek. Kamu okulları yerine özel okulların tartışıldığı 2006 yılında olimpiyatlara aday olan Hamburg senatosu öğrencilere 3. spor dersi sözü verdi. Bununla spor öğretmeni yerine, verilen mabuzlarla öğrenciler özel spor kulüplerine gönderilecek.

Berlin: Paralı eğitime karşı 30 bin kişi yürüdü

Almanya'da onbinlerin katılımıyla gerçekleşen kitle gösterileri yayılarak devam ediyor. Metal ve inşaat sektöründe gerçekleşen gösteri ve grevlerin ardından bu kez de öğrenci gençlik meydanlara çıkmış durumda. 12 Haziran'da Berlin'de Eğitim ve Bilim Sendikası'nın çağrısı üzerine yapılan gösteriye 30 binin üzerinde öğrenci, öğretmen ve veliler katıldı. Buradaki gösteriye paralel olarak, ana okullarında yapılan kısıtlamalara ve özelleştirmelere karşı yapılan salon toplantısına 15 binin üzerinde hizmet sektöründe çalışan emekçi katıldı. Her yıl düzenlenen bu toplantıya hiçbir zaman bu kadar katılım olmamıştı. Salona sığmayan binlerce emekçi dışarıda kaldı.

Mayıs ayında emperyalist dünyanın başı haydut Bush'u ağırlayan Berlin sokakları, 25 Haziran'da, Alman Sendikalar Birliği (DGB), Eğitim ve Bilim Sendikası (GEW), Ver-di Sendikası'nın çağrısı üzerine, paralı eğitime, eğitimde yapılan kısıtlamalara, hizmet sektöründe kısıtlamalara ve özelleştirmeye karşı yeniden onbinlerin katılacağı bir gösteriye tanıklık edecek.

BİR-KAR/Berlin

Emperyalist savaşa karşı eylem...**Cenevre'de öfkeli protesto yürüyüşü**

pankart ve dövizler taşındı. BİR-KAR olarak bizler de bu yürüyüşte yerimizi aldık, materyallerimizi kullandık, pankartımızı açtık. Oldukça canlı geçen yürüyüşe 2 bin kişi katıldı. Bu sayı beklenenin altındaydı, geçmişteki yürüyüşlere çok daha güçlü katılımlar olmuştu.

Türkiyeliler'in eyleme katılımı her zamanki gibi çok azdı. Yürüyüş boyunca savaş ve ABD karşıtı sloganlar öne çıktı. Yürüyüşün başlangıç ve bitiş yerlerinde savaşı teşhir eden ve Filistin halkıyla dayanışmayı ifade eden mesajlar verildi. Yürüyüş olumlu bir havada sona erdi.

Kahrolsun emperyalist savaş!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Filistin'de emperyalist destekli siyonist katliam ve kıyım devam ediyor. Katliama seyirci kalan emperyalistler ikiyüzlü bir tutumla gelişen kitle hareketinin önünü de almaya çalışıyorlar. Fakat tüm engellemelere rağmen Siyonist İsrail çeşitli eylem ve etkinliklerle protesto ediliyor, her yerden Filistin halkıyla dayanışma şiarları yükseltiyor.

Bugüne kadar emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı bir dizi eylem ve etkinliğe sahne olan İsviçre'nin Cenevre kentinde son olarak 8 Haziran'da kitlesel bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş için önden iyi bir hazırlık yapıldı. Eylem birçok kurum ve kuruluşun desteğiyle organize edildi. Yaygın bir şekilde afiş, bildiri, çağrı metinleri kullanıldı. Gazetelere ilanlar verildi.

Yürüyüşte ABD-İsrail savaşını teşhir eden, Filistin halkıyla dayanışmayı öne çıkaran

BİR-KAR/Cenevre

Sefaköy İşçi Kültür Evi açılmadan kapatıldı...**Korkuyorlar!..**

Yaygın ve etkin ön çalışmayla duyurulduğu gibi, Sefaköy İşçi Kültür Evi (IKE) 9 Haziran'da açılışını yapacaktı. Ne var ki açılmadan kapatıldı. Her zaman olduğu gibi sermayenin kolluk güçleri bir takım keyfi gerekçeler buldular kapatmak için. Ama bizler bunun, tıpkı Kurtköy İşçi Kültür Evi'nin keyfi biçimde kapatılmasında olduğu gibi, gerçek nedenini çok iyi biliyoruz. Devrimci bir kültür kuruluşunu daha açılışını bile yapmadan kapatıyorlar, çünkü korkuyorlar!..

Korkmakta da haklılar. Çünkü İşçi Kültür Evi işçi sınıfı ve emekçilerin kendi kültürlerine sahip çıkmalarını ve geliştirmelerini sağlayacak, böylece yarınları için savaşıma bilinci kazandıracak bir mevzidir. Yani işçi sınıfının iktidara yürüyüşünün kültürel bir mevzidir. Bu durumda sermayenin korkusu son derece anlaşılırdır.

Açılış çalışmaları bile onları korkutmaya yetti

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin açılışı öncesinde yoğun bir emek harcandı ve bu emek karşılığını buldu. Henüz mekanın boyası yapılırken, bölgedeki işçiler, emekçiler, hatta esnaf tarafından azımsanmayacak bir ilgiyle karşılandı. Bu ilgi daha çok, bölgede bu tür kurumlara duyulan ihtiyaç ve özlemden kaynaklanıyordu

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin açılışını duyuran özel sayının dağıtımında, dağıtımı yapan arkadaşları coşkulandıran yoğun bir ilgi vardı. Aynı ilgi ve coşku açılış afişlerinin yapılışı sırasında da yaşandı. Her iki çalışma da yaygın ve etkin bir biçimde yapıldı. Bu

kadarı bile sermayeyi korkutmaya yetti.

Kapatma terörü ve üç arkadaşımızın gözaltına alınması, açılış tarihinden iki gün öncesinde gerçekleşti. Kapatmanın ve gözaltıların hiçbir hukuki dayanağı yok. Peki nasıl bir dayanağı var? Bu sorunun yanıtı yeterince açık. Nasıl ki gözaltında kaybetmenin, "faili meçhul" cinayetlerin dayanağı sınıflar savaşıymısa, bu saldırının nedeni ve dayanağı da aynıdır. Çünkü İşçi Kültür Evleri sınıflar savaşımının bir mevzidir. Sefaköy'de bu mevzi kazanılmak üzereydi. Bu, işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye sınıfına karşı mücadelede bir mevzi elde etmeleri anlamına geliyordu.

Kapatmak için kapıya taktıkları mühürlü gerekçe kağıdında yazılanlar son derece gülünç: "İzinsiz kahvehane işletileceği..." Nitekim birkaç gün sonra kapıya yeni bir mühürlü kağıt asmak zorunda kaldılar. Açılış günü, kapıda mühürlü kağıt olmasına rağmen, bölge yoğun bir polis ablukası altına alınmıştı. 100'e yakın sivil ve resmi polis, akrep denilen zırhlı araçlarıyla bölgede konumlanmışlardı. Bu konumlanış gözdağı vermek içindi kuşkusuz. Ama bu gözdağı verme kaygısının altında da korkuları yatmaktaydı.

"Bize türkülerimizi söyletmiyorlar..."

Arabaşlığa çıkardığımız bu dize, yıllarca zindanda yatmış Nazım Hikmet'in kapitalistlerin korkusunu anlattığı şiirinden alınmıştır. Bu korku yüzündendir ki, Nazım vatandaşlıktan

çıkarılmış, sürgünde yaşama veda etmiştir. Asırlar boyu halkının yanında olan sanatçılar katledilmişler ya da ağır baskı ve işkence altında tutulmuşlardır. Nesimi'nin derisini yüzüp Pir Sultan'ı darağacına gönderenlerle, devrimci sanatçıları işkenceden geçirip, zindanlara atan ve katledenler aynı sömürücü sınıfsal soydan gelmektedir.

Sadece yaşadığımız coğrafyada değil, dünyada da bu böyledir. Bulgaristan'da Vastparov'u asıp Şili'de Victor Jara'yı katleden de aynı sömürücü sınıftır.

Sömürücüler sadece baskı ve zorbalıkla yetinmiyorlar. Yığınları alıklaştırıp yozlaştırmak, böylece kendi sınıfsal özlerine yabancılaştırmak amacıyla, sözümona kültürel ve sanatsal bombardımana tutuyorlar. İşçi ve emekçiler bu alanda da tam bir kuşatma altında tutuluyorlar. IKE bu kuşatmayı yarmayı amaçlayan ve bunu başarabilecek potansiyele sahip bir mevzidir. Sermaye sınıfı, İşçi Kültür Evleri'nin bu kuşatmayı yarmayı başarılmasından korkuyor. Bu korkuyla saldırganlaşıyor.

Sefaköy'de bu mevzinin açılmadan kapatılması, sermayenin bunu ne kadar çok önemseydiğini gösteriyor. Biz de önemsiyoruz ve bu mevziyi sınıfa kazandıracğız...

Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları

Sefaköy İşçi Kültür Evi'ne keyfi kapatma...**Saldırı işçi sınıfına ve emekçileredir!..****Basına ve Kamuoyuna...**

Sermaye devletinin muhalif gördüğü tüm kurum ve kuruluşlara baskı ve terörü devam ediyor. Bunun son örneği Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin keyfi ve uyduruk gerekçelerle kapatılması ve kurumda bulunan üç arkadaşımızın gözaltına alınması şeklinde yaşanmıştır.

Sermaye devleti, işçi sınıfı ve emekçileri denetim altında tutmak ve sindirmek için kendi yoz kültürü ile bireyselliğe, bencilliğe ve örgütsüzlüğe mahkum etmeye çalışmaktadır. Burjuva kültürünün yozluğuna karşı sınıfın alternatif kültürünü yaratma iddiasıyla kurulan Sefaköy İşçi Kültür Evi açılış tarihinden iki gün önce, 7 Haziran 2002 tarihinde saat 16:00'da (mesai bitimine yakın) Küçükçekmece Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı sivil polislerce basılarak kapatıldı. Kapatılma gerekçesi ise "İzinsiz kahvehane açılacağı" gibi hiçbir gerçekliği olmayan ve tamamıyla keyfi bir gerekçedir. Kapatılma sırasında Sefaköy İşçi Kültür Evi'ne ait afiş, bildiri ve davetiyelere yasadışı ilan edilerek el konulmuştur. Ayrıca kapatılma sırasında Muharrem Kurşun, Doğu Cem Gümüş, Ender Yemencioğlu isimli arkadaşlarımız gözaltına alınmış, kabadayak işkencesine maruz kalmışlardır. Arkadaşlarımız bir gün sonra savcılıktan serbest bırakılmıştır.

Aynı zihniyet Kurtköy'de kurulan İşçi Kültür Evi'nin keyfi ve hukuksuz bir şekilde kapatılması sırasında da kendini göstermiştir.

Tüm bu baskı ve terör uygulamaları yetmiyormuş gibi Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin açılış tarihi olan 9 Haziran'da mahalle devlet güçlerinin sivil-resmi polisleri ve zırhlı araçlarıyla abluka altına alınmış, tüm mahallede tam bir terör estirilmiştir.

Tüm bu uygulamalarla yapılmak istenen mahalle halkını terörize ederek sindirmektir.

Kapatılmak istenen; işçi sınıfının dayanışması ve öz kültürünün yaratılması için kurulan mevzidir!

Kapatılmak istenen sınıfsız, sınırsız, sömürsüz ve savaşımsız bir dünya kurma çabasında olan sosyalist düşüncedir!

Bu saldırı işçi sınıfına ve ezilen halklara yönelik bir saldırdır.

Biz Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları olarak, işçi sınıfına yönelik iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel saldırılara karşı sessiz kalmayacağımızı bir kez daha haykırıyoruz!

Çünkü bu dava sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm davasıdır!

Hiçbir güç; mevzilerimizi kapatarak, terör uygulayarak, işkence yaparak bizi bu irade ve bakıştan alıkoymamaz.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları

Mamak İKE'de Nazım Hikmet ve Ahmed Arif anması...

9 Haziran Pazar günü işçi sınıfının ve halkların kardeşliğinin, tüm ezilenlerin ozanı olan iki şairimizi andık. Nazım'ın otobiyografisiyle başlayan etkinlik, iki şairin yaşam ve sanatlarını anlatan bir konuşmayla devam etti. Nazım'ın bir paşa torunu oluşu, Ahmed Arif'in ise emekçi kökenli bir aileden gelmesi, ancak her ikisinin de ezilenlerin sesi olmaları vurgusu yapılırken, konuşmayı yapan arkadaşın Ahmed Arif'in 33 Kurşun şiirinin öyküsünü anlatmasının ardından şiir okundu. Nazım'ın Tanyası ve Ahmed Arif'ten şiirler ve türkülerle etkinliğimiz sona erdi.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Tuzluca'yır Lisesi'nde 1. Bahar Şenliği

Sermayenin gençliğe yönelik saldırılarının her geçen gün arttığı ve gençliği teslim alma çabalarının hızlandığı bir süreçte, okulumuzda süreci kazanmak için çalışıyoruz. Tuzluca'yır Lisesi Ankara Liseli Gençlik Platformu olarak düzenin tüm saldırılarına karşı mücadele etmeyi sürdürüyoruz.

Bu çerçevede Tuzluca'yır Lisesi Öğrenci Temsilciliği'nin düzenlediği ve bu yıl birincisi yapılan Bahar Şenliği'nin örgütlenmesi için aktif olarak çalıştık. 5-6-7 Haziran tarihlerinde düzenlenen ve geniş katılımın sağlandığı şenliğin ilk günü, şenliğin önemine değinen ve yapılan çalışmaları anlatan bir konuşma yapıldı. Öğrencilerin resimlerinden oluşan sergi ile okul öğrencilerinin düzenlediği müzik dinletisi sunuldu.

2. gün, Nazım Kültür Evi'nin Nazım Hikmet'le ilgili hazırladığı dia gösterimi yapıldı. Etkinliğe öğrencilerin Nazım Hikmet ve Ahmed Arif'ten okudukları şiirlerle devam edildi.

3. gün şenliğe 400 civarında öğrenci katıldı. Müzik öğretmeninin söylediği türkülerin ardından öğrenciler ve veliler birarada halay çektiler. Okulun halk oyunları, semah grubu ve müzik gruplarının gösterileriyle devam eden şenlik programında Mamak İşçi Kültür Evi müzik topluluğu da yer aldı.

Bizler de Ankara Liseli Gençlik Platformu imzalı "AOBP-ÖSS kaldırılın, herkese sınavsız üniversite hakkı!", "YÖK yasa tasarısı meclisten geri çekilsin!", "Okulların kapıları işçi ve emekçi çocuklarına kapatılamaz!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" yazan kuşlarımızı son günkü etkinlikler sırasında yaptık.

ALGP/Tuzluca'yır Lisesi

Teslimiyetçi platforma yönelik eleştiriye tahammül edemiyorlar...

“Yurtsever Gençlik”ten zorbalık!..

Çukurova Üniversitesi'nde 10 Haziran günü *Yeni Demokrat Gençlik* (YDG) standına *Yurtsever Gençlik* tarafından bir saldırı gerçekleştirildi. Saldırı teslimiyetçi platformun acizliğini bir kez daha

kanıtlarken, platformlarını eleştiren her türlü devrimci-demokrat insana ve yapıya karşı saldırgan tutumlarını bir kez daha ortaya koymaktadır. YDG'nin standında bulunan ve Öcalan çizgisini

teşhir eden bir kitaptan ötürü, önce bu kitabı kaldırmaları yönünde YDG'li arkadaşlara tehditte bulunmuşlardır. Arkadaşların standa ve açılacak kitaplara karışmaya hakları olmadığını ve standı kaldırmayacaklarını söylemesi üzerine 10-15 kişilik bir grup standa saldırarak kitapları, gazeteleri yırtmıştır. Saldırganlar standda bulunan arkadaşlara da azgınca saldırmışlardır. Ardından ise bu kitabın açılmasını bir provokasyon olarak değerlendirdiklerini ve bu sebeple saldırdıklarını belirten bir açıklamada bulunmuşlardır.

Çukurova Üniversitesi'nde daha önce de yaşanan bu tip olaylara geçmişte anlamlı bir tepki koyamayan, yer yer bu teslimiyetçi yapıyla birlikte hareket eden bazı devrimci çevreler de, bu saldırı karşısında artık bir tutum belirlemek durumunda kalmışlardır. Bu gelişmeyi önemli ve anlamlı buluyoruz. Bu tip saldırılara karşı verilebilecek en anlamlı yanıt devrimcilerin ortak hareket edebilmeleridir. Eğitimin kantininde gerçekleşen bu saldırıya karşı bir tepki koyabilmek ve *Yurtsever Gençlik*'in yaptığı zorbalığı, nedenleriyle birlikte devrimci-demokrat kamuoyuna duyurabilmek amacıyla 12 Haziran tarihinde bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklama, devrimcilerin ortak hareket etmeleri açısından Çukurova Üniversitesi'nde bu yıl yapılan en kitlesel katılımlı ve anlamlı açıklamalardan birisi oldu.

Çukurova Üniversitesi'nden ortak açıklama...

Saldırganlığı kınıyoruz!..

Devrimci demokrat kamuoyuna...

Emperyalizmin dünya halklarına genel politikalarından Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşayan halklar da; işçi sınıfı ve emekçilere sahte sendika yasasıyla, köylülüğe tarımın tasfiyesiyle ve üretmemeye, işçi-emekçi çocuklarına da YÖK yasa tasarısıyla saldırmaktadır.

Emperyalizmin bu kadar pervasızlaştığı bir dönemde üniversite gençliğinin üzerine de yarı aydın kimliğinden kaynaklı büyük sorumluluklar düşmektedir.

Böylesi bir süreçte kendisine devrimci-demokrat sıfatlarını yakıştıranlar da dayanışmanın ve tek merkezden gelen saldırılara karşı birlikte mücadele etmenin yollarını aramalıdır.

Bizlerin niyeti ve pratiği böyle olmasına rağmen 10 Haziran 2002 tarihinde R1 kantininde hiçbirimizin tasvip etmediği bir olay yaşanmıştır.

Kendisine Yurtsever Gençlik diyen grup, standı bir hafta önce açılmış olan ve yine kendi istemleri üzerine konuştuğumuz "okunup, araştırılıp, tartışılması" yönünde karar kıldığımız bir kitabın 10 Haziran günü standı yeniden gelerek yarım saat içinde kaldırılmasını, bunun da Yurtsever Gençlik'in kararı olduğunu söylediler. Standta bulunan arkadaş

kendilerine bunun demokratik bir hak olduğunu, herkesin kendi düşüncelerini yaymasının engellenemeyeceğini, bu anlamda bu standı kaldırmayacağını söylemiştir. Çukurova Üniversitesi'nde bedeller ödenilerek kazanılmış olan R1 kantininde stand açma hakkımız herkesin gözünde demokratik ve meşrudur. Kendi düşüncelerimizi yansıtan yayınların toplanıp yakılması, arbeye esnasında gazetelerin dergilerin yırtılması, kendisine ilerici demokrat yaftasını yapıştıranların yapacağı işler olamaz.

Yapılan bu saldırı sadece fiziksel şiddete uğrayanların sorunu değildir. Yapılan bu saldırı bizlerin eleştirme hakkına, bizlerin düşüncelerimizi yayma hakkına yani en demokratik ve en meşru haklarımızdır, hepimizdir. Ve biz demokratlar ve aşağıda imzası bulunan yapılar olarak bizlerin demokratik ve meşru hakkımıza yapılmış bu saldırıyı şiddetle kınıyor ve bir daha böyle olayların gerçekleşmemesini istiyoruz.

**Ekim Gençliği, Kadıraç Okulları,
Yeni Demokrat Gençlik, Özgür Gençlik,
Devrimci Öğrenci Birlikleri, Partizan Gençlik,
Demokrat Öğrenci Birlikleri**

Ekim Gençliği/Adana

Düzenin kolluk güçleri saldırı için çeteleri kullanıyor...

Edirne'de faşist saldırıya militan yanıt!

Trakya Üniversitesi'nde geçen hafta içerisinde kimliği belirsiz(!) kişilerce bazı devrimci örgütlerin isimlerinin kullanıldığı provokasyon amaçlı dağıtılan bildiri ve kuşlamaların ardından, düzenin faşist güçleri saldırılarını durmaksızın ve arttırarak sürdürüyor.

Okul içindeki sivil faşistlerin geçen dönemden itibaren bizlerin kararlı duruşu sonrasında artık işlevsizleşmesi, düzenin kolluk güçlerini yeni baskı araçlarını kullanmaya yönlendirmeye başladı.

Son olarak da Edirne içerisindeki çeteler harekete geçirildi.

5 Haziran günü TÜÖD Başkanı'nın saldırıya uğramasının ardından, 9 Haziran günü de aynı çeteler başka bir ilerici öğrenciyi saldırdılar. Bu saldırıdan da hızlarını alamamış olacaklar ki sıradan kişileri dahi hedef almaya, şehir içinde ve okul önünde tam bir terör estirmeye başladılar.

Aynı gün okul çevresindeki bu olayın haberinin duyulmasının ardından, üniversiteli ilerici devrimci öğrenciler olarak okulun önüne, olayın olduğu noktaya geldik. Bu aynı çeteler bizim toplandığımız noktaya 20 kişi kadar bir sayıyla gelerek, ellerinde bıçaklarla yine karşımıza dikildiler. Ancak bu saldırı bizler tarafından militan bir tavırla karşılandı ve kısa süreli bir çatışma yaşandı. Bu çeteler böylesi kararlı bir duruşun karşısında sağa sola kaçmak ve dağılmak zorunda kaldılar.

Ertesi gün okulda bu saldırıları tam içeriği ve nedenleri ile teşhir etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada "Bu saldırıların ilerici güçleri sindirmeye yönelik olarak hücre tipi yaşam dayatmasının bir uzantısı" olduğu vurgulanarak, baskıların bizler açısından asla yıldırıcı olamayacağı ifade edildi. Basın açıklaması "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarının atılmasıyla sona erdi.

Ekim Gençliği/Trakya Üniversitesi

'84 Ölüm Orucu Direnişi...

Zindan direnişi geleneğinde bir kilometre taşı

Abdullah Meral, Mehmet Fatih Öktülmüş, Hasan Telci, Haydar Başbağ... 2000'li yıllarda başlayıp hala süren Ölüm Orucu Direnişi'nin yaşandığı bugünlerde onlar için yazmak ne kadar güç. Sanki tüm sözcükler yetersiz kalıyor.

Söz konusu olan ordu yönetimindeki 12 Eylül zindanlarıydı. Sonu gelmeyen faşist yaptırımlar, tek tip elbise (TTE) dayatılması ile tırmandırılmıştı. Dışarıda 12 Eylül darbesinin yarattığı yılınlık sonucu yaprak kımıldamıyordu. İçerde, zindanlarda ise işkence hat safhada idi. Bir yanda teslimiyet, öbür yanda ise ölümüne direniş!

Türkiye devrimci hareketinin zindanlarda direniş geleneğinin temellerinden biridir '84 Ölüm Orucu Direnişi. 4 yiğit devrimci ölümün anlamını yaşamlarında ortaya koymuşlardı. Ölümle ilgili bu anlamı perçinlediler. Son nefeslerini verirken öylesine rahatladılar. Mehmet Fatih Stalingrad'daydı mesela... Askeri zindanların içtimadan TTE'ye, İstiklal Marşı okunmasına kadar varan dayatmaları bugün F tipi zindanlarda henüz gündeme gelemiyorsa bunda '84 Ölüm Orucu Direnişi'nin, bu direniş içinde 4 yiğit devrimcinin feda ruhuyla ortaya koyduğu direngenliğin büyük katkısı vardır.

'84'ten '96'ya, oradan da bugüne ulaşan zindan direnişi, bizim için geleceğin mücadelelerini üzerinde kuracağımız temel taşlardır.

Düzen karşısında sağlam bir ideolojik-politik duruşun anlamını bulduğu, yaşam kazandığı yerlerden biridir zindanlar. Günlük yaşamın her anı ve her alanı, düşmanla burun buruna ve karşı karşıya bir çatışma halinde bulunduğu bilinci ile örülmek zorundadır. Aksi halde "rehabilitasyon" yöntemleri yavaş yavaş yer bulmaya başlar. Zindanlarda tutsakların elindeki temel silah devrimci bilinçleri ve bundan kaynaklanan direnme iradeleridir.

Değerlerimiz geçmişten bu güne çoğalarak sürüyor. Bugün, birbuçuk yıl sonra hücrelerde ağır baskı ve tecrite rağmen süren direniş bunun ifadesi. Kolay değil, hücre örüldü bu gelenek; uğruna büyük bedeller ödendi, zorlu kavgalar verildi.

Bu geleneğin oluşmasına hayatlarını vererek katılan, böylece en büyük ve anlamlı katkılardan birini yapan Apo, Fatih, Hasan ve Haydarları bir kez daha derin bir saygıyla anıyoruz.

Enternasyonal kurtulur insanlık!..

**"Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası"**

Paris'te esirler dünyası 18 Mart 1871'de uyandı. Versailles hükümetine karşı Paris proletaryası, 1848 Haziran'ında yenilgiyle sonuçlanan devrimini, bu kez zaferle taçlandırdı. Prusya'ya karşı verilen savaşta burjuvazi için kanını veren Paris'in işçi ve emekçileri, bu kez kendi savaşları için bedel

ödemeyi göze alarak, iktidarı ele geçirdiler. 18 Mart 1871'de Paris Komünü kuruldu.

Bir işçi olan Eugene Pottier de Paris Komünü'nün yönetimindeydi. 1830'lardan sonra yaşamı işçi sınıfının mücadelesi içinde geçen biri olarak, işçi iktidarında yönetimde olmasından daha doğal ne olabilirdi ki...

**"Hem fabrikalar hem de toprak
Herşey emekçinin malı"**

Paris proletaryası göğü fethetmek için yola çıkmıştı. Ama herşeyin emekçinin malı olması zorlu bir savaşı gerektiriyordu. Ve komünarlar Versailles güçlerine karşı barikatlarda ölümüne savaşlar. Pottier de savaşan komünarlar arasındaydı. Versailles hükümeti komünarları giyaplarında yargılayıp, cezalar yağdırıyordu. Hem şair, hem işçi, hem de devrimci olan Eugen Pottier de giyabında yargılanarak idama mahkum edilmişti.

**"Bu kavga en sonuncu
kavgamızdır artk"**

Paris komünarları yenilgiye neden olan hatalar yaptılar. Göğü fethettikten 71 gün sonra yenildiler. Acımasızca katledildiler burjuvazi tarafından. Paris Komünü yenilgiyi yaşasa da, tarihsel açıdan, işçi sınıfının sonuncu kavgasını zaferle taçlandırmasının önünü açan ilk deneyim olarak, büyük bir zaferdi.

Komünarlar yenildikten hemen sonra, Haziran 1871'de, Eugene Pottier dünya işçi sınıfının dilinden ve yüreğinden düşmeyen Enternasyonal Marşı'nın dizelerini tamamlamıştı.

Enternasyonal

*Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı huncumuz volkan
Kavgamız ölüm dirim kavgası
Yıkılm bu köhne düzeni
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra herşey bizim*

*Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonal
Kurtulur insanlık*

*Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır
İsyan ateşini körükle
Zulmü rüzgarlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur*

*Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonal
Kurtulur insanlık*

*Hem fabrikalar hem de toprak
Herşey emekçinin malı
Tufeyliye tanımamız hak
Dünya emeğin olmalı
Cellatların döktükleri kan
Kendiilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak*

*Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonal
Kurtulur insanlık*

Sosyalist işçi hareketinin mücadele marşı "ENTERNASYONAL", 131 yıl önce, Haziran 1871'de, Paris komünarı Eugéne POTTIER tarafından yazıldı. 1888'de PIERRE CHRETIEN DEGEYETER tarafından bestelendi. Eugéne Pottier'in ölümünün 25. yıldönümü dolayısıyla Lenin'in Pravda'nın 2. sayısında (Ocak 1913) yayınlanan yazısını okurlarımıza sunuyoruz. (Metnin çevirisi daha önce Ekim'in Haziran 1989 tarihli 21. sayısında yayınlanmıştı)

Eugéne Pottier

V. İ.Lenin

Ünlü işçi türküsü Enternasyonal'in ("uyan artık uykudan uyan, uyan esirler dünyası") yazarı işçi-şair Eugéne Pottier öleli, Kasım 1912'de, tam 25 yıl oldu.

Bu türkü bütün Avrupa dillerine çevrilmiştir. Hem sadece Avrupa dillerine değil, bulunduğu ülke neresi olursa olsun, yazgı nereye sürüklerse sürüklesin, ülkelerinden uzaklarda dilini bilmediği bir yerde ne kadar yabancılık duyarsa duysun, bilinçli bir işçi ünlü "Enternasyonal" türküsüyle birçok arkadaşı, birçok dost edinebilir.

Bütün ülkelerin işçileri, savaşlarının öncüsü olan işçi-şairin türküsünü tekrar ele almışlar ve bu türküyü işçi sınıfının bütün dünyada söylenen türküsü haline getirmişlerdir.

Bugün bütün ülkelerin işçileri Eugéne Pottier'i saygı ile anıyorlar. Şairin karısı ve kızı hala sağdır ve "Enternasyonal" yazarının tüm yaşamı boyunca çektiği gibi aynı yoksulluğu çekiyorlar. Eugéne Pottier 4 Ekim 1816'da Paris'te doğdu. Pottier "Yaşasın Özgürlük" adlı ilk türküsünü 14 yaşındayken yazdı. 1848'de işçilerin burjuvaziye karşı giriştikleri büyük mücadelede barikatlar üzerinde döğüştü.

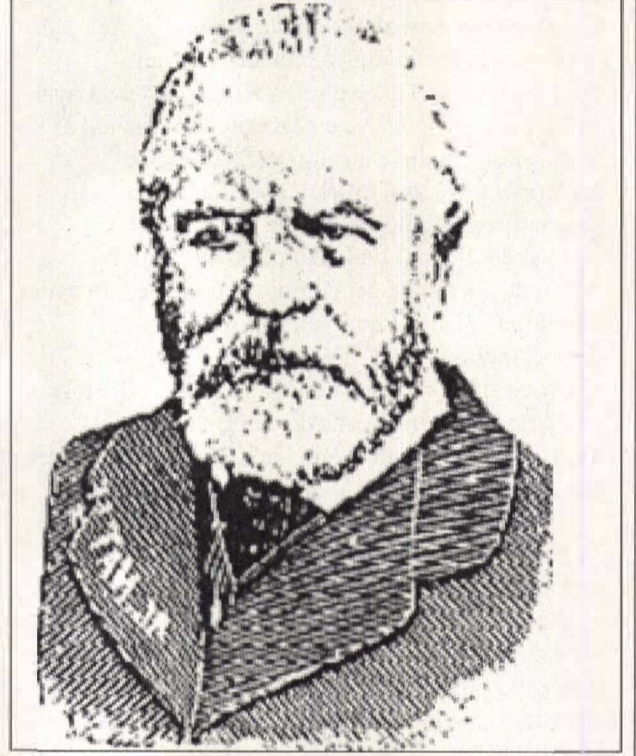
Pottier yoksul bir ailenin çocuğuydu ve tüm yaşamı boyunca ekmeğini önce ambalaj işçiliği, sonra da kumaş baskıcılığı yaparak kazanan yoksul bir insan, bir proleter olarak kaldı.

1840'dan itibaren Fransa'nın bütün önemli olaylarına karşı kavga türküleriyle tepki gösterdi. Geride kalanları bu ezgilerle uyardı, işçileri birleşmeye bu türkülerle çağırdı. Burjuvaziye ve ülkenin burjuva hükümetlerini bu ezgilerle kınadı.

Pottier, 1871'de büyük Paris Komünü'ne üye seçildi. 3600 seçmenin 3352'sinin oyunu aldı. Şair, bu ilk proleter hükümetin aldığı tüm komün tedbirlerine katkıda bulundu.

Komün'ün çöküşü üzerine Pottier, önce İngiltere'ye, sonra da Amerika'ya sığınmak zorunda kaldı. Ünlü "Enternasyonal" türküsünü 1871 Haziran'ında, diğer bir deyimle kanlı Mayıs yenilgisinden hemen sonra yazmıştır.

Komün ezilmiş... ancak Pottier'in

"Enternasyonal"ı Komün'ü bütün dünyaya yaymıştır. Ve Komün şimdi her zamankinden çok daha canlıdır.

Pottier 1876'da sürgündeyken "Amerikan işçilerinden Fransız işçilerine" adlı bir şiir yazdı. Burada, işçilerin kapitalizmin boyunduruğu altında yaşamalarını, sefaletlerini, kölece çalıştırılmalarını, sömürmelerini, davalarının yakın zaferine duydukları kesin güvenci betimledi.

Pottier Komün'den ancak dokuz yıl sonra Fransa'ya döndü ve hemen "İşçi Partisi"ne girdi. İlk şiir kitabı 1884'de çıktı. 1887'de çıkan ikinci kitabı "Devrimci Türküler" adını taşıyordu.

İşçi şairin diğer türküleri ölümünden sonra yayınlandı.

8 Kasım 1887 günü Paris'li işçiler Pottier'in cenazesini kurşuna dizilen Komüncülerin defnedildiği Pere-Lachaise mezarlığında uğurladılar. Polis kanlı bir saldırı düzenleyerek işçilerin taşıdığı kızıl bayrağı almaya çalıştı. Cenaze alayına büyük bir kalabalık katılmıştı. Her yandan "Yaşasın Pottier!" sesleri yükseliyordu.

Pottier yoksulluk içinde öldü. Ancak arkasında gerçekten ölümsüz bir anıt bıraktı. O, türkü aracılığıyla propagandacıların en büyüklerinden biriydi. İlk türküsünü yazdığında sosyalist işçiler bir avuçtular. Bugün milyonlarca proleter Eugéne Pottier'in tarihsel türküsünü biliyorlar. (Lenin, Eserler, C.36, s.197-198, Almanca baskı)

Komünist kadın önder Clara Zetkin'in anısına...**“Gerçek insanlığın ne olduğunu mu bilmek istiyorsunuz
-Clara Zetkin'in yaşamı size örnek olsun!”****Wilhelm Pieck**

Clara Zetkin'in ölüm yıldönümü anısına, Alman Komünist Partisi lideri Wilhelm Pieck'in "Clara Zetkin-Yaşamı ve Mücadelesi" başlıklı ve 1948 tarihli uzun incelemesinin ilk ve son bölümlerini okurlarımıza sunuyoruz...

Clara Zetkin 20 Haziran 1933'te 76 yaşında bizden ayrıldığında, faşizmle birlikte Almanya üzerinde halkımızın tarihinin en karanlık gecesi gelip çattı. Faşizmin gölgeleri, sürgündeki Alman işçi sınıfının yaşlı öncü savaşçısına kadar ulaştı.

Clara Zetkin, uğraş zenginliği ve mücadele ile dolu yaşamının son yıllarını, Moskova yakınlarındaki Archangelskoye köyündeki bir sanatoryumda geçirdi. Yaşlılık ve hastalık vücudunu felç etmişti. Göz nuru nerdeyse sönmüştü. Ama tüm hastalıklarına rağmen, tüm ülkelerin işçi sınıfının davası için, uluslararası dayanışma için, sosyalizm için çalışmak uğruna bedenini toparlamayı daima bildi. Onun dinlenme nedir bilmeyen ruhu, hastalık ve yaşlılığın zorladığı her türlü atılığa karşı başkaldırıyordu. Beyninde ve yüreğinde yüklü olan büyük enerji, Clara Zetkin'in, yaşamının son saatine kadar, emekçi kitlelerin kurtuluş mücadelesinin büyük eserinde çalışmasını olanaklı kıldı.

Ölümünden önceki gün dahi, 19 Haziran'da, bir makale dikte ettirmeye başlamıştı. Bu makalede, faşizme ve savaşa karşı birleşik cephenin yaratılmasını coşkuyla savunuyordu.

Clara Zetkin, yazı yazarken, teknik araçlardan yararlanmayı sevmezdi, tersine, tüm çalışmalarını titiz bir şekilde hokka kalemiyle yazardı. Ama göz nurunun nerdeyse sönmüş olması, hokka kalemini kullanmasını giderek imkansız kılıyordu, hokkadaki mürekkebin bitmesi ve kuru kalemlerle daha sayfalarca yazması da başına gelmişti. Düşüncelerini dikte ettirmeye zorlandığında ise hemen nefesi kesiliyordu ve çalışmaya ara vermek zorunda kalıyordu.

Bu koşullar altında çalışma kendisi için o kadar eziyetli olmasına rağmen, Clara Zetkin o zayıf vücudunu her seferinde zorlardı, çünkü önüne büyük görevler koymuştu. Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht'in biyografilerini yazmak ve kendi yaşam öyküsünü kaleme alarak kendi yaşam çalışmasının içeriğini işçi sınıfına miras olarak devretmek istiyordu. Ama o bu görevlerin, daha önemli görevleri yazacak durumda olamayacağı zamana kadar bekleyebileceği görüşündeydi. Böylece işte bir mücadele broşürü daha tamamlanmıştı: *"Emekçilere Karşı Emperyalist Savaşlar- Emperyalist Savaşlara Karşı Emekçiler."* Uluslararası Kızıl Yardım yönetiminin başkanı olarak yayınladığı bir çağrıda, dünyanın tüm ilerici insanlarına içtenlikle şöyle sesleniyordu:

"Can çekişen kapitalizmin kurtuluşunu faşizmde aradığı Almanya'ya bakınız! Faşizm, bir fiziksel ve zihinsel yoketme rejimi kurdu, vahşilikte bizzat ortaçağın korkunçluğunu bile çok geride bırakan bir barbarlık rejimi kurdu. Bütün dünya, faşist terörün zalimlikleri üzerine inşial içindedir."

"... Emekçi kadınlar, sizlerin zorlu mücadelelerle elde ettiğiniz hakları faşizmin elinizden alması, sizin bağımsızlık ve çalışma hakkınızı reddetmesi üzerine kafa yorunuz. 'Üçüncü Reich'in' sizi, erkeğin

hizmetçisi ve doğurma makinası derekesine indirmek istemesine kafa yorunuz. Faşizmin işkenceyle öldürdüğü ya da zindanlarında tutsak ettiği cesur kadınları, kadın savaşçıları unutmayınız."

"... Bilimadamları, sanatçılar, öğretmenler, yazarlar, serbest meslek temsilcileri! Sizlerce yaratılan ve titizlikle korunan, yok edilmeleri insanlıktan, insanlığın gelişmesinin kaynaklarından birini mahrum bırakan kültür belgelerinin faşizm tarafından üzerinde yakıldığı odun yığınlarını unutmayınız."

"... Başka ırklara mensup kişilere karşı yürütülen alçakça faşist kışkırtmaları unutmayınız, Yahudilere karşı girişilen alçakça soykırımı özellikle unutmayınız!"

"... Faşizmin tüm ülkelerdeki karşıtları! Kanlı zulümle, terörle, açlık ve savaşla birleşmiş faşizm paramparça edilip yere serilmeden, aramızdan hiç kimse dinlenme ve mola verme hakkına sahip değildir!"

Sürekli kuvvetten düşmesine ve doktorların tüm direktiflerine rağmen, Clara Zetkin durup dinlenmek bilmedi ve tekrar tekrar çalışmasını sürdürmeyi denedi. Ama kuvveti tükenmekteydi. Yaşamının son ayının bir gününde, yastığına dayanmış, alçak bir sesle, katledilen mücadele arkadaşı Rosa Luksemburg'dan söz etmeye başladı ve tükenmiş bir şekilde sustuğunda, güçsüz eliyle, Rosa Luksemburg'un alçakça öldürülmesiyle düşünce bağlantısı içinde, önünde duran bir kağıda Göring ismini yazıp altını iki kez çizdi. İşte o böyle, son saatlerine değin, arkadaşlarına ilişkin düşüncelerle, mücadeleye ilişkin düşüncelerle, düşmana ilişkin düşüncelerle dolu idi.

19 Haziran 1933'ün bunaltıcı ilkyaz akşamıydı. Uzaklarda bir fırtına çıkmıştı. Clara Zetkin, vücudunun tükenmek üzere olduğunu hissediyordu. Soluğu gittikçe düzensizleşiyordu. Yavaş, nerdeyse duyulmayacak şekilde yalnızca kalbi atıyordu. Tamamen hissiz bir şekilde orada yatıyor ve yakınlarının sözlerine nerdeyse hiç reaksiyon göstermiyordu. 20 Haziran gününün ikinci saatinde

ölüm geldi.

Mücadele ve çalışmayla dolu bir yaşam sona ermişti. Emekçi kitlelerin kurtuluşu uğruna mücadelede büyük bir kadın önderin cesur kalbinin çarpması durmuştu. Barış davasının, uluslararası dayanışma düşüncesinin, emekçi kadınların kapitalist toplum düzeninin zincirlerinden kurtuluşunun, sosyalizmin öncü savaşçısı bizden ayrılmıştı. Onun ağır hastalığını bilen herkes, Clara Zetkin'in yaşamı üzerine titremesine rağmen, onun ölüm haberinden etkilendiler. Ölümün, daha iyi bir toplum düzeni için savaşanlar safında açtığı boşluk doldurulamaz haldeydi...

(...)

Onun bize verdikleri asla geçip gitmeyecektir!

Alman işçi hareketi, tüm ilerici insanlık, Clara Zetkin'in ölümüyle, dürüst bir savaşçıyı, asil bir insanı yitirmiştir. Onun yaşamıyla ve mücadelesiyle insanlığa verdikleri asla ortadan kalkmayacaktır. Almanya'nın birliği, onun demokratikleşmesi, adil bir barış anlaşması uğrundaki mücadelemizde Clara Zetkin'in mücadelecisi ruhu ve halkımızın ulusal, siyasal, iktisadi ve kültürel gelişmesi ve tüm halklarla, özellikle de Sovyetler Birliği halklarıyla barış ve dostluk uğrundaki müthiş iradesi yaşıyor.

Clara Zetkin bir defasında, katledilen mücadele yoldaşları Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg'un mezarları başında, ölümün insanı bitirip bitirmediği sorusunu şu sözcüklerle yanıtlamıştı:

"Bir tarih efsanesi, Katalonya topraklarındaki bir halklar savaşında hasımların öyle bir kinle savaştıklarını bildirir ki, ölümden sonra ruhları havada mücadele etmeye devam ederlermiş."

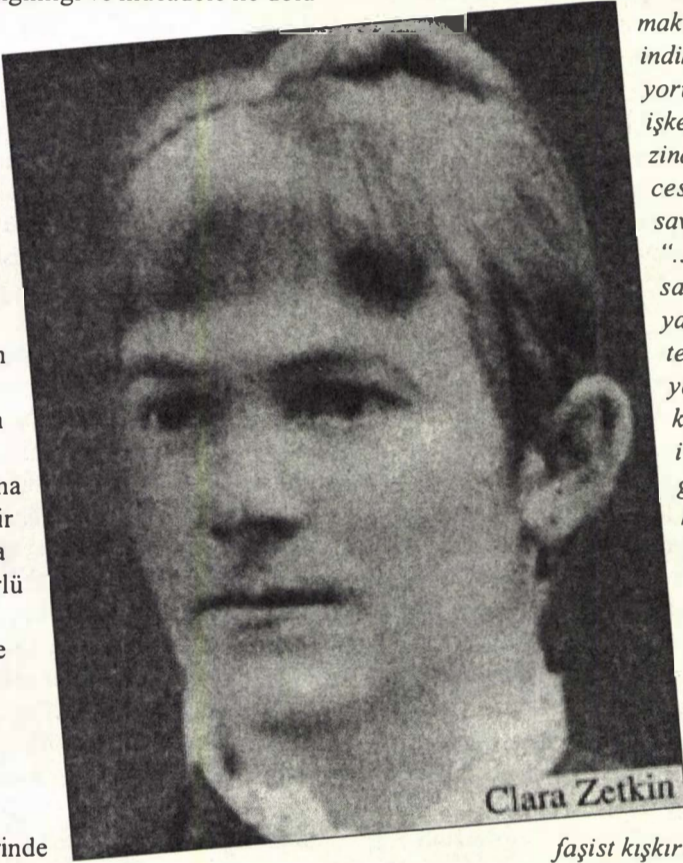
Bizim unutulmaz şehit savaşçılarımız mücadelesine havada değil, bizim aramızda, bizimle birlikte devam ediyorlar. Onlar ölemezler: Onların bize verdikleri asla ölmeyecektir. Tüm bunlar, sayısız proletarya kitlelerinin canına ve kanına işlemiştir, onlarda bilince, iradeye, eyleme dönüşmüştür...

Bugün Almanya proletaryasında ve tüm dünya proletaryasında, fikirlerinin yüceliği ve saflığı, karakter sağlamlığı, göreve sadakat, cesurluk ve özveri bakımından, öldürülen önderlerle boy ölçüşebilecek binlerce yeni savaşçı doğmuştur. Bu yüzden yakınmıyoruz, mücadele ediyoruz! Borular yeniden çalıyor, yeniden mücadele gündemde!"

Bunun gibi Clara Zetkin'in eseri de kapitalist ülkelerdeki ve sömürgelerdeki milyonlarca kitlenin yoksulluktan ve kölelikten kurtulma, halklar arasında barışı koruma mücadelesinde sürüp gidecektir. Clara Zetkin'in yaşam eseri onlar için büyük, yüceltici bir örnek olacak, ondan cesaret alacaklar, ondan yeni yeni güç alacaklar ve bu onlara sosyalizm yolunda, tüm zorluklara rağmen tüm ülkelerin ezilenlerinin ve sömürülenlerinin yüce hedefi yolunda sonuna değin yürüme yeteneğini verecektir.

Faşizm tarafından oniki yıl boyunca yanlış bir kahramanlık öyküsü uğruna ölmek için eğitilen özellikle kendi gençliğimize sesleniyoruz: Halkımızın büyük bir insanını mı öğrenmek istiyorsunuz, gerçek insanlığın ne olduğunu mu bilmek istiyorsunuz -Clara Zetkin'in yaşamı size örnek olsun.

(Kadın Üzerine Seçme Yazılar, Clara Zetkin, s.196-199, 223-235, İnter Yayınları, 3. basım)

Burada, bu kuytuda bir gün

Yıldırım Türker

Hayatımızın ortasına kurulmuş vahşet yatağı. Devlet zulmünün son mimari zaferi. Artık hiç yokmuş gibi unutmak istediğimiz, nerede konusu açılacak kulaklarımızı kapatıp sertçe başımızı çevirdiğimiz F tipi hücreler.

İçinde usulca ölüme kayanların o korkunç tabutluklarda nasıl yaşandığını merak eden insan kalmadı mı? İçerdekilerle birlikte dışarıdakilerin de ustaca tecrit edilmiş olduğunu gösteriyor olabilir mi bu ölümüne kayıtsızlık?

Cumhuriyet tarihinin görmüş olduğu en zarif ve en acımasız Adalet Bakanı'nın hırstan gözü dönmüş bir tur operatörü gibi F tipi cezaevlerine toplu geziler düzenlediğini unutmamak.

Henüz kan bulaşmamış temiz hücrelerin kapılarını, orasına burasına çiçekler yerleştirip sevgili basın mensuplarına açtığı günler geride kaldı. O furyada yayımlanmış fotoğraflar, uzak, âdetleri farklı bir dünyadan görüntüler olarak unutulmuş postaladılar.

Oysa o hücreler artık dolu. Gözden irak, insanlık ülküsünden arındırılmış hayatlar, büyük planın bir parçası olarak yaşatılıyor oralarda. Sessizliğimiz, onayımız oldu. Zaten sayın Bakan'ın konuyu tartışırken kullandığı soğukkanlı dili ve genel nezaketi, kararını çoktan vermiş bir muktedirin kan dondurucu inadını yansıtıyordu. Uzlaşmaya asla gönlü yoktu. Edepsiz bir bilgenin aforizmasını hatırlatıyordu: 'Nezaket, iletişimsizliğin sanat için sanatıdır.'

Tarihin belki en kıyıcı alayıyla 'Hayata Dönüş Operasyonu' adı verilen kanlı müdahalenin içyüzü her ne kadar aydınlatılsa da hak edenler cezalandırılmayacak. Resmi tarih, devletin bu karanlık girişimini de sineye çekecek. Franca Rame-Dario Fo çiftinin tek kişilik oyunu, 'Ben, Ulrike, Bağırıyorum'da hücreye kapatılan Ulrike şöyle bağırır: "Bir akvaryumda yelpaze yüzgeçlerini kaybetmiş, sessizlikte batmamaya çalışan bir Japon balığı gibi çekingenim. Sürekli olarak kusma duygusu içindeyim. Beynim, odaya süzülen ışığın boşluğunda kafatasımdan kopuyor... Beni delirtmeyi başaramayacaksınız!.. Düşünmeliyim! Düşünmek! İşte düşünüyorum!.. Sizi düşünüyorum. Bana bu işkenceyi yapan sizleri düşünüyorum: Sizi, bu akvaryumun kristal camına burnunuzu ezerek dayamış ve beni hapsedmiş olmanın ilginçliğini izlerken görüyorum. Gösteriye bayılıyorsunuz... Direnç göstermemden korkuyorsunuz."

Hep birlikte dayayalım burunlarımızı, o hücrenin duvarlarına. Orada yaşayanlara kulak verelim.

'Ben, buradayım'

"Kahvaltı, reçel, çay' bağırtılılarıyla uyanıyorum. Daha sabahın 7'si bile olmamış. Hava oldukça soğuk. Kalkılacak gibi değil. Gerçi kalkmamı gerektirecek bir şey de yok. Ölüm orucundayım ve orucun 150. günü.

Uykum düzenli olmadığı için gece geç yatabiliyorum. Sabahlarıysa uykumu alamamış kalkıyorum. Kaloriferler iyi yanmadığı için içerisi buz gibi. Saat, 7.30. Yüzümü yıkamaya çalışıyorum. Su buz gibi. Tekirdağ'da yaz boyu günde üç kez 15'er dakika su veriliyor, bütün ihtiyaç bu kadar suyla karşılansın isteniyordu. Sıcak suysa 10 dakika. Vaktin yarısı ısınmasını bekle, sonra üç kişi yıkan. Koridorun sonundakilerse tamamıyla susuz yaşıyordu.

Saat 8'de infaz memurları avaz avaz 'Sayım, sayım'

diye bağırıyor. Sayıma en az 7-8 kişi geliyor. Bir kısmı kapının ağzında bekliyor. Boş bir plastik su şişesini alıyorlar.

"Neden?" diye soruyorum. Cevap, değişmiyor: "Emir böyle." Oysa soğuktan korunmanın bir yolu kantinden satın aldığımız ısıtıcıyla su ısıtıp şişelere doldurup yatağımıza almak. Sabah sayımları, işkence. Üçümüzü de aşağı katta, musluğun önüne diziyorlar. İki gardiyan üst kata çıkıyor, dolapları didik didik edip her şeyi darmadağın bırakıyorlar. Aşağıda defterler açılıyor, fotoğrafların yanındaki isimler okunuyor, 'Buradayım' diye bağıracaksınız. Direnen ağır dayak yiyor.

Gazeteler için yazılıp parasını önceden vermek gerek. Gelecekleri saat hiç belli olmaz. Okuma komisyonu tarafından tek tek sansür edilmeden bize ulaşmaları imkânsız. Okuduğumuzu diğer hücrelerin avlusuna fırlatıyoruz. Değiş tokuş için.

Çatıda kalmazsa.

Gün yasak, gündüz yasak

Sayımdan sonra bir bardak su ve çayımı içiyorum. Hücreniz koridora bakıyorsa ziyarete ya da mahkemeye çıkanlara el salları, içinizi ferahlatırsınız. Hücrenizin havalandırması başka bir hücreninkiyle karşı karşıyaysa arada sadece yüksek bir duvar varsa, üç kişinin sesi daha katılır hayatınıza. En son sıradaysanız, önünüzdeki duvarın ardında asker vardır.

Ziyaret günüyse, konuşacaklarını önceden düşünür, hazırlarsın. Vakti iyi değerlendirebilmek için. Ziyaretlerin anısı uzun süre seninle birlikte kalır.

Mahkemen varsa, ringde gidiş gelişler sırasında dar zamanda kucaklaşmalar, sözü birbirinin ağzından kaparcasına, tek saniyeyi boşa harcamama kaygısıyla konuşmalar.. Ve tabii itiş kakış, dayak hakaret. Yine de bunlar birbirini görmenin, kucaklaşıp sarılmanın mutluluğunu gölgeleyemez. Ziyarete ya da revire gittiğinde de arada bir arkadaşınla karşılaşsın. 'Müdahale timi' ona bakmanı dahi engeller. Ama bazen ellerinden kurtulup arkadaşınla kucaklaşıverirsin. Her şeyi göze alarak.

Sabah sayımından sonra mahkeme, hastane, ziyaret yoksa hücre kapısı artık açılmaz. Akşam sayımına kadar. Saat 9'da merkezi müzik yayını başlar. Radyonun istasyon ayarı onların elindedir. Diyelim memleket türkülleri başlamış, sen de özlemle eşlik ediyorsun, fark ettikleri anda değiştirirler. Rahatsız ettiklerini hissederlerse gümbür gümbür arabesk şarkılar çalıp kendi sabırları tükenene kadar dinletirler.

Yandaki arkadaşımızın kazak, hırka gibi giysilere ihtiyacı var. İdareye dilekçe yazıp istiyoruz. 'Yasak' diyorlar.

Saat 14'te bir arama daha. Ortalığı dağıtıyorlar yine.

Dolaplara yapıştırmış olduğumuz, ölüm orucunda kaybettiğimiz arkadaşlarımızın resimlerini yırtıp alıyorlar. Gazetelerden kesmiştik. Onlar çıkınca eşyaları toplayıp hücreye bir çekidüzen veriyoruz.

Gece üstüme kapanır

Saat 16. gardiyanlar havalandırma kapısını kapatmaya geliyor. Sanki hava ceplerinden çıkıyor. Daha hava kararmadan hücre üstümüze kapanıyor. Dünya üstümüze kapanıyor. Gece sayımını yapıyorlar. Hava soğuk. Yataklardan çıkamıyoruz.

Hücre yaşamını ben biraz Anadolu'da yolu, ulaşımı olmayan, kar altında kalıp şehirle bağları kopan, aylarca kendi içine kapanan köylere benzetirim. Aynı blokta, hemen çaprazımıza düşen tek kişilik hücrede kalan 22 yıllık arkadaşımın yüzünü görmeyeli bir buçuk yıl oldu. Havalandırmaya çıktığımda bazen onun da duvarın öte yanında olduğunu düşünürüm. Payımıza düşen 10 metre karelik gökyüzü. Hücren güneye bakıyorsa arada bir güneşi görmek mümkün. Kuzeye bakanlar hiç görmez. Anlatılacak daha çok şey var, ama hepsinden önemlisi şu. Hücre insanlık dışıdır. İnsan hücreye sığmaz. İnsan kalabilmektir bütün direnişin, mücadelenin özü."

Kimileyin çırılçıplak soyularak aşağılanan, sıkça dayak yiyerek, nefretle hırpalanıp yalnızlıkla terbiye edilmeye çalışılan insanlar, uygar bakanımızın temsil ettiği uygar hukuk sisteminin tutukluları. Yan hücredeki arkadaşına sesini duyurmak için bağırırken gardiyanlar borulara vurarak, radyonun sesini açarak engel oluyor. O tutuklular için yaratılmış, seslerini kimselere duyuramayacakları bu mezarlık projesini dışarıdakilere uygarlık diye yutturanları insanlık adına uyarmak, tutumlarını ve yarattıkları zulüm inşaatını değiştirmeye ikna etmek mümkün değil. Peki dışarıdakiler. Hücredekileri unuttunuz mu? Ulrike'nin son haykırıları şöyleydi:

"Uyuyun, uyuyun Almanya'nın ve Avrupa'nın şaşkın ve semiz halkı. Öngörülü halk, sakince uyuyun, ölümler gibi. Çılgılığınızı uyandırmayacak... Mezarlıkta yatanlar da uyanmayacaklar."

Gelin, kendimize uykudan bir hücre örmeyelim. Ancak hep birlikte insan kalabiliriz.

(Radikal, 10 Haziran 2002)

TUYAB'dan F tipi hücreler açıklaması

Devrimci tutsakların F tipi hücrelerde sürdürdüğü Ölüm Orucu Direnişi'ne bazı gruplarca son verilmesinin ardından TUYAB, cezaevlerinde yaşanan saldırılarla ilgili bir basın açıklaması düzenledi. 9 Haziran'da Beyoğlu Mis Sokak'ta yapılan açıklamaya yaklaşık 30 kişi katıldı. Basın açıklamasında 19 Aralık katliamı ve sonrasında yaşananlar kısaca belirtildikten sonra hücrelerde ağır tecrit koşullarında tutulan ve sürekli fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kalan devrimci tutsaklara sahip çıkılması gerektiği söylendi. Tecrit kırılıncaya ve gaspedilen haklar verileceye kadar tutsakların ve ailelerinin mücadeleye devam edecekleri vurgulandı.

"Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Hücre tipi cezaevleri kapatılsın!", "Hücreler kapansın ölümler durdurulsun!" vb. dövizlerin de açıldığı basın açıklaması, henüz bitmeden polis müdahalesiyle dağıtılmak istendi. Ancak aileler basın açıklaması metnini sonuna kadar okuyup bitirme konusunda kararlı bir tutum ortaya koydular. Polis geri adım atmak zorunda kaldı. Okunan açıklamanın ardından "Devrimci tutsakları onurumuzdur!" sloganıyla açıklama sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Mücadele

Postası..

Devrimci Demokrasi gazetesi Adana

temsilciliğinden açıklama:

Baskılarınız bizi yıldıramayacak!..

Devrimci Demokrasi gazetesi polis tarafından kaçırılıp tehdit edilen arkadaşları hakkında 12 Haziran'da Adana İHD binasında bir açıklama yaptı. Açıklamada şunlara yer verildi:

Bir ay zarfında Adana'da sivil polis ekipleri tarafından sosyalist basın çalışanlarına ve okurlarına yönelik yapılan saldırılar adeta polis terörüne dönüştü. İnsanlar iş çıkışlarında alınıyor, tehdit, şantaj ve işbirliğine zorlanıyor.

1 Haziran günü 11:30 sıralarında gazete çalışmamız Ahmet Gezer ve 5 Haziran tarihinde ise saat 12:05 sularında Şakirpaşa Mahallesi'nde gazete okurumuz Ali Uğurlu ve bize gelen haberlere göre Meydan Mahallesi'ndeki bir okurumuz da kendilerini polis olarak tanıtan sivil giyimli kişilerce sorguya alındı.

Gazetemiz çalışanlarından Ahmet Gezer 01.06.2002 akşamı saat 11:30 sıralarında işyerinden çıktıktan sonra yanına toros marka beyaz renkli bir aracın yaklaşarak kendilerinin polis olduğunu söyleyen 4 kişi tarafından kaçırılmıştır. Anlatımında: 'Beni zorla arabaya bindirdiler ve gözlerimi bağladılar. Araba içerisinde kaba dayak ve küfürlerle tehdit edildim. Daha sonra bilmediğim bir yere götürülerek ters askıya alındım. Copla kaba dayığa maruz kaldım. 'Sen rahat durmuyorsun, senin gibi ateşli insanları çok gördük. Hepsinin de hesabını gördük' dediler. Bu arada baygın düştüm. Kendimi 2.6.2002 saat 04:00'de Barkal tarafında bir tarlada buldum.'

5 Haziran tarihinde ise Şakirpaşa Mahallesi'nde meydana gelen kaçırma olayında ise Ali Uğurlu isimli bir okurumuz saat 12:05 sıralarında kendilerinin polis olduğunu idda eden sivil giyimli 4 kişi tarafından durdurularak kaçırılmıştır. Anlatımında: 'Aniden gözlerim bağlandı. Zorla araca bindirildim. Aracın içerisinde ellerim kelepçeli bir biçimde suratıma ve mideme yumruk atılıyordu. Bu zaman içerisinde sürekli küfürler edilerek tehdit ediliyordum. (Sizin kökünüzü kurutacağız, tek tek hepimizi geberteceğiz)... vb. sözleri tekrarlıyorlardı. Bir süre sonra araç bir yerde durarak beni arabadan indirdiler. Şimdi gözlerini açacağız ve sana iki tane fotoğraf göstereceğiz ve bize doğruyu söyleyeceksin dediler. Bana fotoğraf göstereceğini söyleyen kişi diğerlerine 'sizler arabanın arkasına geçin' dedi ve bana 'eğer sağına soluna bakarsan kurşunu yersin' dedi ve gözlerimi açtı. Sanayi civarındaki kanala kadar götürüldüm. Beni önce pis su kanalına attılar. Daha sonra bana iki adet fotoğraf gösterdiler. Fotoğraflardaki kişileri görmediğimi söyleyince cop, tekme ve yumruk ile bana saldırmaya başladılar. Kanaldan çıkmak istedikçe sürekli copla belime vurmaya devam ediyorlardı. Tehdit, şantaj ve kaba dayığın ardından tıpkı bir hayvan ölüsü gibi otogar arkasındaki tren yoluna attılar ve oradan hızla uzaklaştılar.'

Bizler Devrimci Demokrasi gazetesi çalışanları olarak maruz kaldığımız bu saldırıları kınıyor, hiçbir baskı aracı ve yönteminin bizi çalışmalarımızdan alıkoymayacağını söylüyor ve çalışanlarımız üzerinde yaşanabilecek tüm sorunlardan Adana Emniyeti'ni sorumlu tutuyoruz.

Her günü 1 Mayıs'a çevirmeliyiz!

Ben tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Biraz geç de olsa, 1 Mayıs hakkındaki düşüncelerimi paylaşmak istiyorum.

Çalıştığım fabrikada 1 Mayıs öncesinde arkadaşlarımla birlikte ücretsiz izne çıkarıldım. İş başı yapma tarihi tam da 1 Mayıs gününe denk geliyordu. İzne çıkarılmadan önce arkadaşlarımla, 1 Mayıs, genel durumumuz, ücretlerin düzenli ödenmemesi, yorucu çalışma koşulları, yemeklerin kötü çıkması, servis sorunu vb. üzerine sohbetler yapıyor ve 1 Mayıs'ın anlam ve önemi üzerine tartışmalar yürütüyorduk. "Mutlaka 1 Mayıs eylemine gitmeli, oranın havasını ve coşkusunu solumalıyız" diyorduk birbirimize. Arkadaşlardan bazıları daha önce 1 Mayıs'a katılırken, diğerleri ilk kez böyle bir eyleme katılacaklarını, bundan dolayı kendilerini mutlu hissettiklerini söylüyordu. Konuşmalarımızın sonunda, gerekirse iki-üç gün mesaiye kalıp 1 Mayıs'a gitmeye karar verdik. Ancak ücretsiz izne çıkarılıp işe başlama tarihinin 1 Mayıs gününe denk getirilmesi (işveren bunu bilinçli

bir şekilde yapmıştı) birçok olumsuzluğu beraberinde getirdi. Arkadaşlardan bazıları 1 Mayıs günü işe gitmeleri gerektiğini, yoksa işten çıkarılabileceğimizi ifade ettiler. Birkaç arkadaş ise bu arada ödemelerin düzenli yapıldığı fabrikalara girmişti.

Yine de birkaç arkadaş bütün coşkuyla 1 Mayıs'a katıldık. Önlüklerimizi giyerek ve dövizlerimizi alarak kortejde yerlerimizi aldık. Büyük bir coşkuyla sloganlarımızı atıp taleplerimizi haykırdık. 1 Mayıs sonrasında arkadaşlara alandaki coşkuyu, geleceğe dair özelemleri ve vurgulanan ortak talepleri anlattık. Arkadaşlar kafalarını eğerek, keşke vazgeçmeyip katılsaydık dediler. Bizim alanda yaşadığımız coşku ve sevinç onların burukluğu olmuştu. Biz de, 1 Mayıs'ın ve mücadelenin tek bir güne sığamayacağını, birlik olup, bilinçlenip örgütlenirsek her günümüzü 1 Mayıs'a çevirebileceğimizi söyledik.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Bir tekstil işçisi/İzmir

Adana Emekli-Sen'den eylem...

İnsanca ve onurlu bir yaşam istiyoruz!

7 Haziran Cuma günü saat 11:30'da Tüm Emekliler Sendikaları (Emekli-Sen) Adana Şubesi işçi ve emeklilerinin aylıklarına her ay TÜFE'ye göre yapılan enflasyon artışları ile ilgili Merkez Postahane önünde basın açıklaması ve faks çekme eylemi yaptı.

Şube Başkanı'nın yaptığı açıklamada şunlar söylendi:

"İMF ve DB'nin istekleri doğrultusunda hazırlanan programları yaşama geçirmek için gösterdiği çaba ve kararlılığı, bu iktidar emeklilerin sorunlarını çözmek için göstermeyerek emeklileri yok saymıştır. Mahkeme kararlarına rağmen TÜFE farkından doğan alacakları ödemeyerek gerçek yüzünü göstermiştir. Ancak bu iktidar ve hükümet şunu billmelidir ki Emekli-Sen bu haklar alınana kadar mücadelesini yasal ve meşru zeminlerde sürdürecektir."

Basın açıklamasından sonra farkların ödenmesini isteyen ve emeklilerin İMF programlarına katılmak zorunda olmadığını açıklayan faks metni Başbakanlığa yollandı. Faks çekme eylemi sırasında Adana işçi Sendikaları Derneği Cemiyeti Başkanı Selahattin Metiner ve destekçileri eylemi provoke etmeye çalıştı. Emekli-Sen üyelerinin bu eylemi yapmaya haklarının olmadığını ve bu ülkede emeklilerin haklarını kendilerinin savunduğunu söyleyerek Emekli-Sen kurumuna hakarete bulundu. İşçi ve emekliler, yıllardan beri devletle içiçe çalışan ve emeklilerin hakları için değil onları nasıl sömürürüz anlayışıyla emeklilerin almış olduğu sadaka ücrete göz diken bu kurumu iyi tanıyorlar.

Hükümet bizi iliklerimize kadar sömürdüktan sonra bir kambur olarak görmeye başlamıştır. Tek isteğimiz insanca ve onurlu bir yaşamdır. Bizlere bunları çok görenlere karşı aynı çatı altında birleşip topyekün mücadele etmeliyiz. Çünkü bizi kurtaracak olan kendi ellerimizdir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Özgür bırakın insanları!

Özgür bırakın insanların hayatını. Ne yaptı abilerim, ablalarım size? Türkü söylemek, güzel bir dünya istemek suç mu?

Eğer bu güzel insanlar suçluysa onları öldüren, çocukları aç bırakan, işçilerin haklarını vermeyen sizler nesiniz? Evet ben suçluyu buldum. Suçlu da, katil de sizsiniz!

İnsanların kanını emen, haklarını acımasızca alan ve buna direnen insanları öldüren sizsiniz.

Biz ise para değil onurlu bir yaşamı arayan işçi ve emekçiler ve onların çocuklarıyız. Yeniden kuracağız yaşamı.

9 yaşında bir yoldaş/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal kurtulur insanlık!

Hem fabrikalar hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Tufeyliye tanımamız hak
Dünya emeğin olmalı
Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak